

ඉක්සොපර් 2020

ග්‍රැනාම

කතා තිකෙකියාස් රෘතිරිකා

විශාල
රුපා 100/-

245

මුළුල මණ්ඩින් තහිත තුවමාන එිලක්කියවාත්
කලාපු ග්‍රනාම් කා. තුවපාලන්

පක්ෂීත්වීන් ආහම් විරිඩුම් ලුදුමාම් පෙනුවනු නොමැම !

வெள்ளத்தின் பருக்கக்கூடியால் கலைப்பயநக்கும்
கவியிடமிருக்கும் மேவயாயின்,
பள்ளத்தில் விழந்திருக்கும் குருட்ரெல்லாம்
விழிவற்றும் பதவிகாள்வார்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாயகர் : தி. ஞானசேகரன்
தீணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நீர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☎ 0094-11-2586013
0094-77-7306506

தொ.நகல் ☎ 0094-11-2362862
தினையம் ☎ www.gnanam.info

www.gnanam.lk

தூம்.ஞானம்.இலங்கை

மின்னாஞ்சல் ☎ editor@gnanam.info

editor@gnanam.lk

அஞ்சல் ☎ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka

வங்கி விபரம் ☎ T. Gnanasekaran
Acc. No. - 009010344631

Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.

Swift Code : HBLILK LX

(மனியோட்டாலும் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபார்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)

சந்தா விபரம் ☎ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/-
நூறு வருடம் : ரூ 5,000/-
நூயுள் சந்தா : ரூ 20,000/-

ஒரு வருடம்

Australia (AU\$) 50

Europe (€) 40

India (Indian Rs.) 1250

Malaysia (RM) 100

Canada (\$) 50

UK (£) 40

Singapore (Sin. \$) 50

Other (US \$) 50

ஓ.ஞானம் சஞ்சிதையில் விரசுரமாகும் படைப்பு
களின் நகுத்துக்குறக்கு அவற்றை ஏழ்திய
ஆசிரியர்களை பொறுப்பாகவர்கள்.

ஓ.புதைப்பயிற் எழுதுவார்கள் தமது சொந்
தப் பொயர், நூதாக்கிய எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக ஒத்தைக்கொண்டு.

ஓ. விரசுரத்திற்குத் தேர்வாகாகும் படைப்புகளைச்
சொல்வதற்குத் தீவிரியாக்குத் தீவிரியாக்கு.

ஓ. படைப்புகள் கணிகீபில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட
மின்னாஞ்சலில் அனுப்பப்பட வேண்டும்.

இட்டினாள்டெ.....

கவிதைகள்

தனபாலசிங்கம் ஜெயசீலன்	06
நல்ஸா நவாஸ்	10
சீத்தா பரமானந்தன்	20
வேரற் கேணியன்	23
அருட்பணி அஜந்தன்	26
கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன்	37
வல்வைக் கமல்	40
உ.நிசார்	47

சிறுக்கதைகள்

ஈழநல்லூர் கண்ணதாசன்	07
பிரமிளா பிரதீபன்	17
என். நஜ்முல் ஹாசைன் (குறுங்கதை)	35
திருமலை சுந்தா (கடுகு குறுங்கதை)	43
மதிவதனி	45

கட்டுரைகள்

நா. யோகேந்திரநாதன்	03
தி. ஞானசேகரன்	14
பி. சந்திரன் ஜயர்	28
நாட்டிய கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர்	30
நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா	38

நூல் அறிமுகம்

கலாடூஷனம் ஏ. எம்.எம். அலி	24
---------------------------	----

சினிமா

ச.முருகானந்தன்	48
----------------	----

பத்தி

தமிழ்மணி மாணா மக்கீன்	44
பேராசிரியர் துரை மனோகரன்	50

சமகால கலை லீக்கிய நிகழ்வுகள்

கலாடூஷனம் கே. பொன்னுத்துரை	53
----------------------------	----

வாசகர் பேசுகிறார்

55

இந்தியர் பக்கம்

தொழுமிழு சர்வதேசப் புத்தகக் கண்காட்சியும்
தமிழ்பேசும் மக்கள்ன் வாசிப்புக் கலாசாரமும்

கொழுமிழு பண்டாரநாயக்கா ஞாபகார்த்த சர்வதேச மன்றபத்தில் 2020ஆம் ஆண்டுக்கான புத்தகக் கண்காட்சியும் விற்பனையும் மிகப்பெரிய அளவில் நடந்து முடிந்திருக்கின்றது. கடந்த 22 ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு வருடமும் இப்புத்தகக் கண்காட்சி கொழுமிழில் நடைபெறுகிறது. நூல் விற்பனையாளர்கள் இக்கண்காட்சியில் தமது விற்பனை நிலையங்களை அமைத்துப் புதிய நூல்களை விற்பனை செய்வது இக்கண்காட்சியின் முக்கிய அம்சமாகும்.

இந்த வருடம் இப்புத்தகக் கண்காட்சிக்குச் செல்பவர்கள் கொரோனா தொற்றுப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளைப் பின்பற்ற வேண்டியிருந்தது. பார்தவயாளர் தமது சுயவிபரங்களை உரிய படிவத்தில் பூர்த்திசெய்து அதனை உரிய நுழைவாயிலை சமர்ப்பித்த பின்னரே உட்செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். முகக் கவசம் அனிந்து செல்லல், கைகளைச் சவர்க்காரம் போட்டுக் கழுவதல், சமூக இடைவெளிகளைப் பேணுதல் போன்ற நடவடிக்கைகளால் மக்களின் நடமாட்டம் பல்வேறு சிறமங்களுக்கு உள்ளாகியிருந்ததைக் காணமுடிந்தது. செப்டெம்பர் 18ஆம் திங்கி முதல் 27ஆம் திகதிவரை நடைபெற்ற இக்கண்காட்சிக்குத் தினமும் புத்தகப் பிரியர்கள் உள்ளுழவுவதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்த வருடம் நுழைவுக் கட்டணமாக இருப்பு ரூபா வசூலித்தார்கள். உள்ளே பண்டாரநாயக்கா நினைவு மன்றபத்திலும் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா நினைவு மன்றபத்திலும் பல்வேறு விற்பனை நிலையங்களில் மக்கள் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது.

இதில் கவலைகொள்ள வைத்த விடயம் என்னவென்றால் வந்திருந்த மக்கள் கூட்டத்தில் மிகக்குறைந்த தமிழ் பேசும் மக்களே காணப்பட்டனர். கொழுமிழுப் பெருநகரில் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஏறத்தாழ நாற்பது வீதமானவர்கள் வாழ்கின்றனர். ஆனால் இவர்களில் இரண்டு வீதமானவர்கள் கூட இந்தக் கண்காட்சியைப் பார்க்க வருகை தரவில்லை. தமிழ்ப் புத்தக விற்பனை நிலையங்களான பூபாலச்சுப்பம் புத்தகசாலை, ஜஜா புத்தக நிலையம், குமரன் புத்தக இல்லம், சேமமு பாத்தகசாலை, வெண்பா புத்தகசாலை ஆகியவற்றில் மிகக்குறைந்த நுகர்வோரே காணப்பட்டனர். தமிழ் பேசும் இளைஞர்கள் எவரும் இந்தப் புத்தகக் கண்காட்சிக்கு வருகை தரவில்லை என்றே கூறலாம்.

சிங்கள விற்பனை நிலையங்களில் எள் போட்டால் எள் விழாத கூட்டம். அதுவும் சிறுவர்கள், இளைஞர்கள், முதியோர் எனப் பலதரப்பட்டவர்களும் நூல்களை ஆவலோடு வாங்கிச் செல்வதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. சிங்களமொழி இலக்கியப் பிரியர்களுக்குத் தீவிபோட நிறையவே பதிப்பகங்கள் இருக்கின்றன. இத்தகைய நிலைமை தமிழில் இல்லை. ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாங்கி நூலாக்கிக் கொடுக்க எழிமிடம் போதிய பதிப்பகங்கள் இல்லை. எழுத்தாளன் தனது பண்த்தை முதலீடு செய்தே நூல்களை வெளிக்கொணர வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு வெளிக்கொணர்ந்த பின்பும் அவற்றை விற்பனை செய்யக்கூடிய விற்பனை வகையமைப்பு எழிமிடம் இல்லை. நூல்களுக்கான அச்சுச் செலவும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்த வண்ணம் இருக்கின்றது. இந்த நிலைமையில் ஒருமுறை தனது புத்தகத்தை வெளிக்கொணர்ந்த எழுத்தாளன் தனது அடுத்த புத்தகத்தை வெளிக்கொணரத் தயங்குகிறான்.

வீரகேசரிப் பிரசரங்கள் வெளிவந்த காலகட்டத்தில் மாதம் ஒரு நாவல் மிகக் குறைந்த விலையில் வாசகனுக்குக் கிடைத்தது. 5000 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்ட அந்த நாவல்களுக்கு சிறந்த விளம்பரங்களும் சிறந்த விறியோக வகையமைப்பும் இருந்தன. நாவலாசிரியர்கள் பலரும் வாசகர்களும் உருவாகினார்கள். அத்தகைய மறைமை இன்று இல்லையே என்று என்னத் தோன்றுகிறது.

இன்று எமக்குப் பெரும்பாலான நூல்கள் தமிழகத்தில் இருந்ததான் வருகின்றன. இந்தியாவில் இருந்து இருக்குமதி செய்யப்பட்டு விற்பனையாகும் நூல்களைக் கையிலெலுக்கவே தயக்கமாக இருக்கிறது. இந்திய விலையின் நான்குமடங்கிற்கு விலை குறிக்கப்பட்டு அவை விற்பனையாகின்றன. சாதாரண வாசகன் வாங்கமுடியாதபடி அனேகமான நூல்களின் விலைகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

வாசிப்புக் கலாசாரம் இளைய தலைமுறையினரிடையே அருவிவருகிறது என்று கவலைப்படும் நாம், மறுபறத்தில் தரமான நூல்களின் வெளியீடுகளை ஊக்குவிக்கும் முறைமை பற்றியும், குறைந்த விலையில் அவை வாசகரைச் சென்றதையும் வழிவகைகள் பற்றியும் சிந்தித்துச் செய்யப்படுகிறோமா? வாசிப்பு ஊக்குவிப்பு மாதமாகிய இந்த ஒக்டோபர் மாதத்தில் புத்திஜீவிகளின் சிந்தனைக்கு இதுகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த (அமரர்) சாகித்யரத்னா கலாநிதி மூல்லையனி, நிலக்கிளி அ. பாலமனோகரன், புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர் இளைய அப்துல்லாஹ், தமிழ்நிதி அருணா செல்லத்துரை போன்ற இலக்கிய வித்தகர்களின் வரிசையில் உருவானவர்தான் கலாபூஷணம் கா. தவபாலன் அவர்கள்.

இலக்கியப் படைப்புலகில் இவரது பங்களிப்பு உயர்வானது மட்டுமன்றிப் பல துறைகளிலும் பரந்து, விரிந்து வியாபித் துள்ளதையும் காணமுடிகின்றது. நாவல், சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், குறுங் கதைகள் எனப் பலமுனைகளில் இவரது பேனா இயங்கி வருகின்றது. இவருடைய எல்லா ஆக்கங்களிலும் மூல்லை மண்ணின் வாசனை விரவிக்கிடப்பது இவரின் படைப்பாற்றலின் சிறப்பம்சம் ஆகும். மூல்லையும், மருதமும், நெய்தலும் கைகோர்க்கும் மூல்லை மண்ணில் மண்ணுடன்மண்ணாக ஒன்றிணைந்த அந்த மக்களின் வாழ்வும், அந்த வாழ்வியலுடன் ஒன்றிப்போய் பரம்பரை பரம்பரையாக நிலைபெற்றிருக்கும் தனித்துவமான பண்பாடும் இவரது படைப்புகளின் மூலாதாரங்கள். அந்த மக்களின் தொழிலுடனும், வாழ்வுடனும் ஒன்றிப்போய் அவர்களின் அன்பு, பாசம், பொறாமை, வெறுப்பு, கோபம், பகை போன்ற உணர்வுகளை மிகக் கவனமாகவும் லாவகமாகவும் பதிவு செய்கின்றார்.

மூல்லை மண்ணை முன்பின் அறியாதவர் களுக்குக்கூடத் தன் எழுத்தாற்றல் மூலம் காடும், வயலும், கடலும் சார்ந்த பிரதேசத்தின் அழகையும், கிராமிய வீடுகளையும், வட்டக் கொட்டில்களையும், மால்களையும், நீர் நிரம்பிய நீர்ப்பாசனக் குளங்களையும், அவற்றின் உயரமான அணைக்கட்டுகளையும், நீரின் நடுவே நிற்கும் பட்டமரங்களிற் குவியும் வெண் கொக்குகளையும், அந்த

நீரில் வாழும் ஆட்கொல்லி முதலைகளையும், விரால் மீன்களையும் வாசகர்களின் கண் முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்துவது இவரின் தனித்துவமான ஆற்றலாகும். அலங்கார வார்த்தைகள் இல்லை. சொற்சிலம்பமாடும் வார்த்தை ஜாலங்கள் இல்லை. நவீன உத்திகள் என்ற பெயரில் திறமையைக் காட்ட முனைந்து வாசகர்களைக் குழப்பும் மாயாஜாலங்கள் இல்லை. இவை எவையினதும் துணை இன்றியே திரு. தவபாலன் வாசகர்களைப் படைப்பின் நிகழ்களத்துக்கு அழைத்துச் செல்கின்றார். பாத்திரங்களுடன் வாசகர்களைப் பழகவிட்டு அவர்களின் குணங்கள், அபிலாதைகள், உணர்வுகள் என்பனவற்றுடனே வாசகர்களை ஒன்றிப்போக வைக்கிறார். இப்படிப்பட்ட அம்சங்கள் யதார்த்தமான படைப்புகளை உருவாக்கும் ஒரு இலக்கிய வாதியின் உச்சகட்ட வெற்றியென்றே கூறுவேண்டும்.

இலக்கிய வித்தைகளை மக்களிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டு அவற்றுக்கு மெருகூட்டி மீண்டும் அதனை அவர்களிடமே வழங்க வேண்டும் என்று சீனத்தின் தந்தை மா சே துங் கூறியுள்ளார். அக் கோட்பாட்டுக்கு அமைவாக மக்களோடு ஒன்றித்து வாழ்ந்து அவர்களை முழுமையாகக் கற்றுக்கொள்ளாத ஒருவரால் இப்படியான படைப்புகளை உருவாக்க முடி

ஓ. நா. மோகேந்தரநாதன்

யாது. இவ் வகையில் தவபாலன் அவர்கள் யதார்த்த இலக்கியப் படைப்புலகில் தனக் கென் ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுள்ளார் என்றால் மிகையாகாது.

இவர் எழுதிய நாவலான ரூலஸ்ற் மஞ்சர்கள் இரண்டு தலைமுறை ஊடாகப் பயனித்து இறுதியில் முன்றாவது தலைமுறையையும் தொட்டுச் செல்கிறது. போருக்கு முன்னைய காலங்களில் மனிதர்களுக்கிடையே நிலவிய உறவுகள், முரண்பாடுகள், தனிமிதர்களின் குணங்கள், பழக்கவழக்கங்கள் சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் திருமணம் போன்ற பந்தங்களில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புகள் என்பன ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. போர்க்காலத்தில் மக்களின் இடப்பெயர்வு, இளைஞர்கள் உறவுகளைக் கைவிட்டுப் போராட்டத்தில் இணைதல், உயிரிழப்புக்கள், பசி பட்டினி போன்ற அவலங்கள் ஆழமாகப் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. போர் முடிவுற்ற பின்பான மீள் குடியேற்றத்தின்போது மக்கள் முகம் கொடுத்த வெறுமை, வறுமை, தறி கெட்ட வாழ்க்கை என்பன படிப்பவர் மனதைக் கணக்க வைக்கின்றன.

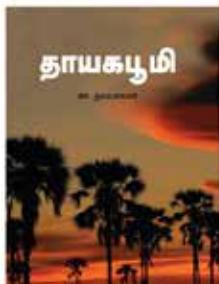
ஆழமான, சோகமான, கொடுரமான, மனதைக் கசக்கிப் பிழியக்கூடிய சம்பவங்களை இலகு நடையில் தெளிவான முறையில் முன்வைக்கத் தனியான ஆற்றல்வேண்டும். அவ்வாற்றல் தவபாலன் அவர்களுக்குக் கைவந்திருப்பது பாராட்டப்படவேண்டிய விடயமாகும். இவரது சிறுகதைத் தொகுப் பில்வரும் படைப்புகளிலும் இதே சிறப் பம்சங்கள் சிறுகதைகளுக்குரிய தடம் மாறாமல் கையாளப்பட்டுள்ளன. சிறுகதையில் இடம்பெற்ற சம்பவம் நாவலிலும் வந்துள்ளதைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இவர் சிங்களப் பிரதேசங்களில் அரசபணியில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் கலப்புத்திருமணம் போன்ற விடயங்களைக் கண்டு அவற்றைச் சிறுகதையாக எழுதியிருப்பார் போலும். தமிழ் மன்னிலே மட்டும் வாழ்ந்தவர்களுக்கு இத்தகைய கதைகளை எழுத வாய்ப்புக் கிடைப்பது அரிது.

இலங்கைவாழ் தமிழர்கள் ரூலாறும் வாழ்யலும் என்ற கட்டுரைத் தொகுதி தலைப் புக்குப் பங்கமின்றிக் கட்டுரைகளை வழங்கி யுள்ளது. யாழ்ப்பாணம், மலையகம், கிளி நொச்சி, கிழக்கு மாகாணம் போன்ற பிரதேசங்களைப்பற்றியும் குறிப்பாக வன்னி

யின் பொருளாதாரம், நீர்வளம், வைத்திய வசதிகளின்மை, கல்விக் குறைபாடுகள், கிராமிய வழிபாட்டு முறைகள் என்பனபற்றியும் சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதில் இருந்து இன்று வரையான அரசியல் சம்பவங்களும் சுருக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. “ஆட்சி இயலில் அதிகாரப் பங்கீடு” என்ற கோட்பாடு விரிவாகவும் உலகநாடுகளை உதாரணம் காட்டியும் ஆராயப்பட்டுள்ளமை சமகால அரசியலுக்கு மிகவும் பொருத்தப்பாடு உடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

கண்ணர்ல் கரைந்து காலம் என்ற பெயரிலான கவிதைத் தொகுதியையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார். 71 கவிதைகளைக் கொண்ட இந்த நூலைப்பற்றி எழுதுவதானால் பல கட்டுரைகளை எழுதவேண்டி வரும். இயற்கையில் ரசனை தொட்டு காதல், காதல் தோல்வி, ஏமாற்று, உறவுகளும் முரண்பாடு களும், போரின் அவலங்கள், மக்கள் மீளக் குடியேறச் சென்றபோது சந்தித்த ஏமாற்றங்கள் என இவர் தொடாத விடயங்களே இல்லை எனலாம். அனைத்துக் கவிதைகளிலும் இவரின் தனித்துவம் மினிர்வதை அவதானிக்க முடியும். விடயங்களை இலகு மொழியில் முன்வைப்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருப்பது பாராட்டத்தக்க அம்சமாகும்.

திரு. கா. தவபாலன் கணுக்கேணியைச் சேர்ந்த காசிப்பிள்ளை - சுபத்திரை தம்பதியின் மூத்த மகனாக 1947ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தார். ஆரம்பக் கல்வியைத் தண்ணீரற்று சைவப் பாடசாலையிலும், இடைநிலைக் கல்வியை முள்ளியவளை வித்தியானந்தா கல்லூரியிலும் கற்றார். பதின்மூல் பருவத்திலிருந்து இன்றுவரை தினசரிப் பத்திரிகைகளையும் இலக்கியச் சுஞ்சிகைகளையும் தொடர்ந்து வாசித்து வருகிறார். பாடசாலையில் தமிழையும் இலக்கியத்தையும் வித்துவான் திரு. திருமதி குமாரசாமி, வித்துவான் திரு. திருமதி செல்லத்துரை ஆகியோரிடமும், சங்கீதத்தைச் சங்கீத வித்துவான் திரு. இராசலிங்கம் அவர்களிடமும் கற்றார். ஜம்புராணத்தைப் பண்ணுடன் பாடக் கற்றுக்கொண்டார். க.பொத சாதாரண தரம் திறமையாகச் சித்தியடைந்தபோதிலும் வன்னிப் பிரதேசங்களில் எந்தவொரு பாடசாலையிலும் பல்கலைக்கழகப் புகுமக

வகுப்புப் படிக்கும் வசதி அக்காலத்தில் இருக்காமையால் பள்ளிப் படிப்பை இடையில் நிறுத்திக்கொண்டார். யாழ்ப்பானம் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று உயர் வணிகத் தராதரப் பத்திரப் பர்ட்சையிற் சித்தியடைந்தார். அதன்பின் அரசு கிளிக்கல் போட்டிப் பர்ட்சையிற் சித்தியடைந்து கொழும்பு உள்ளாட்டு இறைவரித் திணைக்களத்தில் எழுதுவினைஞராக நியமனம் பெற்றார். கொழும்பில் வெளிவாரியாகப் படித்து க.பொ.த உயர்தரப் பர்ட்சையில் 4 பாடங்கள் சித்தியடைந்தார். கொழும்பு தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் இரண்டு வருடங்கள் கணக்கியலில் உயர்கல்வி கற்றார். விகிதராக நியமனம் பெற்று மூன்று வருடங்களின் பின்பு வரி உத்தியோகத்தராகப் பதவி உயர்வு கிடைத்து. மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் வெளிவாரியாகப் படித்து அரசியல் விஞ்ஞானத்தில் B.A பட்டம் பெற்றுக் கொண்டார். (ஆங்கிலம், தமிழ், இலக்கியம், உளவியல், சரித்திரம் பொதுநிர்வாகம் என்பன உப பாடங்களாகும்) உரிய காலத்தில் சிரேஷ்ட வரி உத்தியோகத்தர் (நிர்வாகம்) ஆகப் பதவி உயர்வு கிடைக்கப்பெற்றது.

1999ஆம் வருடத்தில் இவரும் விவசாய ஆராய்ச்சி உத்தியோகத்தரான இவரது மனைவியும் இடமாற்றம் பெற்றுக் குடும்பத்துடன் கண்டிக்குப் போய்சேர்ந்தனர். தமது மகள்மாறரைக் கண்டி பெண்கள் உயர்கல்லூரியிற் சேர்த்ததோடு கண்டி சத்திய சாயி கலாலயத்தில் நடனம், சங்கீதம் பயிலவும் சேர்த்து விட்டனர். மகன் பேராதனை இந்துக் கல்லூரியிற் படித்து வந்தார். திரு. தவபாலன் சத்தியசாயி கலாலயத்துக்குப் பல்வேறு உதவிகளைச் செய்து வந்தார். மாணவ மாணவிகள் தரும் கட்டுரை கவிதைகளைத் திருத்தி ஆண்டுமலர் அச்சிடும் வேலையை இவர் 2000ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2010வரை செய்தார். கலாலயத்தின் ஆண்டிறுத்திக் கலைவிழா பற்றிய அறிக்கைகளையும், கண்டியில் நடைபெற்ற ஏனைய கலை இலக்கிய விழாக்கள் பற்றிய விமர்சனங்களையும் ஞானம் சஞ்சிகையில் எழுதி வந்ததோடு வாசகர் கடிதங்களையும் அச்சஞ்சிகைக்கு எழுதிவந்தார். ஞாயிறு தென்குருஸ் பத்திரிகையில் அதன் பொறுப்பாசிரியர் திரு. ஜி. ராஜ் அவர்களின் அனுசரணையுடன் அரைப்பக்கக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்ததன் மூலம் இவர் ஒரு பத்திரிகை எழுத்தாளராக உருவாக்கம் பெற்றார். அதன்பினர் இவரது முதலாவது சிறுகதையையும் கவிதையையும் ஞானத்திற் பிரசரித்ததன் மூலம் இவரது படைப்பிலக்கியப் பிரவேசத்துக்குக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டவர் ஞானம் முதம் ஆங்கில டாக்டர் ஞானசேகரன் அவர்களாவார். இவரது வாசகர் கடிதம், சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பற்றிய அறிக்கை, கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, குறுங்கதை, நேர்காணல் போன்ற ஆக்கங்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு டாக்டர் ஞானசேகரன் அவர்கள் இவரை ஒரு சிறந்த இலக்கியவாதியாக வளர்த்துவிட்டார் என்று கூறின் அது மிகையான

செயல்

கதைக்கிள்ளோம்...

தொப்பந்து கதைத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம்!

கதைப்பதற்குச் சார்பெதிராய்

கட்டுக் கட்டாக

ஆலோசனைகள் ஆயிரம் எழுதுகிறோம்!

நேற்றுப் போலன்றி

அனைக்மாய் எல்லோரும்

நாமாகத் தம்தம் அபிப்பிராயம் கருத்துகளை

ஊருக்கு உரைக்கின்றோம் அஞ்சாமல்

விவாதித்து

மாற்றுக் கருத்துகளால்

மல்யத்தம் நிதும்புரிவோம்!

யார்தான்..கதைத்துதில்,

எழுதியதில், விமர்சனம்

நீள நடத்தியதில், நூற்றினிலே ஒருபத்து

வீதும் செயலினிலே காட்டினாம்?

அதால்தான்

எம்பேச்சு எழுத்து விமர்சனம்

எவையுமே

எம்மையொரு அங்குலமும் உயர்த்தவில்லை...

எவர் ஏற்றோம்?

தனபாலசிங்கம் ஜியசலி

என் கவிதை

கடவுளையே விமர்சிக்கும் போது..அந்தக்

கடவுளையே மறுதலித்து ஒதுக்கும் போது

கடவுள்மேல் குறைகண்டு கொதுக்கும் போது

கடவுளிலே குற்றங்கள் சாட்டும் போது

கடவுளென்று ஒருவனில்லை என்று சுடக்

கதைப்பவர்கள் சுதந்திரமாய் உலவும் போது

அட...எனது கவிதைகளை மறுதலித்து

அல்சீயங்கள் செய்வதிலேப் புதுமை உண்டு?

கடவுளைப் போல் புதிர்தானே கவிதை? யாநும்

கண்டு கிதுதான் என்று உறுதியாக

ஸ்ரூபரைக்க இடந்தராது கவிதை! தாம்தாம்

ஸ்ரூபன்று.... கண்படழ கவிதை கவிதையாக

ஸ்ரூபனிற்கும்.... என்கவியும் கடவுள் போலாம்!

கடவுளைப்போல்..எவரைதூதான் சொலினும்..

எந்தன்

கவிதையென்றும் நிலைத்துவாழும்...

அழிந்தி டாதாம்!

காவியத் தலைவர்

சிறுக்கதை

எழுநல்லூர்
கண்ணதாசன்

காலை ஏழுமணி...

பரபரத்துக் கொண்டிருக்கும் காலைப்பொழுதில் ரோகினி பம்பரமாய்ச் சுழன்று கொண்டிருந்தாள்.

“கோகிலன் கெதியா வெளிக்கிடுங்கோ....”

கோகிலனிடம் தாயின் வேகம் தொற்றிக்கொள்ள, அவளுக்கு ஈடுகொடுக்குமாப்போல், இரவே சரிபார்த்து அடுக்கி வைத்திருந்த புத்தகப் பையினுள், சாப்பாட்டுப் பெட்டியையும் எடுத்துத் தினித்து வைத்துக்கொண்டு வெளியே ஒடிவந்தான்.

ஆறாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் கோகுலனைத் தனது ‘ஸ்கூட்டியில்’ ஏற்றிக் கொண்டு புறப்பட்டாள் ரோகினி.

மகன் கோகுலனை அவனது பாடசாலையில் இறக்கிவிட்டு வேலைத் தலத்திற்குப் போக வேண்டும். இன்று, அவன் வெளிக்கள் உத்தியோகத்தராய் வேலை செய்யும் அவளது நிறுவனத்தின் உதவி மழங்கல் தொடர்பாய் அவனும், அவளுடன் பணிபுரியும் வதனியும் இன்னும் இரண்டு ஆண் ஊழியர்களும் சேர்ந்து பயணாளிகளை அவர்களின் இடத்திற்கே சென்று தனித்தனியாகச் சந்தித்து விபரங்கள் எடுக்க வேண்டும். அதற்கும் மேலாக, அவளது இற்றை வாழ்வை அனுதாபமாய் அனுகூபவர்கள் போன்று அண்மித்து, தமது காமத் தூண் டில்களை வீசிப் பார்க்கும் ஆண் ‘நடிகர்’ களிடமிருந்து அவளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும்.

“கோகுலன் அம்மா இண்டைக்கு வர ‘லேட்’டாகும்.... ‘ஓட்டோ’ மாமாவுக்குப் ‘போன்’ பண்ணி விடுறேன், பள்ளிக்கூடம் விட்ட உடனே அவர் வந்து ஏத்துவார். அப்பிடியே ‘ரியூசனுக்கு’ப் போங்கோ.... நான் அங்க வந்து பிள்ளைய ஏத்துறன்....!” என்றவாறு அவனது பாடசாலை வாயிலில் அவனை இறக்கிவிட்டாள்.

தாயை அவன் ஏக்கத்தோடு பார்த்தான்.

அவனை இழுத்து, வாஞ்சையுடன் அவனது தலையில் கொஞ்சியவாறு, “அப்பா வந்திட்டாரென்டா, என்ற குஞ்சவைத் தலையில வைச்கத் தாங்குவார்....!” என்றாள்.

கோகிலனின் விழிகளில் கனவு தெரிந்தது.

ரோகினியின் விழிகளிலுந்தான்.

* * *

வனம் சலனமற்றுக் கிடந்தது.

இடையிட்டுக் கேட்கும் சின்னக்குருவிகளின் ‘கீச்’சொலி, கூடவே தனது இணையை வேண்டி அனுங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெண்மானின் கேவல் தொனியைத் தவிர, வேறு சப்தங்களில்லை.

தபோவனத்தில் சீதை தனித்திருந்தாள்.

லவனும், குசனும் முனிவருடன் காடு லாத்தப் போயிருந்தனர்.

2
நாளம்
இஶரர் செர்பியன் செல்வன் ஞாபகர்த்து

2ஆம் பார்சு
சிறுக்கதைப் போட்டி 2020

நாளம் - காலை இலக்கியச் சுஞ்சிகை - 2020 சுக்டோப் (245)

7

அன்றோர் அதிகாலையில் நீராட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது வெள்ள கேட்ட கேள்வி இன்னும் அவள் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

“தாயே முனிவர் பெருமான் நேற்றுக் கற்பித்தார், தாயிற் சிறந்த கோவிலுமில்லை, தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை என.... எனது தந்தை எப்படியிருப்பார் அன்னையே? அவர் வாய்ச்சொல் எப்படியிருக்கும் மாதாவே...?”

ஏக்கம் பொங்கிடத் தனயன் விளையிலாவிற்கு சீதையினது மான் போன்ற விழிகளிலிருந்து நழுவி வீழ்ந்த கண்ணர்த்துளிகளே பதில் சொல்லின.

தாதையைப் பற்றிக் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் தனது அன்னை மெளித்து விடுவதனையும், அவளது அழகிய நயனங்கள் ஈரமாகிப் போவதனையும் பார்த்துப் பதை பதைத்துப் போன வல்லும், சுசனும் பின்பு அம்மா சீதாவிடம் தமது தந்தை பற்றிக் கேட்பதையே நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

தபோவனத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி விளையாடும் பொழுது, குடும்பமாக வானரங்கள் கூடியிருந்து குதுகலிப்பதனைக் கண்டு அவர்களது பிஞ்ச மனங்கள் ஏக்கங்கொள்ளும். தாய் வானரங்களைக் கட்டியனைத்துக் கொண்டு குட்டி வானரங்கள் கிறங்கிக் கிடப்பதனையும், தந்தை வானரங்கள் தமது இணைகளுக்கும், குட்டிகளுக்கும் கனிகளைப் பறித்துக் கொண்ரந்து கொடுப்பதனையும், அவற்றினது விழிகளில் துலங்கும் பாச வீச்சினையும் கண்டு வல்லுக்கும், சுசனுக்கும் ஆசையாசையாய் இருக்கும்.

‘எங்களது தந்தையும் இப்படி எங்களுடன் விளையாட வரமாட்டாரா....?’

தனித்துக் கிடந்த சீதையின் மனம் இரண்டாவது வனவாழ்வு தொடர்பாய் எண்ணித் துயரங்கொண்டிருந்தது.

கல்யாண பந்தத்தினில் இணைந்திருந்த காலத்திருந்து இடையிடையே மின்மினி வெளிச்சங்கள் மினுக்கங்கள் காட்டிய போதும் அந்தகார இருளே அவளது வாழ்வில் அடர் காடாய் மண்டிக்கிடக்கிறது.

அதிகாலைப் பொழுதில் இராமன் நினை வடனே துயிலெழுவாள். அடர்வனத்தின் இலைகளுடே கசிந்து வரும் காலையிளம் கதிரவனின் கதிரொளிக் கீற்றுக்கள் கணவன் மேற்கொண்ட காதலை அவளுள் காட்சிப்படுத்தும். அதிகரித்துச் செல்லும் சூரியவெப்பம் அவள் துணைவனின் சுறு சுறுப்பைச் சுட்டிக் காட்டும். பகற்பொழுது

முழுதும் அவனை எதிர்பார்த்துக் கிடந்த பொழுதுகளை நினைவுறுத்தி அவனைப் பாடாய்ப்படுத்தும். இரவின் தமுவலுக்காய் இரந்து கிடக்கும் மாலைப்பொழுது அவளது இதயத்து நாயகன் அரசவையிருந்து இதழ்க் கடையோரப் புன்னகையுடன் இன்பம் நூகரவரும் பொழுதை எண்ண வைக்கும். இரவு முழுதும் இடர் வளத்துடே எட்டியெட்டிப் பார்க்கும் வெண்ணிலவு அவளது இளகிய மனதைக் கொண்று தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும்.

மொத்தத்தில் அவள் தன் இராமனையெண் னிச் சிறுகச் சிறுகச் செத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் புரிந்த தவறுதான் என்ன?

மிதிலையில் சாளரத்தாடே, வீதியால் சென்று கொண்டிருந்த இராமனின் விழிகளை நோக்கியதுதான் அவள் செய்த தவறா? இத்தனை வாழ்வுத் துன்பங்களையும் ஓரேயடியாய் அனுபவிக்க அவள் செய்த குற்றம் தான் என்னே?

நாதனுடன் வனம் போந்து, கல்லும் முள்ளும் அவள் பிஞ்சுப் பாதங்களைத் தாக்கிய பொழுது, அவனது நெஞ்செனும் பஞ்சனைக்காய் அத்தனையும் தூச எனத் தாங்கினாளே? குருவியெனக் கூட்டிலடைத்து இலங்கை இராவணன் கொண்டு தன், மாங்காய் நாட்டில் சிறைவைத்த போது அத்தனையையும் தன் அன்பனையெண்ணித் தாங்கினாளே? அவளைத் தன் நாட்டில் தனிமைச் சிறையிலஸடந்திருந்த வேளை, கேட்போர் முப்பார் இல்லாத பொழுதும் திராவிட அரசன் இராவணன் அவள் பக்கத்திலும் வரவில்லையே? தள்ளி நின்று தானே தன்னை அவன் மனசள் தாங்கக் கேட்டுத் தவங்கிடந்தான்?

கடந்த காலத்துக் கணங்கள் அவள் மனதைக் காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

இலங்கையில் இராம, இராவண யுத்தம் நிறைவூற்ற நாள் அது.

இரத்தத் துளியாய் ஈழம் சிதம்பிக் கிடந்தது.

அசரப் பெண்டிர்கள் தமது இதயத்து நாதர்களினது இறந்த உடல்கள் மீது வீழ்ந்து அழுகின்ற விண்ணை முட்டிய சோகக் கதறல்கள் அசோகவனத்தில் அமைதியற்றுக் கிடக்கும் சீதையினது செவிப்பறைகளில் அதிர்க்கிறது. கடல் கடந்து கிட்கிந்தா வனவெங்குமுள்ள வானரப் பெண்டுகள் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, யுத்தத்திற்குச் சென்ற தங்கள் கணவர்கள் உயிருடன் வருவார்களோ, இல்லையோ

என்று அழியாது ஏக்கமுற்றுக் காத்துக் கிடந்தனர். உண்ணுவாரில்லாது, இலைகளை விடவும் அதிகமாய்க் கனிகளைத் தாங்கி நின்ற மரங்கள் அவர்களது மனச்களைப் போலப் பாரந் தாங்காது வளைந்து போய்க் கிடந்தன. யுத்தத்திற்குக் கணவர்கள் கடல் கடந்துபோன காலத்திருந்ததான், வானரப் பெண்டிர்கள் உண்ணுவதை நிறுத்தி விட்டார்களே!

யுத்தத்து இலங்கையில், சோகத்தோடு அசோகவனத்தில் துவள்ந்திருந்த சீதை தன் முன்னே தோன்றிய காட்சியில் நெகிழ்ந்தாள்.

அன்பின் பெருக்காய் அவள் முன்னே அடிபணிந்து நின்றிருந்தான் அனுமன்!

என்ன உரைக்கவென இங்கு அவன் வந்துளான் என இயலாமை குடிகொண்ட விழிகளினால் உற்று நோக்குகிறாள் சீதை.

அன்னையினது பாதமன்றி விழிகளை வேறிடம் அகற்றிடாது அனுமன் உரைக்கிறான், “இறை வெற்றது...! பகை அழிந்தது...!”

தன்னை அழைத்துப் போகத் தன் நாயகன் இராமன் ஒடோடி வருவானென உள்ளக் கணக்கிட்டிருந்த சீதை ஏமாற்ற முற்றாள். நாதன் வதனத்தை எப்போது காண்பாள்...? அவளின் மார்பில் முகம் புதைத்து எப்போது அழுவாள்...? அவள் மீது கொண்ட ஆசை, இராவணன் உடலில் எங்கிருக்குமென ரெளத்திரம் நிறைந்த அவள் நாதனின் அம்புகள் தேடித்தேடி அத்திராவிடனுடைலைத் துளைத்திருக்குமே.... அதற்காக அவள் இராமனை ஆரத்தமுவி எப்போது வாழ்த்துவாள்...?

அடுத்து என்ன?

ஐயோ...! நெஞ்சு வெடித்து விடுவது போன்று உயிர் மூச்சுத் துடிக்கிறது அவனுக்கு!

பாதங்கைளப் பார்த்தபடியே இராம தூதன் பகர்கிறான்.

‘ஐயன் நம்மை அழைத்து வரச் சொன்னான்...!’

அசோக வனத்திலிருந்த அத்தனை மலர் களும் அவளைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டின. காலம் தின்ற பல நாட்களின் பின்னே காணப் போகிறாள் தன் நாயகனை, நாணம் பொங்கியது.

பகற் பொழுதுகளில், பாதமன்றி முகம் பார்த்தறியாப் பரமநாதனை மீண்டும் பார்க்கப் போகிறாள்.

ஆறுதலாய்ப் புறப்பட்டாள்.

அனுமன் ஓர் ஆண் அன்றோ?

அவசரம் காட்டினால் அவனுக்குத் தன் நாயகன் மேல் தான் கொண்டிருக்கும் காதல்

நோயின் வேகம் தெரிந்து விடுமோ என்ற வெட்கம் அவனுக்கு, இரண்டுமடங்கு வேகமாய், விரைவாய்ப் போவென்று உள்ளிருந்து எதுவோ உந்தித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தது. அது இதயமா? அது அவளிடத்தில்லையே? அப்போ, எதுதான் உள்ளேயிருந்து இப்படித் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது? உயிர்! இனி மேலும் அவளைக் காணாவிடில் இறந்து விடுவேன் என்று இடித்து இடித்து உரைத்துக் கொண்டிருக்கிறது அது!

யுத்தம் நிகழ்ந்த இடத்திற்கு அனுமனுடன் சீதை வந்தடைக்கிறாள்.

வாடிய மலரெந்த் தன் சோடியைக் கண்டான் இராமன்.

வானரங்கள் “வாழ்க...! வாழ்க....!” என அன்னையை வாழ்த்தி வணங்கின. தம் காதல் இணைகளைக் காணக்கடல் கடந்து கானகம் ஏகும் அவசரம் வானரங்களுக்கு!

சிருக்கஞம், கை கால்களும் சிதறிக் கிடந்த போர் மண்ணில் பூவெனச் சீதை போய் நின்றாள்.

நிலத்தில் குத்தி நின்ற இராமனின் வில்லின் அடிப்பகுதியைக் காணக்கூட முடியாது, வெட்கம் அவளைப் பிய்த்துத் தின்றது.

ஆருயிர் நாதனின் அழுகு வதனம் காண ஆவல் கொண்டு கெஞ்சின அந்த அழகியின் விழிகள்.

“அன்னையே...! என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் உடல் நனைக்க அழுது கொண்டிருந்தான் இலட்சமணன்.

வானர வீரர்களின் கூக்குரல்களும், திராவிடப் பெண்டிர்களின் ஒப்பாரியோலியும், இன்னும் இறந்திடாது படுகாய முற்றுக் கிடக்கும் திராவிடர்களின் முனகல் ஒலியும் செவிகளை அதிர வைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, அவை எல்லாவற்றையும் மீறி, அந்த ஒற்றைக்குரல் கேட்பதற்காய் ஏங்கிக் கொண்டு நின்றாள் சீதா.

காதில் கிச்கிசுக்கும் அந்தக் காதற் குரல் எப்போது தான் கேட்கும்?

ஆசை சுமந்து வருமந்த ஆண்மைக்குரல் எப்போது கேட்கும்?

“சீதா..”

ஆ.... கேட்டுவிட்டது!

திடுக்குற்றாள் சீதா

அதில் காதலில்லை. ஆசை மீதுரும் அன்பு இல்லை. அள்ளியணைத்து முத்தமிடும் ஆர்வம் இல்லை.

அதிரந்து போய் நின்றாள் அந்த அயோத்தியின் முதல் மருமகள்.

எத்திக்கில் நியிருக்கிறாய் அன்பனே
அகிலமல்லாம் உன்னைத் தேழதோற்றுப்போகுது
என் சிறுவள்ளும்

விழிகருக்கு அகப்படாத காற்றாய்,
நீ உலவுகின்றாய்...
காற்றின் தழுவில் என் சிந்தையில்
நித்தம் உர்கிறாய் ...

உதிர்ந்து வீற்றாத மண்ணைச் சேரும் சூருகனை,
நான் உனைச் சேரும் நான் எதுவோ?
ஏழைக்கு இரங்கும் வள்ளலாய்
நீயன் முகம் பார்க்கும் நொழுதான் எதுவோ?
ஜாமத்து நிலவொளியில் கிருகரம் ஏந்தி
உனையழைக்கின்றேன் – நிலவுவிழ,
எனை நோக்கி மரநிழற் கைந்திகின்றாய் நீ

- ருஸ்னா நவாஸ் (மாவனல்லை)

ஆண்டாவன் காஞ்சிருப்பி

என்ன இது!?

தீ மூட்டப்பட்டிருக்கிறதே? கொதிக்கும் செந்தணவின் கதிர்கள் உடல் பொசுக்கத் தகிக்கிறதே?

‘கூதல் எனக்குத் தாங்காதென்று வெப்பம் கூட்டவென என் நாதன் நெருப்பைக் கொளுத்தி வைத்திருக்கிறானே....?’

“சீதா... ! அந்தக் தீயில் இறங்கித் திரும்பி வா....!”

‘ஆ.....! யாரது...? அவனா.....? பூவென எனைப் பொத்திப் பொத்திப் பார்த்த அவனா? மிதிலையிலே பஞ்சணையின்றிப் படுத்துறங்கியறியாதிருந்த நான், கல்லிலும், முன்ஸிலும், கடும் மழையிலும், கோடையிலும் உள்ளிருக்கும் அன்பினால் உடன் போனேனே.... அந்த அருமை நாயகன் தானா அழைப்பு விடுக்கிறான்?

இலட்சமணன் விசும்புகிறான்.

அனுமன் வால் நுனி கொண்டு தன் விழிகள் விழுத்தும் நீர்த்துவிகிள்களைத் துடைப் பதில் தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“சீதா...! சுடரினுள் இறங்கியுந்தன் சுத்தத்தை நிருபி!... எனக்காகவல்ல.... உலகத் துக்காக!...”

அது அவளின் இராமனின் குரல்தான்!

அழுத்து மனசிருந்து சீதைக்கு ஆத்திரம் கிளம்புகிறது!

‘கூடாது’ எனக் காதல் குட்டி அடக்குகிறது. கொடியென அசைந்து அந்தக் கொடு நெருப்புள் புகுகின்றாள். ‘ஆ.... என் கணவா...! உலகத்துக்கு மட்டுமல்ல, உனக்கும் என்மேல் ஜயமா....?’ அவளிதயக் கொதிப்பின் முன் அக்கினி எம்மாத்திரம்? அது குளிர்கிறது! குளிந்தபடி வெளிவந்த சீதையை குரங்குகள் கும்பிட்டன. அது நாணத்தால் வந்த குனிவு அன்று.

அந்தக் கோதையின் மனக்கொதிப்பைக் குரங்குகள் அறியுமோ?

“சீதை சுத்தமானவள்.... சீதை சுத்த மானவள்....!”

ஆண் தேவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்து மலர் சொரிந்தனர்.

இராமன் வழிகாட்டி விட்டான். இனி வனத்தீர்குப் போய் வாரங்களும் தம் மனைவிமாருக்கு அக்கினி வளர்த்துக் கற்புப் பர்ட்சை வைக்கக் கூடும்.

காலம் காலமாகக் கட்டிக் காத்த கலாசார மும், காதலும் சீதையை, சிரித்தபடியே பின்னும் இராமன் பின்னால் போக வைத்தது.

“அம்மா...!”

குசனின் அழைப்பு, சீதையை ஈழத்தி லிருந்து இந்தியக் காட்டுக்கு இழுத்து வந்தது.

“அம்மா...! இதோ இனிமையான பழங்கள்.... உண்ணாங்கள்....!”

இமுத்து அணைத்துக் கொள்கிறாள் சீதா தன் மைந்தனை.

“உன் கன்னங்களை விடவா எனக்குக் கனிகள் இனிக்கும்? உன் செல்ல மொழிகளை விடவா இச்சிறப்புடைப் பழங்கள் இனிக்கும்...?” மகனை முத்தமிடுகிறாள்.

எங்கிருந்தோ ஒடிவந்த லவனும் தாயை அணைத்து தனக்கொரு முத்தம் பெற்றுக் கொள்கிறான்.

கணவன் மேல் அவள் கொண்ட காதலின் மெய்யிருக்களல்லவா அவர்கள்.....? பார்க்குந்தோறும், பார்க்குந்தோறும் அவர்களுக்கூடாக இராமனையல்லவா அவள் பார்த்துப் பெருமுச்செறிகிறாள்? பக்கத்து மரங்களைல்லாம் தீ பட்டதாய் பட்டுப் போனமைக்கு அவளென்ன செய்வாள்? அவளையேயறியாது அடிக்கடி வெளி வருமந்தச் சுடிமுச்சக்களுக்கல்லவா சுடச்சுடத் தண்டனை வழங்க வேண்டும்?

‘ஜேயோ....! அந்தக் கணங்கள்....’

நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சு பதறுகிறது அவளுக்கு. அபோத்தியில் நிறைமாதக கர்ப்பினியாய் சீதா.

உனக்கும் குட்டிக்கால்களின் உன்னதங் களை உள்வாங்கி, உள்வாங்கி பூரித்த வயிற்றுதனும், மனசுதனும் பஞ்சனையில் காத்திருக்கிறாள், தான் அனுபவிக்குமந்தப் பரவசத்தை அன்பன் இராமனுடன் ஆசையாய்ப் பகிர்ந்து கொள்ள.

தாய்மையின் மினுமினுப்பு தாராளமாய்த் தெரிகிறது.

சிலிரத்துத் தெரிகிறது சீதையவள் பேரழகு.

துணைவன் இராமன், குடிகளின் குறையறிய மாறு வேடத்தில் ஊருக்குள் போயுள்ளான்.

களைத்துப் போய் ஓர் மரத்தடியில் காலாற நின்றிருந்தான்.

குடியானவெளாருவனின் குரல் காற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு அவன் காதில் இறங்குகிறது.

‘வெளியே போ...!’

விடயமொன்று வெளிக்கிறது! செவி களைக் கூர்மையாக்குகிறான் இராமன்.

“உங்களுடன் வாழுவே ஒடோடி வந்தேன்... ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்னென்றே...!” பெண் ஜொருத்தியின் அவலக் கோரிக்கை. “என்னையேன் புறக்கணிக்கிறீர்கள்...? என் தெய்வம் நீங்கள் தான்....!”

“தெய்வமா..? நானா...? எங்கோ எவனுடனோ பல நாட்கள் இருந்து விட்டு இன்று எனை நாடி வந்துள்ளாய்.... இங்கு நில்லாது போ வெளியே....!”

“நான் மாச மறுவற்றவள்.... உண்மையைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்... என்னையேற்றுக் கொள்ளுங்கள்....!”

“ஏற்றுக் கொள்வதா...? உன்னையா....? எங்கேயோ எவனுடனோ இருந்துவிட்டு வந்தவுன்னை ஏற்றுக்கொள்ள நானென்ன மானங்கெட்ட மன்னன் இராமனென்றா உன் மனதுள் மதிப்பிட்டு வைத்திருக்கிறாய்...?” கோபத்தில் வார்த்தைகள் கொப்பளிக்கின்றன.

துடித்து நின்றான் இராமன்.

‘ஆன்’ என்ற ஆணவம் தெய்வப் பிறவிக் குள்ளிருந்து திரும்பத் திரும்பக் கிளர்கிறது. ‘அரசன்’ என்ற மமதை அன்பை மறைக்கிறது. தன்னுணர்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சராசரி மனிதப் புழுவானான் இராமன். குடிகள் தன்னைக் குறைவாயென்னுதல் கூடாதென்னும் என்னம், வனந்தனில் தன்னுடன் ஏகி, கவலைகள் பலவும் சுமந்து, கணவனே கண்கண்ட தெய்வமெனவுருகும் மனைவி சீதாவின் மனதை மதிப்பிட மறுக்கிறது.

அரச மாளிகையை அடைகிறான் இராமன். அரசன் பற்றிய அபிப்பிராயம் முக்கியம் அவனுக்கு.

உத்தரவு பிறக்கிறது.

கர்ப்பினியான சீதையைக் காட்டில் கொண்டுவிடக் கட்டளை பறக்கிறது.

சிந்தை முழுதும் தன் நாயகனைய வந்தனை செய்து வாழும் சீதை, அவள் வயிற்றிலுதைக்கும் வாரிசுகளுடனும் வனத் திற்கு அனுப்பப்பட்டாள்.

அவளது மனம் பற்றி எவருக்கென்ன கவலை?

இராமனின் மானம் தானே பெரிது?

அப்போது இராமன் பகன்று அனுப்பினான்?

“இது எனக்காகவல்ல, உலகத்திற்காக....!”

தூரத்தே லவனும், குசனும் வருவது கண்டு விழி வழி நீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள் சீதை.

நிலவன் வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறான்.

என்பது கிலோமீற்றர் வேகத்தில் அந்தப் பேருந்து போய்க் கொண்டிருந்த போதும், அவனுக்கு அது மெதுவாய்ப் போய்க் கொண்டிருப்பது போலத் தெரிகிறது.

வெள்ளள வேட்டியும், வெள்ளளச் சட்டையும், வெண்நரைத் தலையும், நெற்றி யில் பட்டையாய்ப் பூசியிருந்த வெள்ளளத் திருநீருமாய்க் காட்சியளிக்கும் ஆறுமுகத்தாருக்குள்ளிருக்கும் கருப்பு மனசு கடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

செய்யாத குற்றம் ஒன்றிற்காகப் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு, பத்து வருடங்கள் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, கொழும்பு புதிய மகசின் சிறைச்சாலையில் அத்தண்டனைக் காலத்தை அனுபவித்து விட்டு, நேற்றுடன் தண்டனைக் காலம் முடிவுற்றமையினால், இன்று வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண் டிருக்கிறான் நிலவன்.

யுத்தம் முடிந்ததன் பின்னர், மனைவி ரோகினியுடனும், ஆறுமாதக் கைக்குழந்தையான மகன் கோகுலனுடனும், சன்னங்களின் பொழிவுகளில் தலைதட்பிக் காய்ந்த கருவாடாய் முள்ளிவாய்க்கால் கடந்து வவுனியா அருணாசல முகாம் வந்தடைந்து சற்று ஆறிய போது காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டான் நிலவன்.

“இவன் வன்னியில் இயக்கத்தில் இருந்த வன்றான்!”

காட்டிக் கொடுத்தவனுக்கு அன்றைய ‘கோட்டா’ முடிந்தது.

நிலவனுக்கோ, அடிகள் உதைகள் நிறைந்த விசாரணைகள், பின்பு நீதிமன்ற இழுத்தடிப்புகள், தீர்ப்பு, தண்டனைக் கால மென பத்து ஆண்டுகள் அவனது இளமைக் காலத்தைக் கொன்று தின்றனவாய்ப் போயொழிந்தன.

தமிழ் அரசியற் தலைமைகளும் தட்டிக் கேட்காது மௌனமாயின.

பாலகணாய் விட்டுப் பிரிந்த மகன் கேகிலனிப்போ பத்தரை வயதுப் பையனாக வளர்ந்து நிற்கிறான்.

நீண்ட பெருமுச்சக்கரும், நித்திரையைக் கொண்றதுமான பயண இரவு கழிய, அதி காலையில் வீடு வந்து சேர்ந்தான் நிலவன்.

யாழ்ப்பாணம், நல்லூரடியில் தூர்க்கா மணி மண்டபத்திற்குப் பின் வளவில் அமைந் திருந்தது நிலவன் குடும்பத்தினது வீடு.

தகவலை முதலே அறிந்திருந்தமையினால், ரோகினியும் மகன் கோகிலனும் வாசலில் காத்திருந்து ஆசையுடன் வரவேற்றனர்.

கவலைகள் வெள்ளளக் கோடுகளாய் ரோகினியின் தலையில் சித்திரம் வரையத் தொடங்கியிருந்தன.

புதிய வாழ்வுக்கு அந்தக் குடும்பம் தயாரானது.

மகனிலும், மனைவியிலும் அன்பைப் பொழிந்தான் நிலவன்.

கழிந்துபோன பத்து வருடங்களாக, தொண்டு நிறுவனமொன்றில் வெளிக்களை உத்தியோகத்தராய் வேலை செய்த ரோகினி, குடும்பத்தையும் கவனித்து, நிலவனின் வழக்கு விடயங்களையும் கவனித்து வந்திருந்தாள்.

இரண்டொரு நாட்கள் கழிந்தன.

ஒருநாள், வீட்டிற்குப் பக்கத்தே, கோவில் வீதியிலமைந்திருந்த ஆறுமுகம் பலசரக்குக் கடைக்குப் பொருட்கள் வாங்குவதற்காகச் சென்றிருந்தான் நிலவன். சிறிய வயதிலிருந்தே தெரிந்தவரென்பதால் அமர்க்களமாய் வர வேற்றார் கடைக்கார ஆறுமுகத்தார். அந்தக் காலத்தில் ‘லங்கா புவத்’ என்றொரு அடை மொழியும் ஆறுமுகத்தின் பெயருக்கு முன்னால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது.

“ஆ.. தம்பி நிலவன்...! எப்ப வந்த நீங்கள்....?”

“ரெண்டு நாட்களுக்கு முந்தியண்ண....!”

“எனிமேலென்ன... வெளிநாடெங்கேயும் போற பிளானோ?”

“இல்லையண்ணே.... மனிசி பின்னைய ஓராட ஒண்டா வாழ வேணும்.... இங்கயே ஒரு வேலையைத் தேட வேணும்....!”

“அது சரி...., நீங்களொரு வேலையைத் தேழற்றா, பேந்து அவவை வேலையால் நிற்பாட்டலாந்தானே...?”

‘இவர் என்ன சொல்கிறார்....?’ என்று யோசனை செய்தவாறு நிலவன் அவரைப் பார்த்தான்.

“தம்பி.. நீர் எங்கிட ஊர்ப் பொடியன்... உமக்கு நான் ஒண்டையும் மறைக்கக் கூடாது....!”

‘நீங்கள்’ என்பது ‘நீர்’ ஆகக் குறைந் திருந்தது. ‘உங்களுக்கு’ என்பது ‘உமக்கு’ என மருவியிருந்தது.

நிலவன் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்.

“நான் ஒண்டையும் முதல்ல நம்பேல்ல.... அது உண்மையென்றும் சொல்லமாட்டன்.... உம்மிட மனிசி....”

நிலவன் சுவாரசியமின்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“சொல்லுறனென்று குறை நினையாதே யும்.... அவவைப் பற்றி இஞ்ச கடை

யடியில் வந்து நின்று பொடியங்கள் கதைக்கிறவங்கள்.... அவ வேலை செய்கிற இடத்திலியிருந்து இளந்தாரிப் பொடியங்கள் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வாற்றும்..... இவ சில வேளைகளில் வேலை செய்யற இடத்து வாகனத்தில் ஏறிப்போய் ரெண்டு மூன்று நாள் கழிச்சுத் திரும்பி வாற்றுமென்டு கதைக்கிறாங்கள்.... என்னயிருந்தாலும் மானம், மரியாதை முக்கியம் கண்டியோ?....?”

அவரது கதையினது நோக்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

வெள்ளை வேட்டியும், வெள்ளைச் சட்டையும், வெண்நரைத் தலையும், நெற்றி யில் பட்டையாய்ப் பூசியிருந்த வெள்ளைத் திருந்துமாய்க் காட்சியளிக்கும் ஆறுமுகத் தாருக்குள்ளிருக்கும் கருப்பு மனச கதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சாமான்களை அமைதியாக வாங்கிக் கொண்டு பூறப்படும் போது ஆறுமுகத்தாரினது விழிகளை நேருக்கு நேர் பார்த்தபடி சொன்னான் “என்ற மனுசிய எனக்குத் தெரியுமன்னை!....”

‘என்ற கடைப்பருப்பு அவிந்தாலும், இவனிட்ட என்ற கடைப்பருப்பு அவியாது போல கிடக்கு...’ என்பது போன்று நிலவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் ஆறுமுகத்தார்.

மனைவியுடனும், மகனுடனும் மகிழ்ச்சி பொங்கிடக் குடும்பத்தை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தான் நிலவன்.

நண்பனொருவன் மூலம் தனக்கொரு வேலையையும் தேடிக் கொண்டான்.

ஒரு நாள் மாலை, முற்றத்தில் நின்று பூக்கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் ரோகினி. நிலவன் பாத்தி களை மன்வெட்டியால் சரிபண்ணிக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது பக்கத்து வீட்டுச் சுப்பிரமணியத்திற்கும் மனைவி கனகத்திற்கும் சண்டை தொடங்கிவிட்டது. அது வழுமை. கனகம் கோபித்துக் கொண்டு போவதும், பின்பு இரண்டு நாளில் திரும்பி வருவதுவும் அவர்களது வாழ்வின் ஒரு அங்கமாய்ப் போய்விட்டது. சுப்பிரமணியம் என்று சொல்லுவதைவிட, ‘குடிகாரச் சுப்பிரமணியம்’ என்பதே அங்கு அறியப்பட்ட பெயராயிருந்தது.

பெரிதாகச் சண்டைச் சுத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“போடி வெளியில....!”

கனகம், சுப்பிரமணியத்தைப் பொருட் படுத்தாமல் வீட்டிற்குள் நுழைய முயன்றாள்.

சுப்பிரமணியத்துடன் கோபித்துக் கொண்டு தாய் வீட்டிற்குப் போய், தான் கனகம் திரும்பி வந்திருந்தாள்.

“நீ நினைச்சவுடன் வெளிக்கிட்டுப் போற்றுக்கும், கொம்மா வீட்ட போற்றெண்டு எங்கேனும் படுத்துப் போட்டுத் திரும்பி வாற்றுக்கும் இது என்ன ‘.....’ வீடென்று நினைச்சியோடு.....?”

தன்னை நியாயப்படுத்த கனகமும் ஏதேதோ சொல்லி வாக்குவாதப் பட்டாள்.

“நீ நினைச்சமாதிரி ரெண்டு மூன்று நாள் ஆரோடையும் திரிஞ்சு போட்டு வீட்ட வர, நான் ஈ..... என்டு இளிச்சுக் கொண்டு வரவேற்க நாளென்ன பக்கத்து வீட்டு நிலவன் என்டு நினைச்சியோடு.....?”

ஆறுமுகத்தின் பருப்பு அடுத்த வீட்டில் அவிந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான் நிலவன்.

கலக்கத்துடன் தன்னைப் பார்த்த ரோகினியை காதலுடன் கண்ணசைத்துத் தேற்றினான்.

‘உனக்காக நான், எனக்காக நீ....!’

நல்லூர் தூர்க்கா மணிமண்டபத்தில் மூன்று நாள் ‘கம்பன் விழா’ நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

மூன்று நாட்களும் இராமனின் சிறப்பை, அவனது வீரத்தை, ஆண்மையை, ஏக பத்தினி விரதத்தனத்தை உருகியுருகிப் புகழ்ந்து புலலிருத்துக் கொண்டிருந்தனர் உள்ளுரினதும், தமிழகத்தினதும் தலைசிறந்த பேச்சாளர்கள்.

இறுதிநாள் இரவு நிறைவு நிகழ்வில் மண்டபத்தில் நிறைந்திருந்த பெண்களும், ஆண்களும் எழுந்து நின்று பக்தி மல்கக் கண்ணீர் ஒழுகக் கத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

“இராமன் வாழ்க....!” சீதா ராமன் புகழ் ஒங்குக....!”

தூர்க்கா மணிமண்டபத்திற்குப் பின் வளவிலிருந்த நிலவனின் வீட்டில் உழைத்துக் களைத்த நிலவன், ரோகினி குடும்பம் ஒலிபெருக்கிச் சுத்தத்தையும் மீறி ஆண்தமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கு, வில்லம்புகளை விடவும் மிகப் பலமான சொல்லம்புகளை வென்ற உண்மையான இராமனை, தன்னை நம்பி வந்தவளின் இதயத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஆண்மை மிகு இராமனைக் கட்டியனைத்தவாறு இன்பமாய் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் சீதா.

ஸமத்துச் சிறுவர் இலக்கிய
முன்னோடிகளில் ஒருவரான
சி. தங்கசாமி ஜயர்

(22-10-1901 - 01-08-1953)

- தி. ஞானசேகரன்

“ஸமத்துச் சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடி என்ற விதத்திலே சோமசுந்தரப்புவர் மட்டுமே பேசப்பட்டு வந்துள்ளார். சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளிலே அன்னார் பதித்த தடங்களை ஆழப்படுத்திய, அகலப்படுத்திய வேறு சிலரும் முன்னோடிகளாவர். அத்தகையோருள் மா. ஸ்தாப்யர். க அந்வேச ரஷ்மா. ஜே. எஸ். ஆழ்வாய்மின்னொக். சி. தங்கசாமி ஜயர், கெ சந்திந்தம் முதலாணோர் கவனத்துக்குரியவர்களாக உள்ளனர்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஸ்ரோதர்ஜயர் செ. யோகராசா (ஸமத்துச் சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடிகள் - ஞானம் 243-ஆவது இதழ்) மேற்குறிப்பிட்ட முன்னோடிகளில் அதிகம் பேசப்படாத ஸமத்து சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவராக விளங்கும் சி. தங்கசாமி ஜயர் பற்றியும் அவரது சிறுவர் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றியும் அறியத்தருவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஸமத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே 1935இல் வெளிவந்த மன்னையாட்டு என்ற சிறுவர் இலக்கியத் தொகுப்பு நூலுக்கு பெரும் முக்கியத்துவம் உண்டு. பின்னைப்பாட்டுத் தொகுப்பில் உள்ள சிறுவர்பாடல்கள் தழிமாசிரியர்களுக்கிடையே நடத்தப்பட்ட சிறுவர் பாடல் போட்டியுடையத் தெரிவு செய்யப்பட்டவை. அத்தகைய போட்டி நடத்துவதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்தவர் அன்றைய வட பெரும்பாக வித்தியாதரிசியான கே. எஸ் அருணந்தி அவர்கள். உளவியற் புலமைமிக்க அன்னாரும் தழிமலிஞர்களான சுவாமி விபுலாநந்தர், சுவாமி ஞானப்பிகாசர், பண்டிதர் சி. கணபதிப்பின்னை, நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், பண்டிதர் வே. மகாலிங்கசிவம் ஆகிய தழிம்புலமையாளர்களும் தொடர்புபட்டிருந்த அப்போட்டியில் தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுவர் பாடல்கள் தரம்மிக்கவையாக இருந்தன. இப்போட்டிகள் 1ஆம் படி, 2ஆம் படி என இரு பிரிவுகளாக நடத்தப்பட்டன.

சிறுவர்பாடல்கள் சிறுவர் உளவியலுக்கு ஏற்பவும் சிறுவர்களைக் கவரும் சந்தம், ஒசை, இசைப்பண்பு முதலியன் கொண்ட பாடல்களாகவும் சிறுவர்களுக்கு விருப்பமான பாடுபொருள்களைக் கொண்டவையாகவும் அமைந்திருக்கும்.

பின்னைப்பாட்டு நூலிலே சி. தங்கசாமி ஜயர் எழுதிய ஜந்து பாடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. 1ஆம் படியில் மூன்று பாடல்களும் 2ஆம் படியில் இரண்டு பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் படியில் காணப்படும் இரண்டு பாடல்களுமே போட்டியில் மூன்றாம் பரிசு பெற்றவை.

சிறுவர் இலக்கிய முன்னோடிகளான சோமசுந்தரப் புலவர் மற்றும் மா. பீதாம்பரம் ஆகியோரைப் போலவே தங்கசாமி ஜயரும் பிராணிகளைப் பாத்திரமாக்கி நாடகப் பாணியில் அமைந்த கவிதை புனைந்துள்ளார், நாய்ம் நன்கூக்கும் என்ற பாடல் அத்தகையது.

(நரி குளக்கட்டில் அழுது கொண்டிருத்தல்)

நண்டுகள்: நரிலை! நீ இங்கு அழுவதற்கு

நாயம் என்ன? சொல்லிசூவாய்

நீ: என்னை மற்ற நரிக ளௌலாம்

ஏசித் தூரத்தி விட்டனவே

நண்டுகள்: ஏனோ உன்னை நரிகளெல்லாம்

ஏசி இன்று தூரத்தினவே

நீ: நண்டு பிடிக்க நான் மறுத்த

நாயத்தாலே தூரத்தினவே

நுண்டுகள்: அப்படி யானால் எம்முடனே
அன்பா யென்றும் இருப்பீரே
(சிலநாள் நரி அப்படியே இருந்தது. பின்பு
இருநாள் நரி நண்டுகளைப் பார்த்து)

நூ: நன்பீர் இந்த நில வினிலே
நன்றா யுலாவ வருங்கீரே

நுண்டுகள்: அன்னே! நாங்கள் வெளியில் வர
அச்சம் மிகவும் அடைகின்றோம்

நூ: மகிழ்ந்தும் முடன்நான் வரும் போது
மனத்தி லச்சம் மாற்றிடுவீர்
(பின்பு நண்டுகளை அழைத்துச் சென்ற
நரி, ஒரு மரத்தின் கீழே தங்கி ஊளையிட
மற்ற நரிகளெல்லாம் வந்து நண்டுகளைப்
பிடித்துத் தின்றுவிட்டன.)

'சிறுவர் பாடல்களில் போதனைப் பாடல்
களும் இடம்பெறுவதுண்டு. போதனைகள்
பாடலாசிரியர்களின் நேரடிக் கூற்றாக
அமையக்கூடாது என்பது உளவியலாளர்
கருத்து. அதற்கமைய தன்மை நிலையில்
சிறுவர் பாடுவது போன்ற உத்திமுறையைக்
கையாண்டு பாடலாசிரியர்கள் சிலர்
பாடல்களை எழுதியுள்ளனர்' எனக் குறிப்பிட
கூன்றார் பேராசிரியர் செ. யோகராசா. அந்த
வகையில் ஜயரது மன்றைகள் கடமை என்ற
பாடல் பின்வருமாறு அமைகிறது.

அதிகாலையிலே எழுவோமே
அன்புடன் கடவுளாத் தொழுவோமே
அவதாந்ததுடன் படிப்போமே
அவசிய கருமம் முடிப்போமே
பல்லலைத் துலங்க விளக்கியபின்
பண்பாய் கால்முகங் கழுவுவலே
கழுவிப் பின்பு குளிப்போமே
கனிவாய் போசனம் புசிப்போமே
பள்ளிக் கூடம் செல்வோமே
படிப்போம் பாடங்களொல்லாமே
அருமைப் பெற்றோர்களைப் போற்றிடுவோம்
ஆசிரியரையும் ஏற்றிடுவோம்
பெரியார் மொழியைப் பேணிடுவோம்
பேச்சினிலே என்றும் மெய் பேணிடுவோம்

சிறுவர்களைக் கவனத்திற்கொண்டு இயற்
கையின் சிறப்பை விளக்கி பாடப்பெற்ற பாடல்
களைக் கவிஞர்கள் பலர் பாடியுள்ளனர். சி.
துங்கசாமி ஜயர் எழுதிய சொங்கத்துரை என்ற பாடல்
குரிய ஒளியின் சிறப்பை எடுத்தியம்புகிறது.

பாரிலுள்ளோர் போற்ற வரும் செங்கத்திரே - இருட்
படலமெல்லாம் ஒட்டுவை நீ செங்கத்திரே
இயிரங்கி ரணமுள்ள செங்கத்திரே -சிவ
னார்க்குவலக் கண்ணுமானாய் செங்கத்திரே
தாமரைக்கு நண்பெனன்னும் செங்கத்திரே - வேதம்
சாற்றுவது முன்புகே செங்கத்திரே
நின்வரவைக் கண்டல்லவோ செங்கத்திரே - இந்த
நீணிலத்துள் னோர்மகிழ்வர் செங்கத்திரே
அந்தண்ண முன்றனக்கே செங்கத்திரே -தினம்
வந்தனஞ்செய் தேத்திடுவர் செங்கத்திரே
சந்திரர்கு நீயல்வோ செங்கத்திரே - ஒளி
தான் கொடுத்து வாங்கிடுவாய் செங்கத்திரே
காசினியோ நுன்னையன்றோ செங்கத்திரே -கண்
கண்டதெய்வ மென்றுசொல்வர் செங்கத்திரே
ஏழ்பரியி வேற்றுவருஞ் செங்கத்திரே -நாலம்
வாழ்வதுற்றன் காரியமே செங்கத்திரே
இயற்கைதானும் தன்னழகைச் செங்கத்திரே -நீ
இல்லாவிடிற் பெற்றிடுமோ செங்கத்திரே
வானம்மழு வழங்குவதும் செங்கத்திரே -நின்
மாண்புதானால் என்றநிவோம் செங்கத்திரே

சிறுவர்களுக்கு விருப்பமான வளர்ப்புப்
பிராணிகள் பற்றியும் அனேகமான கவிஞர்கள்
சிறுவர் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். தங்கசாமி
ஜயர் பாடிய தலைபாட்டு பின்வருமாறு அமைந்
துள்ளது:

1. பச்சை நிறத்துச் சிறகுடையாய்
பவளம் போன்ற வாயுடையாய்
2. சோலை தனிலே வாழ்ந்திடுவாய்
சொல்லித் தந்து பேசிடுவாய்
3. கொவ்வைக் களிகய மிகவிரும்பிக்
கெளவிக் கெளவித் தின்றிடுவாய்
4. கழுத்தி லாரக் கவினுடையாய்
கண்டோர் மகிழும் வடிவடையாய்
5. பாட்டுப் பாடும் கைப்பிடுவோம்
பஞ்சவர்ணாப் பகங்கிளியே
6. வா! வா! என்று கூப்பிடுவோம்
வந்தெங்கையில் இருந்திடுவாய்

சிறுவர்கள் தம்முடன் விளையாடக்
குயிலை அழைப்பது போன்று எழுதப்பட்டது
ஜயரது ஞாய் என்ற பாடல். இப்பாடல்
சிறுவர்களுக்கு மனநெகிழ்ச்சியையும் குதுரை
கலத்தையும் அளிக்கும் வகையில் அமைந்
துள்ளது கவனிக்கற்பாலது.

1. பச்சைநிறச் சோலையிலே
பாடுமிளங் குயிலே
பாலஞ்ட னோடிவிளை
யாடிடவா குபிலே
2. சிறகடத்துத் திக்குகளிற்
செல்லுமிளங் குயிலே
சிறுவரெங்க னோடுவிளை
யாடிடவா குபிலே
3. குரலெபுத்து நல்லஜிதை
கொள்ளுமிளங் குயிலே
கூடியெங்க னோடுவிளை
யாடிடவா குபிலே
4. தத்திமரக் கொம்ப்ரிலே
தாவமிளங் குயிலே
சந்தோஷ மாகவிளை
யாடிடவா குபிலே
5. சின்னக்ஸிறு கண்ணுடைய
சிங்காரக் குயிலே
தின்னநல்ல பழந்தருவோம்
சீக்கிரம்வா குபிலே
6. பக்தர்களும் மனமுநிகிப்
பாடுமிளங் குயிலே
பாலர்மடி மீதிருக்கப்
பறந்துவா குபிலே
7. சோலையிலே வாழுமெங்கள்
நீலநிறக் குயிலே
காலையிலே எழந்தவுடன்
கண்டிடவா குபிலே
8. பக்னிசைந்த வினியகுரல்
பதைத்தவிளங் குயிலே
பண்பாக எம்முடனே
பழகிடவா குபிலே
9. வெய்யிலுக்காய் மறைந்துமரம்
மேவும்இன்பக் குயிலே
கைபில்வைத்து விளையாடிக்
களித்திடவா குபிலே
10. எங்கள்தமிழ் மொழியினைப்போல்
இனியிளைங் குயிலே
எங்குமிகை பரப்பிடுவோம்
எம்முடனேவா குபிலே

யாழ்ப்பாணம் புள்ளாலைக்கட்டுவன்ஸ் தோன் றிய ஒரு புலமைத்துவ மரபில் வந்தவர் சி. தங்கசாமி ஜயர். அந்த மரபின் ஆணிவேராக விளங்கியவர், பெரும் தமிழ்நூரான கந்தகாம ஜயர். கதிர்காம ஜயரின் சகோதரர் சின்னையரின் மகனே தொல்காப்பியத்துக்கு விளக்கவரைக் குறிப்புகள் எழுதிப் புகழ்பெற்ற வத்துவ சேராமன் சி. கணேசயர் ஆவார். கதிர்காம ஜயரின் சகோதரி, கெளரி அம்மாவின் மகனே

சைவசமய அறிஞர் பன்னாலாசிரியர் காஷ்வாச் வந்தநாத ஜயர். கதிர்காம ஜயரின் மற்றுமொரு சகோதரி பொன்னம்மாவின் மகனே கீர்மிலை சிவன்கோயில் நகுலக்ருப் யாணம் எழுதிய அப்பாசாம ஜயர். இவர்கள் யாபேருமே சிறு வயதில் கதிர்காம ஜயரிடம் கல்வி கற்றவர்கள். வித்துவ சிரோமணி கணேசயர் தனது ஈழநாட்டுப் புலவர் சரிதம் என்ற நூலிலே கதிர்காமஜயர் பற்றி விரிவாக எழுதியுள்ளார். கதிர்காம ஜயரின் மகன் சிவஞான ஜயரது முத்த புதல்வரே தங்கசாமி ஜயர். தாயார் பெயர் இலட்சமி அம்மா. தங்கசாமி ஜயர் 22-10-1901 அன்று பிறந்தவர். கதிர்காம ஜயர் புன்னாலைக்கட்டுவனில் தற்போதுள்ள தமிழ்ப்பாடசாலையை நிறுவியவர். அந்தத் தமிழ்ப் பாடசாலையிலே தங்கசாமி ஜயரும் தனது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். அவ்வேளையில் கணேசயர் அங்கு ஆசிரியராக இருந்துள்ளார்.

பின்பு தங்கசாமி ஜயர் தெல்லிப்பனை மகாஜனா கல்லூரியில் கல்விகற்று அங் கேயே சிலகாலம் பணிபுரிந்தவர். அதன் பின்னர் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஆங்கிலப் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியராக விளங்கியவர். பாலபண்டிதர் சோதனையில் சித்தியடைந்தவர். வசாவிளான் வேலுப்பிள்ளை வித்தியாசாலை, ஊரெழு கணேச வித்தியாசாலை ஆகியவற்றில் கடமையாற்றி கடைசியாக குப்பிமான் விக்னேஸ்வரா பாடசாலையில் தலைமை யாசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். இவர் நீண்டகாலம் இரவுப்பாடசாலை நடத்தி ஊர்ச் சிறுவர்களுக்கு இலவசக் கல்வி வழங்கியவர். இவரிடம் சிறுவயதில் யாழும் கல்வி கற்றிருக்கிறோம். இவரது கவிதைகள் பல பத்திரிகைகளில் வெளியாகியுள்ளன. அக்காலத்தில் அவர் பலருக்கு வாழ்த்துக் கவிகள் பாடியுள்ளார். ஊரில் யாராவது அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டால் இரங்கற்பா எழுத இவரிடம்தான் வருவார்கள். தங்கசாமி ஜயரின் சிறுவர்பாடல்கள் சில ‘பாப்பா பாட்டு’ என்ற கவிதைத் தொகுதியிலும் இடம் பெற்றிருப்பதாக அறிய முடிகிறது. தங்கசாமி ஜயர் 01-08-1953 அன்று அமரரானார்.

சிறுக்கந்

மரமலா முருதீயன்

‘வாங்க... சட்டுண்ணு மிச்சமீதாரிய அள்ளி வச்சுட்டு போயிருவம்’ என்று அவசரப்படுத்தியபடி உரக்குவியலிற்கருகில் நின்று கொண்டிருந்தாள் சுரேகா. மீண்டும் அவர்கள் மண்வெட்டியால் உரத்தைக் கிளறி யூரியா பேகுக்குறுக்குள் அள்ளித் திணிக்கத் தொடங்கினார். ஒவ்வொரு கிளறவின் போதும் குபுக்கென வந்துமோதிய மணம் அவர்களை மூச்சடக்கி முகம் சளிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

சுரேகா மண்வெட்டியால் உரத்தைக் கிளறக்கின்ற கைகளால் மற்றயவர்கள் அதனை அள்ளிப்போட்டனர். ஒவ்வொரு தடவையிலான பிடியிலும் கைகள் நிரம்ப வெள்ளைப் புழுக்குறும் சுருண்டு கொள்ளும் இயல்புடைய மண்நிறப் புழுக்குறும் தாராளமாக அகப்பட்டன.

வானிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்த வெயில் அப்போதுதான் ஒரு பக்கமாய் சரிந்து தொங்க ஆரம்பித்தது. அதன் ஒளிக்கீற்றுகள் அடர்ந்து திரண்ட கடும்பச்சை வண்ண செம்பனை வாதுக்குற்கூடாக ஊடுருவி அவர்களது மேனியில் பட்டும் படாமலுமாய் வாதுகளின் நிழலசைவிற்கொப்ப தெறித்துக் கொண்டிருந்தன.

காற்றுடன் கலந்துவந்த உரக்குவியலின் துர்வாடை நாசியை விட்டகலாமல் அவர்களையே சூழ்ந்து மீண்டும் மீண்டுமாய் சுழன்றபடியேயிருந்தது. கைகளிரண்டையும் ஒருங்கே சேர்த்து மணந்து பார்த்தாள் சுரேகா. குடலைப் புரட்டி வெளியே இழுத்து விடுமாப்போல் கோழி எச்சத்தின் நாட்பட்ட தொரு வாடை முகத்திலறைந்து மீண்டது.

தசைகளின் மிக மெல்லிய கலங்களுக்குள் கசிந்து உள்ளுழைந்து உறைந்து போயிருந்த அவ்வாடையை உடலிலிருந்தோ அல்லது நினைவிலிருந்தோ அகற்றிவிடுதல் அத் தனை சுலபமில்லையென்றே அவனுக்குத் தோன்றியது. ‘வ்வேக்’ என்று தோன்களைக் குலுக்கி தனக்குத்தானே முகம் சளித்தவாய் குனிந்து புற்றரையில் ஒருதடவை கைகளை அழுந்தத் தேய்த் தெடுத்து பச்சைப்புல் வாசனையை உள்ளங் கைகளுக்குள் ஏற்றிக்கொள்ள முயற்சித்தாள்.

இந்த உரவேலை தனக்குத் துளிதானும் பிடிக்கவில்லை என்பதை அறிந்த பின்னரே அனுர தன்னை இதற்குப் பணிக்கிறானென சுரேகாவால் ஊகிக்க முடிந்ததென்றாலும் தன் விருப்பத்திற்கு மாறாக அவனுடன் உறவு வைத்துக்கொள்ள அவனுக்குக் கொஞ்சமும் நாட்டமிருக்கவில்லை. என்றாலுமே ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதினையும் கடத்த முடியாமல் இந்தப் புழுக்குவியலுக்குள் பினைந்து சாகும் நிலையைக் காட்டிலும் ‘பேசாமல் அவனுக்கு ஒத்து போயிருக்கலாமோ...!’

நினைக்கும் போதே அடிவயிற்றிலிருந்து பிரட்டிக்கொண்டு வந்த ஒன்றை வலிந்து வாந்தியாக வெளியே கக்கினாள். தண்ணீர்ப் போத்தலை சாய்த்து தொண்டையை சிறிதளவு நனைத்துக் கொண்டாள்.

பசியணர்வு மெல்ல மெல்ல அதிகரித்து உடலைக் களைப்படையச் செய்து, உடலெங்கிலும் புழுக்கள் ஊர்ந்து தன்னை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் உணர்வை மேலோங்க வைத்தன. எதிர்பாராமல் வியர்வை வெளியேறி உடலைப் பிரடிட...

கசக்கி... கண்களை அப்படியே இருட்ட வைத்துக்கொண்டு... அவன் புற்றரையில் சடாரென விழுந்துக் கிடந்தாள்.

“ஜயயோ சுரேகாவுக்கு கலந்துது..

“சாப்படு சாப்படுன்னு அடிச்சுக்கிட்டேன் கேட்டாளா பாவி..”

“இப்ப என்னடி பண்றது வெரசனா தண்ணிய கொண்டாங்க”

அவர்கள் பதறியடித்து தண்ணீர் தெளித்து கைகளால் விசிற்ற தொடங்கினர்.

“குரேகா.. சுரேகா....” என்று மெதுவாக அழைத்தாள் மயிலி. எதுவித அசைவும் இருக்கவில்லை. “முச்சிருக்கான்னு பாருடி” என்றபடி வயிற்று மேற்பரப்பில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள் முகுந்தினி.

அவர்கள் என்ன செய்வதென்றியாமல் “யாராவது இருக்கீங்களா” எனச் சத்தமாக கூத்த தொடங்கினர்.

தூரமாய் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பைக் சத்தம் தங்களை நோக்கி வருவதையொத்த பிரமையை தோற்றுவித்தது. முகுந்தினி அவசரமாக பாதையோரத்திற்கு சென்று மீண்டுமொருமுறை சத்தமிட்டாள்.

அனுர மாத்தியா நிதானமாக வண்டியை நிறுத்திவிட்டு உரக்குவியலருகிற்கு ஒடி வந்தான். கிளறப்பட்ட உரத்திலிருந்து மேலெழுந்திருந்த வாடையை ஒருங்கையால் வாயைப் பொத்தியவாறு தவிர்த்துக் கொண்டு என்ன நடக்கிறதென்று பார்வையால் தலை யசைத்து வினவினான்.

“தவால் கேமைக்கு போகலங்கைய்யா.. திடுதிப்பு இப்படி விழுந்துட்டா”

“இந்த நாத்தம் புடிக்கலன்னு சொல்லி கிட்டிருந்தா”

“அவளுக்கு உன மாதிரின்னும் சொன்னா சேர்”

அவர்கள் சிங்களம் கலந்த தமிழில் விளக்கமளித்தார்கள். அனுர உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் அமையுமென்று அவன் கொஞ்சமும் எண்ணி யிருக்கவில்லை.

சற்றும் யோசிக்காமல் சுரேகாவை கைகளிரண்டால் ஏந்தித் தூக்கிக் கொண்டபடி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான். அவர்கள் மூவரும் பின்னாலேயே ஒட எத்தனித்தாலும் அனுர மாத்தியாவின் நடைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் சற்றே தாமதித்து பின் ஏதோ யோசித்தவர்களாய் உரக்குவியலருகிற்கே

சென்று தங்கள் வேலையைத் தொடர்ந்தனர்.

செம்பனை கொத்தின் பாரத்தை சுதா சுமந்ததில் திடப்பட்டிருந்த சுரேகாவின் வாக்கான உடலைத் தன் கைகளால் சுமந்து செல்ல அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. மயங்கிய அவளின் முகத்தை உற்று நோக்கியவாறு அவளை அதிகம் அசைக்காமல் நடந்தான். காதருகிலிருந்த சுருள் முடிக்குள் மறைந்திருந்த சிறு மச்சமொன்று அருகே பார்க்கும் போது பளிச்சென்று மிகத்தல்லியமாகத் தெரிந்தது. அது அவனுக்கு அழகாயிருப்பதாயும் தோன்றியது. அவளது மேனியின் வியர்வை கலந்த பெண்மணித்தை அனுபவித்து நுகர்ந்த படியே அவன் உல்லாசமாய் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அவளது மயக்கம் மெல்லமாய் தெளியத் தொடங்கி, தலை மிகக்கனமாய் வலியெடுத்த வண்ணமிருக்க தன்னை யாரோ ஊஞ்சலில் வைத்து ஆட்டுவதையொத்து.. அவள் ஒருநோடி சுதாகரித்து கண்விழித்து அக்கம் பக்கம் பார்த்தாள். தானொரு ஆடவனின் ஸ்பரிசுத்திருக்குள் அடங்கியிருப்பதையுணர்ந்து உடனே தரைக்குப் பாய்ந்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

“எப்படியது... நான்...” வார்த்தைகள் வராமல் தடுமாறி உள்ளனாள்.

“நீ மயங்கிட்ட சுரேகா”

இவன் எவ்வளவு தூரம் தன்னை சுமந்து கொண்டு நடந்திருக்கக்கூடுமென்று எண்ணிய படியே கைகளிரண்டையும் உதறித் துடைத் துக்கொண்டாள்.

“எனக்கு சரியாகிடுச்சி... நா போகனும்”

“அந்த கான் தண்ணில் கைகால் கழுவிட்டு வா. கொஞ்சம் பேசனும்.”

நேரே வயலுக்கு நடுவில் ஒடிய சிறிதளவு நீர் பரப்பிற்குள் கால்களையும் கைகளையும் தேய்த்து கழுவிக்கொண்டாள். அனுர தன்னை ஸ்பரிசுத்திருக்கக்கூடிய பகுதிகளை விரல் களால் தேய்த்து கழுவி ஒதுக்கினாள்.

“நா யார் பின்னாடியும் இப்படி அலைஞ்சுதில்ல சுரேகா...” அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.

“ஓனக்கு சம்மாவே பேர் போடுறேன்... ஓம்புருசனுக்கும் கட்டுபொல் லொறில் வேல போட்டுதாறேன். இன்னும் வேறென்ன வேனு மின்னு கேளு....”

அவன் தலை நிமிர்ந்து ஒரு தடவை அவனைப் பார்த்து பின் குனிந்துக்கொண்டாள்.

“என்னயபத்தி ஓனக்கு நல்லாவே தெரியும். என்னய பகச்சிகிட்டு இந்த தோட்டத்துல் வேல

செஞ்சிற முடியும்னு மட்டும் நெனக்சிறாத... நீயா விரும்பி ஏங்கிட்ட வருவன்னு எவ்வளவு நாள்தான் காத்திருக்க முடியும் சொல்லு?"

மீண்டும் அவனே கெஞ்சும் குரவில் சற்றே குனிந்து "யாருக்கும் சொல்ல மாட்டேன் க்ரேகா" என்றான்.

சிறிதுநேர மௌனத்திற்குப்பின் "எனக்கு படிக்கல்" என்றாள்.

"ஏனாம்! ஒம் புருசன புடிச்சிருக்கோ. இல்லாட்டி முந்தியிருந்த கயான் மாத்தியாவ தான் இன்னமும் புடிச்சிருக்கோ..." குரலைச் சற்றே உயர்த்தி கோபப்பட்டான்.

"ச்சே...!" அவள் அவ்விடத்தில் நிற்க பிடிக்காமல் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள். அழுகை வெடித்து வெளியே சிதறியது. வழிந்த கண்ணிரை துடைத்துக்கொள்ளாமல் தேம்பியபடியே திரும்பிப் பார்க்காமல் அவசர மாக நடந்தாள்.

"நாளைக்கும் ஒனக்கு கோழியொரத்துல தான் வேல போடுவேன் சொல்லிட்டேன்"

அவன் ஆத்திரம் மேலிட சத்தமாகக் கத்தினான்.

"விட மாட்டேன்டி... நீயா வார வரைக்கும் விடவேமாட்டேன்"

க்ரேகா முனுமுனுத்துக்கொண்டே நடந்தாள்.

"ஊருக்கே இந்த விஷயம் பத்தி ஏதோ ஒரு துளியாவது தெரிஞ்சிருக்கும்போது என் புருசனுக்கு மட்டும் தெரிஞ்சிருக்காதா பின்னே...! என்னனு ஒருவார்த்த கேட்டுக்காத அந்த நாயெல்லாம் எதுக்காக கல்யாணம் செஞ்சுக்கனும்? நாங்க யாருயாரோடுவோ ஒத்து போகையில அவனுங்க வலிக்காம பேர் போட்டு சம்பளம் எடுக்குறதுமில்லாம சரியான சமயத்துல வேசி பட்டமும் கட்ட தயங்காத இந்த முதுகெலும்பில்லாத புருசனுங்களதானே மொதல்ல கொண்ணு பொதைக்கனும்"

தன் கணவனின் உறுதியற்ற நிலையின் விபரத்துமே இதுவென்றெண்ணி தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள்.

லயத்தில் நடப்பதான் எல்லாச் சண்டை களிலுமே நடத்தை குறித்ததான ஏதோ ஒரு குற்றச்சாட்டை முன்வைத்தே ஒவ்வொரு பெண்ணும் வார்த்தைகளால் தாக்கப்படுகிறாள். எதிர்த்துப்பேச தகுதியற்றவளாய் அவ்வப்போது புறக்கணிக்கப்படுகிறாள்.

"ஓங் தலையில உள்ள முடிய எண்ணி னாலும் புருசன்மார எண்ண முடியாது.."

"நீ பேசாதும் அந்த மாத்தியாவோட படுத்தவதானே நீ..."

சமயங்களில் தன் கணவனின் வார்த்தை களாலேயே அவமானப்படும் ஒருத்தி ஏன் அவனுக்காக இன்னொருவனிடம் மண்டியிட வேண்டும்...?

உயிரே போனாலும் தன்னால் அனுரவை அனுசரித்துபோக முடியாதென்றே அவள் தீர்மானித்திருந்தாள். ஆனால் அவனை எதிர்த்துக் கொள்ளவும் முடியாத நிலையில் என்னதான் செய்து சமாளிப்பது..? கணவ னிடமே சொல்லிப் பார்க்கலாமா..? மஹிம்... வேலைக்காகாது. பின் பெரிய துரையிடம் சொல்லலாமா..? இல்லை அவர் தனக்கு சாதக மாக ஒருபோதும் பேசுவதற்கான வாய்ப்பு அறவும் இல்லை.

நந்த ஒரு ஆதாரமும் இல்லாமல் ஒருவனை எதிர்த்துக்கொண்டு எப்படி அவனிடமே வேலை செய்வது...!

க்ரேகா குழப்பத்தில் இருந்தாள். கணவன் கோபமாக வீட்டுக்குள் வந்தது, தெரிந்தும் காரணம் கேட்கத் தோன்றாமல் ஹவி பார்த்தபடியே சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"குடித்து முழுகி சுயநினைவில்லாமல் இருப்பவனுக்கு கோபம் ஒரு கேடு..." வாயில் வந்த கெட்ட வார்த்தைளையெல்லாம் கோர்வையாக்கி அவனை ஆசைத்தீர்த் திட்ட வேண்டும் போலிருந்தது. வாய்க்குள்ளாகவே சத்தம் வெளிவராமல் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அவன் குசினிக்கும் இஸ்தோப்புக்குமாய் நடந்தபடி அடிக்கடி அவனை வெறித்துப் பார்த்தான்.

குடி போதையில் தடுமாறுகிறானாயிருக்கு மென எண்ணினாள். அவன் நிஜமாகவே பயங்கர கோபத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். எதிர்பாராத தருணமொன்றில் தீட்டிரென டிவியை எத்தி விழுத்தினான். விழுந்து சிதறிய அதன் பாகங்கள் குசினிக்குள்ளுமாய் பரவிக் கிடந்தன. அதிரந்து போனவளாய் அவனை அதிசயித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்னடி புதுசா பத்தினியாட்டம் பேசுறி யாமே..?"

அனுர ஏதாவது சொல்லியிருக்க வேண்டும். அல்லது குடிக்க வாங்கி கொடுத்து ஒரு தொகை கணக்கு பேசியிருக்க வேண்டும்.

யோசித்தவாறே விழுந்து கிடந்த டிவி துண்டுகளை சேர்த்துப் பொறுக்கினாள்.

"போற போக்குல ஏதோ பதில சொல் லிட்டு போனா அவனென்ன தொரத்திட்டு

வரவா போறான்? கொஞ்சம் விட்டு பிடிச்சு தானே வாழும். என்னமோ பெரிய கோஸ் வரியாட்டம்!"

"ஓஹோ! எல்லாமே தெரிஞ்சுதான் பேசுந்களோ? அப்ப எவன் கூப்டாலும் நா போயிடனும் அப்தானே!"

"போயிட்டுவந்தாதான் என்னங்குறேன்?"

பட்டென் கூறியவன் அவளது முகம் பார்க்க விரும்பாமல் அவ்விடத்திலிருந்து நகர்ந்தான்.

அதற்குப் பிறகாய் இருவரும் எதனையுமே பேசிக்கொள்ளத் துணியில்லை.

நடு வீட்டில் கால் நீட்டியமர்ந்து ஏதேதோ சொல்லி புலம்பத் தொடங்கினாள். தன் வாழ் வைக் கேள்விகுறியாக்கும் ஒரு போத்தல் சாராயத்தையும் அப்படியே தன் தாயையும் நினைத்துக் கொஞ்சம் அழுதுகொண்டாள்.

லயத்து மத்தியில் உள்ள வீடு சுரேகா வினுடையதென்பதால் சத்தம் கேட்ட மறுகணம் அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் சுரேகா அழுது கொண்டிருப்பதை வந்து பார்த்துவிட்டு சத்தமே இல்லாமல் அகன்றார்கள். தவறி யேனும் யாராவது அவளுக்குச் சார்பாகப் பேசினால் பேசினவனை அவளுடன் சேர்த்து வைத்து கொச்சையாகத் திட்டத் தொடங்கு வான். கேட்டது பெண்ணென்றால் அவள் கணவனையோ தகப்பனையோ இமுத்து ஆன மட்டும் கதை பேசி முடிப்பான். நமக்கேன் வம்பென்று கண்டும் காணாமல் போக அவர்கள் அனேகமாக பழகிவிட்டிருந்தார்கள்.

பாவாடையை சுற்றே உயர்த்தி முக்கைச் சிந்தி துடைத்துக் கொண்டாள் சுரேகா. "இந்த மானங்கெட்ட முதேசிக்காக நா எதுக்கு அழுவனும்" சத்தமாகவே சொல்லிவிட்டு எழுந்து பரபரவென ஆடைகளைக் கலைத் தொதுக்கி உள்பாவாடையை மார்பளவிற்கு உயர்த்திக் கட்டியபடி கிணற்றிக்குச் சென்றாள். அது வெயில் காலம் என்பதால் கிணறு வரண்டு அடியோடு சிறிதளவு நீர் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது.

"இவனுங்க மனசுமாதிரியே தன்னியும் வத்திபோய் கெடக்கு... கட்டுபொல் மசறு பொல்லுவன்னு என்ன எல்லையோ நாட்டு வச்சி தண்ணி பூரா உறிய வக்கிறதும் இல்லாம நம்ம உச்சரையும் வாங்கி தொலைக்குதுக.... சனியனுங்க சனியனுங்க..." முனுமுனுத்த படியே வாசற்படியருகில் வைத்திருந்த குடத்துத் தண்ணீரை கழுத்தோடு ஊற்றி

அவரவர் பார்க்கவேயில்

- கீத்தா பரமானந்தன்

அவரவர் பார்க்கவேயில்
இனைத்துமே வேறுதான்
யக்ரவதும் பறுவதும்
பலவகை அர்த்தமாய்

இழக்யல் ஆவதும்
உளவியல் ஆனதும்
நெள்வர்ணல் மறந்தீட்ட
நேடல்ன் எச்சமாய்

வாடவும் நாடவும்
வாட்டிழும் செயல்களும்
காட்டிழும் பார்க்கவெகள்
கண்கள்ன் கொண்மாய்

கிருவழிப் பார்க்கவேயும்
ஒருவழி ஆனதே
ஒள்கொண்ட காட்சியாய்
ஒளர்ந்தும் இழிகளன

காலத்தன் கொலத்தல்
காட்சிகள் பலவதும்
கொலங்கள் மார்னும்
சீலங்கள் ந்தலைக்கணும்

பாலங்கள் போட்டுமே
பார்க்கவெகள் வர்ந்தின்
கொர்க்கவொயாய் ந்தலைத்தும்
குவலய வாழ்வுமே

ஆண்டவன் படைப்பினல்
இனைவர்த்தும் கிருவழி
இக்க்கண் கொண்டுமே
காண்பவர் ஒஞ்சலர்

காண்பவர் கண்க்கஞல்
மாண்புகள் ஆவதும்
மரப்பினல் வீழ்வதும்
அவரவர் பார்க்கவேயன்
இளவியல் ஆகுமே

**வள்ளுயாட்டுப் புத்தகாண்ட முனையடம் சுதங்கிகொண்டு சநா
அந்தர்த்து நீரியும் எல்யாய் இருப்பதைவர்த
தன் கூர்ய பற்களால் சங்கம் சுதங்கிய வலையை கடித்து, சங்கத்தற்கு
சல் நீந்தங்கள் ஒத்தாசையாய் இருந்துவிட்டு
ஒடித் தப்பிக்கும் எல்யாய்ருந்துவிடுதல்
இருவகையல் சுர்யாய் இருக்கக்கூடுமோ...!**

உடலை நன்றத்துக் கொண்டாள். உடலில் ஒட்டியிருந்த பிசுபிசுப்புடன் அவளது ஆத்திரத்தையும் சேர்த்தெடுத்துக் கொண்டே நீர் வழிந்தோடி கல் வாசலில் தேங்கி நின்றது. நீர் தேங்கத்தொடங்கியதைக் கண்ட மாத்திரத்தே இரண்டு லயத்து நாய்கள் விரைந்து வந்து அந்தத் தண்ணீரை நக்கி அருந்தத் தொடங்கின.

ஏதாவதொரு தீர்க்கமான முடிவெடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணியபடியே நிமிடங்களைக் கடத்திக்கொண்டிருந்தாள். மனது யோசிக்கத் திராணியற்று அந்த ஊரின் மண்ணைப் போலவே வரண்டு போயிருந்தது. மீண்டும் மீண்டுமாய் “போயிட்டுவந்தாதான் என்னங்குறேன்...?” என்ற வார்த்தையின் எதிரொலிப்பிற்குள்ளாக நினைவு சஞ்சித்தது.

எண்ணவோட்டங்கள் விசித்திர வேகத்தில் தடுமாறிக்கொண்டேயிருக்க, ஏதோ ஒரு வேகத்தில் விறுவிறென நடந்து அவனுடைய சிறிய கறுப்பு நிற கைபேசியை எடுத்து அனுர மாத்தியாவின் இலக்கத்தைத் தேடினாள். எதையெதையோ அமத்தி தேடி எப்படியோ அவனுடைய இலக்கத்தை அடையாளங்கண்டு கொண்டவளாய் அவனுக்கு போன் பண்ணி காதில் வைத்தபடியே என்ன பேச வேண்டுமென தனக்குத்தானே தயார் படுத்திக் கொண்டாள்.

“ஹேலோ...”

“ஹேலோ... ஹேய்! நம்பவே முடியல சேர்கா”

“சரி... எனக்கு கெமத்தி”

படடென பதிலளித்தாள்.

“கெமத்தின்னா... கோவமா இருக்கியா சேர்கா...?”

“இல்ல எங்க வரனும்னு சொல்லுங்க”

“சரி இன்னுங் கொஞ்சத்தில் கோல் எடுத்து சொல்லுறேன்”

அவன் படாரென துண்டித்தான். ஓரிரு நிமிடங்களுக்குள் அவனே தொடர்பு கொண்டான். எல்லாவற்றிற்கும் துணிந்த மன

நிலையில் அவள் தயாராய் இருந்தாள்.

“ஹேலோ... நா சொல்றத கவனமா கேளு... நாளைக்கு தவற்றை வேலைக்கு ஒன்னைய போடுறேன். நீ ஒரு பத்து மணி வரைக்கும் அங்குண நின்டுட்டு மலைக்கு போட்டுருக்குறதா சொல்லிட்டு என் பங்களா வுக்கு போயிரு...”

அவள் மெளனமாக கேட்டுக்கொண்ட இருந்தாள். மீண்டும் அவனே தொடர்ந்தான்.

“வெளங்குதா சேர்கா...?”

“ம்.. எனக்கு சும்மா பேர் போடுறேன்னு சொன்னீங்களோ...?”

“கட்டாயமா... நம்பலயா நீ மாசத்துல ஒரு பத்து நாளைக்கு பேர் போட்டுக்க அது போதும் மிச்சத்த நா போட்டு முழு மாச சம்பளத்துயும் கெடைக்க பண்ணுறேன்.”

“அப்ப பொன்னிக்கும் கலாவுக்கும் இப்புடிதான் பேரு விழுகுதா..?”

“அவனுக எல்லாம் உன்னளவுக்கு வரமுடியுமா..? சும்மா ஏதோ அவனுகளா வலியறப்ப நான் மறுக்குறது இல்ல...”

“ம்..”

“அதுக்கெல்லாம் கவலபடாத... நீ மட்டும் இருந்தா எவளையும் தேட மாட்டேன் புரியதா ஒனக்கு...”

அவனது குரவில் கொஞ்சலும் குழைவும் மிகுந்திருந்தது. நினைத்தை சாதித்து அடைந்துவிட்ட மகா திருப்பதியும் திமிரும் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

சேர்கா நீதானமாக யோசித்து முடிவெடுத்திருந்தாள். இஸ்தோப்பிலேயே ஒருக்கணித்தப்படி படுத்துக்கொண்டாள். அன்றைய இரவு முழுவதிலுமாய் யோசித்தாள். அடக்க மாட்டாமல் மனது வெம்பித் தவித்தது.

கோழியுத்தில் மிதந்து வழிந்து புழக்கள் திடீரென வீட்டுச் சுவரெங்குமாய் மொய்த்துக் கொண்டிருப்பது போலவும் அவை தன்னுருவை விசாலமாககிக்கொண்டு தன்னைத் தீண்டும் எண்ணத்துடன் வர முயற்சிப்பது போலவும் இருந்தது. திடுக்கிட்டெழுந்து சுவரை உற்றுக்

கவனித்தாள். மங்கிய வெளிச்சத்தில் திகதி கலன்டரும் அதன் நிமிலுமாய் ஒருமித்துத் தெரிந்தன. மிருகத்தின் ஒசையையொத்ததோரு குறட்டையொலி சாரய நெடியுடன் கலந்தாற் போல உள்ளிருந்து இடைவிடாமல் வந்து கொண்டிருந்தது.

அவளது கனவுகளெல்லாம் கண்முன்னே சிறி துகள்களாகி ஊர்தோடும் அந்த உரப்புமுக்களாய் மேனியைத் துளைத்தெடுத்து வேகமாய் உள்ளுழைந்து கொண்டிருந்தன. அப்படியே தன்னை எரித்துக்கொண்டு பஸ்பமாகிவிட முடியாதாவென்றுகூட அவளது ஆழ்மனது ஏங்கியது.

நீண்ட நேரமாய் தூக்கமின்றி யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். உரக் குவியலும், மொய்க்கும் அந்தப் புழுக்களும், அனுரமாத்தியாவின் ஆசை வார்த்தைகளும்.. தன் கணவனில் கோபக் கட்டளைகளுமென்று தொடர்ச்சியாக ஏதோவெல்லாம் வந்து வந்து போகத் தொடங்கின.

இந்த ஒரு விழியலுக்காகவே காத்திருந்த வள் போல அதிகாலையிலேயே எழுந்து கொண்டாள். வழமைக்கு மாறாக நல்ல பாவாடை சட்டையொன்றைத் தெரிவு செய்து பிரட்டுக்கென கட்டிக்கொள்ளும் சீத்தையையும் நல்ல பூ போட்ட சீத்தையாய் தெரிந்தெடுத்து பாவாடைக்கு மேலாக உடுத்தியபடி பிரட்டுக் களத்திற்கு நடந்தாள்.

பிரட்டுக்களம் நிறையைத் தொடங்கியது. அனுரமிக பூரிப்புடன் வந்திறங்கினான். எல் லோருமாய் அவனுக்கு வணக்கம் வைத்தனர். பதிலுக்கு வணக்கம் வைத்தபடியே அவன் சுரோகாவைத் தேடினான். அவள் புத்தாடை யுடன் இருப்பதைத் பார்த்து தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டான். ‘ரெண்டு எலும்புத் துண்டை வீசிட்டு கூப்டா நாய் தானா வந்து சாப்பிட போகுது... இது தெரியாம இத்தன நாள் வேல்ட் பண்ணிட்டுமே!..’

அனுரம் ஓவ்வொருவரது பெயராக வாசித்து வேலை பிரித்தான்.

‘சின்னு கட்டுபொல்.. குமார கட்டுபொல்... மயிலா உரம்... சுரேகா தவறனை...’ என்றபடி அவளை மீண்டும் ஒருத்தவை பார்த்துக் கொண்டான். முகுந்தினிக்கு தாங்க முடியாத ஆச்சரியம். மயிலாவின் உள்ளங்கையைத் தட்டி உதட்டைப் பிதுக்கி சுரேகாவைக் காட்டினாள். இருவரும் ஏதோ உணர்ந்தவர்களாய் தலை யசைத்துக் கொண்டனர்.

பிரட்டுக்களம் கலைந்தது. எல்லோருமாய் சலசலத்தபடியே அவ்விடத்திலிருந்து நகர்ந்தார்கள்.

சுரேகா சீத்தையை அவிழ்த்து மடித்து பைக்குள் போட்டுக்கொண்டாள். எத்தனை முயன்றும் மனது ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தது. இறுதியாய் ஒரு தடவை முயற்சிக்கலாமெனும் தீஶர் முடிவுடன் தவறனையையும் தாண்டி வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள். இலேசான பத்டம் ஒன்று அவளைத் தொற்றிக்கொண்டிருந்தது. மனது வழமைக்கு மாறாகப் படபடத்தது.

நேராகப் பெரிய துரையின் பங்களாவிற் கருகில் போய் நின்றாள். அதிகாலையில் பெரிய துரையைத் தவிர அங்கே யாரும் இருப்பதில்லையென அவனுக்குத் தெரியும். கேட்டிற்கருகில் நின்று “மாத்தியா... மாத்தியா...” என்று அழைத்துக்கொண்டேயிருந்தாள். கட்டிப் போடப்பட்டிருந்த நாய் அவளைக் கண்டதும் பாய்ந்து திமிறி குரைக்கத் தொடங்கியது. வராண்டாவில் நின்று கொண்டிருந்த பெரிய துரை அவளை உள்ளே வரும்படி கைகளால் சைகை செய்தார்.

பெரியதுரை அப்போதுதான் குளித்து முடித்திருக்க வேண்டும். வெள்ளை நிற துவாயொன்றால் தலையைத் துவட்டியபடியே “மொக்கத்” என்றார்.

சுரேகா அழுதுகொண்டே தான் சொல்லிவிட வேண்டுமென்று எண்ணியதையெல்லாம் சிங்களத்தில் தெளிவாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

சிறிது நேரம் யோசித்தபடியே நின்றவர் சுரேகாவைக் கண்களால் ஒருத்தவை மேலும் கீழ்மாய் அளந்தபடி, “நீ என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறாய்?” என்று கேட்டார். சுரேகா எத்தனையும் சொல்ல முடியாமல் தடுமாறினாள். பெரியதுரை நிச்சயமாய் அனுரவைத் தண்டிக்க கூடுமென்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தபோதிலும் அடுத்து என்ன நடக்கப் போகிறதென்று அவளால் ஊகிக்க முடியாமலிருந்தது. கைகால்கள் முதற்கொண்டு நடுக்கம் கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தன.

சுரேகா பெரியதுரையின் பதிலை அறியும் தவிப்புடனும் ஒருவித பயத்துடனும் நின்றாள். அவர் மெதுவாக நடந்து சென்று திறந்து கிடந்த கேட்டை பூட்டி பொக்கட்டிற்குள் சாவியைப் போட்டுக் கொண்டார். கத்தி ஆரவாரித்த நாயை அமைதிபடுத்த அருகே

வைக்கப்பட்டிருந்த இறைச்சித்துண்டுகளை கூட்டுக்குள் விசிறி வீசியெறிந்தார். மாமிச வாசனையுணர்ந்த அந்த நாய் பாய்ந்தடித்து ஒரு துண்டு இறைச்சியைக் கவ்விக் கடித்துக் குதற்க தொடங்கியது. பெரியதுரை அக்கம் பக்கம் பார்த்தபடி வீட்டினுள்ளே நுழைந்து டவி சுத்தத்தை சற்று கூட்டி வைத்தபடியே சுரேகாவை எதற்கும் பயப்பட வேண்டாமென்றும் தான் இதனைப் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் வாக்குக் கொடுத்தார்.

“இன்றிலிருந்து இங்கேயே வீட்டுவேலை செய்ய விரும்புகிறாயா” என்று கேட்டுக் கொண்டே பற்கள் தெரிய சினேகமாய் சிரித்தார்.

விளையாட்டுப் புத்தி கொண்ட பூனை யிடம் சிக்கிக்கொண்டு சதா அந்தரித்து திரியும் எலியாய் இருப்பதைவிட தன் கூரிய பற்களால் சிங்கம் சிக்கிய வலையை கடித்து, சிங்கத்திற்கு சில நிமிடங்கள் ஒத்தாசையாய் இருந்துவிட்டு ஒடித் தப்பிக்கும் எலியாயிருந்துவிடுதல் ஒருவகையில் சரியாய் இருக்கக்கூடுமோ...!

ஆனாலும் இது சரியான முடிவா யிருக்குமென்று அவளால் தன்னை சமாதானப் படுத்திக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது.

மீண்டும் மீண்டுமாய் யோசித்தாள்.

பூனையோ சிங்கமோ தெரிவு செய்வதில் தான் வித்தியாசமேயன்றி எலி எலியாய்த் தானே

இருக்க வேண்டும். எலியால் சிங்கத்தையோ பூனையையோ எதிர்த்து வாழ்ந்து சாதித்துக் காட்டுதலென்பது எவ்வகையிலுமே சாத்திய மில்லை எனும்போது.

தப்பிக்கவழியற்றுதான் துரத்தப்படுகிறோம் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தாலும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இறுதிவரை சளைக்காமல் போராடும் ஒரு சிறிய எலியினளவிற்காவது தன்னிடம் தன்னம்பிக்கை இல்லாமல் போய் விட்டதா என்ன ?

இதுவே இயலாமையின் உச்சம் என்றிருந்தது.

சுரேகா இன்னும் தீவிரமாக யோசித்தாள். மனது அதியுயர் விரக்தி நிலைக்குள் தாவிக் கொண்டது.

இத்தனை நேரமும் தன்னில் ஊர்ந்ததாய் உணர்த்திய உரப்புழக்கள் யாவும் ஒருமித்து பெரியதொரு வடிவும் கொண்டெடுமுந்து.. தன்னை அது எந்த வகையிலும் தப்பிக்க விடாமல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் தின்னத் தொடங்கியிருப்பதாய் முழுமையாக நம்பத் தொடங்கினாள்.

பதிலுக்கு அவனும் பெரியதுரையைப் பார்த்து தயக்கத்துடன் சிரித்தாள்.

○○○

கட்டுபால் - செம்பனை, கலந்தித் - மயக்கம்
தவால் கேம - பகலுணவு, உன - காய்ச்சல்
கெமத்து - வருப்பம்

புதைக்கதைகள்

களமாடி காவியமானவர்களின்
ஆற்றல்களை
எழுதிக் கொண்டிருக்கும்
வரலாற்றாசிரியர்களே
வீரவன்சர்கள் சொல்லும்
புதைக்கதைகளை கிளரியெடுத்து
என்றுதான் எழுதுவீர்களோ?

வெற்றெண்ணுள்ளீர்கள்

உன் மழலைத் தமிழ்

உன் இழப்பைநான்
ஊங்குனம் நிரப்புவது
நீ இல்லாதவீட்டில்
யார் என்னை
அப்பா என்றழைப்பது?
உன் மழலைத் தமிழை
மற்றெந்தக் குழந்தையிடம்
கேட்டுமகிழ்வது?

பவளிமா நாயகர்

பால்டுணை பாநுக்கின் ஒன்று நவீன் காவியங்கள்

முதல் நாட்காலிக்
நாட்காலிக் கவிதைகள்

படைப்பிலக்கியத்தில் கவிதை இலக்கியம் என்பது அலாதியானது. ஆனந்தந் தருவது. எடுத்துக் கொண்ட பொருளைக் கவிதைக்குரிய எழிலோடு சொல்லி, வாசகர்களை ஈர்க்கும் தன்மை கொண்டதுதான் காவியம் என்னும் படைப்பு. அந்த வகையில் பாப்புனைவதில் பக்குவம் பெற்றுள்ள பாவேந்தல் பாலமுனை பாறாக் படைத்தளித்திருக்கும் நவீன் காவியங்கள்தாம்:

- 1) கொந்தளிப்பு (2010)
- 2) தோட்டுப்பாய் முத்தம்மா (2011)
- 3) ஏஞ்சியிருந்த பிரார்த்தனையோடு (2012)

இம்மூன்று காவியங்களும் அவரால் தனித்தனியே எழுதப்பட்டு வெளிவந்த நூற்களாகும்.

தனது இலக்கிய வாழ்வில் 2020ஆம் ஆண்டோடு ஜம்பதாண்டுகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு, பொன்விமாக் கண்டு பூரிப்படையும் பாலமுனை பாறாக்கின் இம்மூன்று நவீன காவியங்களையும் ஒன்றிணைத்து “பாலமுனை பாறாக்கின் மூன்று நவீன காவியங்கள்” என்னும் மகுடத்தில் Three in one ஆக்கித் தந்துள்ளார் பாவேந்தல் பாலமுனை பாறாக். இந்நாலைப் பதிப்பித்து உதவியுள்ளார் ஜீவநாதி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் க.பரண்தேரன்.

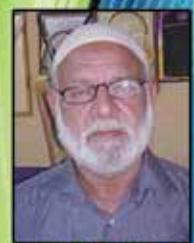
தனக்கே உரித்தான் கவிதையழகு குறையாது மேற்படி காவியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் புனைந்தளித்துள்ளார். அவை உருவாகிய கவிதை மொழியின் அழகும், சொல்லிச் செல்லும் சுறுசுறுப்பான பாநடையின் போக்கும் வாசகர்களை இருந்த இருப்பிலேயே படித்து முடிக்கத் தூண்டும்!

ஒரு படைப்பை புனைவதற்குரிய அவசியமான இலக்கிய ருசி பாறாக்கிடம் இருந்தது. அதனாற்தான் அந்த ருசிப்பை மையமாக வைத்துக் கொண்டு இம்மூன்று கதைகளையும் காவியங்கள் ஆக்கினார்.

2004-12-26 ஆந் திகதி திடீரென்று ஆழிப் பேரலைகள் ஊருக்குள்ளே புகுந்து, உடல், உயிர், உடைமையென அள்ளிக் கொண்டு போன அன்றத்தத்தின் பின்னணியிலே எழுந்ததுதான் கொந்தளிப்பு.

மனைவி, மக்கள் அனைவரையும் இழந்து அநாதரவாகிப் போன ஆதங்காக்கா, முப்பத்து மூன்றாண்டு காலம் வாழ்ந்த இல்லற வாழ்வையும் இழந்து தனிமனிதரானர். சனாமிப் பேரலைகள் விளைவித்த வடுக்களோடு கூடிய அவரது சோக வாழ்வினைச் சுற்றிப் பின்னப் பட்டுள்ளது இந்த நவீன் காவியம். பதின்மூன்று அங்கங்களில் கதை காவியமாகி முடிகிறது.

வாழ்க்கையை முற்றாக இழந்து குழம்பிப்போய் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்த ஆதங்காக்கா ஒருபதச் சோறானார் ! சனாமிப் பேரலைகள் தந்த சோகங்கள் மத்தியிலே!

கலாபுஷ்யம்
ஏ.எம்.எம். அலி

”இலமித்து, அவர் மனம் சுகவத்து
வாழ்ந்திட்ட வாழ்க்கை
விலகியதாய், விட்டு விட்டு
நமுவியதாய் உனர்ந்தர்?
கலங்கி விட்டார்----- மனசினிலே
கவலை வர நொந்தர்
இயந்திரமாய் போனதிந்த
வாழ்க்கை என வெந்தர் ”

கிருண்டே கிருந்தது
கீழ கீழத்தது
ஒப்பாரி வைத்தது வானம்!

ஆதம் காக்காவின் மனமும்
நடந்த தெல்லாம் நினைந்து நினைந்து
அரண்டே கிடந்தது !
அழுத யழே!

கவிஞர் அடுத்துப் புனைந்தளித்த காவியம்
“தோட்டுப்பாய் முத்தம்மா”

தோட்டுப்பாய் என்னும் நீட்டுப்பாய்
நெல் காய வைக்கப் பயன்படும் நீண்ட
பாயாம்! இந்த வீட்டுப்பாய் விரித்து, அதன்மீது
நெல் காய வைக்கப்படுவதுபோல தனது
பாட்டுப்பாய் விரித்து சொல்பரப்பி, சுவை
பரப்பி, அந்தச் சுவைக்குள்ளே சோகச்
சுவை பரப்பி, கோபதாபச் சுவை பரப்பிக்
கிராமிய மணங்கமம், பூராதனப் பூமியின்
பண்பாடுகள், பழக்க வழக்கங்களின் மணங்
கமம் பாட்டுப்பாய் விரித்துள்ளார் பாவேந்தல்
பாலமுனை பாறாக.

அந்தத் தோட்டுப்பாய் முத்தம்மா குமர்ப்
பருவத்தில் செய்னம்பூ நாச்சியார் என்னும்
நாமம் பூண்ட சிட்டு! அச்சிட்டு எழுபது
வயது வரை வாழ்ந்த வாழ்க்கைக் கோலத்தை
வரைந்து, அழகியல் கூறுகள் தாங்கிய நூலாக
அச்சிட்டுத் தந்துள்ளார் பாறாக.தோட்டுப்பாய்
முத்தம்மா ஆகிய செய்னம்பூவை தனது
பாட்டுப்பாய் மீது அமரச் செய்து கவிஞர்
பாடுகிறார்

“சிற்றூரில் பூத்த திந்தச்
செய்னம்பூ
இற்றைக்கு
ஏற்பத்து ஆண்றுகளின் முன்பாக
இன்கிருந்து
பத்து மைல் தொலை தூரப்
யயணிபில் வருமந்தப்

சிற்றூரில் மலர்ந்த திந்தப்
யாசம் பூ

மறு மணத்திற்குப் பின்னர் பற்றாரில்
தனது வாழ்க்கையை ஆரம்பித்த செய்னம்பூ
ஏழைச் சிறுமியாகப் பிறக்க வில்லை!
பெரியம்பிப் போடி என்னும் போடிக்குப்
பிறந்த பொன்மகள்தான். வாழ்க்கைக்கு
ஒத்துவராத ஒருவன் அவளுக்கு முதற்
கணவனாகக் கிடைத்திருந்தான். அவனோடு
வாழ்ந்து விடலாம் என்னும் வைராக்கியத்துடன்
வாழ்ந்த போதும் அவ்வாழ்வு கசந்ததோடு
விவாகரத்தில் போய் முடிந்தது. அதன் பின்னர்
அவளுக்கு மறுவாழ்வு அளித்த இனியன்
இஸ்மாயிலுடன் வாழப் பற்றாருக்குப்
போனாள் செய்னம்பூ.

போடிக்கு மகளாகப் பிறந்து, சோடிக்குப்
பொருந்தாத ஒருவனுக்கு மனைவியாகி
வாழ்ந்து, சின்னாளில் மனவிலக்குப் பெற்று,
ஒரு கூலிக்கு மனைவியாகி மரணம்வரை
அன்னவனுடன் மனமொத்து வாழ்ந்திருந்த
மங்கைதான்! அந்தச் செய்னம்பூதான்
இந்தத் தோட்டுப்பாய் முத்தம்மா! இந்த
முத்தம்மாவை தனது பாட்டுப்பாய் மீது அமர
வைத்துச் சொன்ன சரிதைதான் “தோட்டுப்பாய்
முத்தம்மா”

இக்காவியத்தையும் அகவற்பாவின் துணை
கொண்டு சுவாரஸ்யமாகச் சொல்லியுள்ளார்
கவிஞர். கவிஞரின் ஆத்மா தோட்டுப்பாய்
முத்தம்மாவின் வாழ்வியற் கோலத்தைத்
தரிசித்த விதத்தை அவரது பாவரிகள்
படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

இறுதியாக அவரது “எஞ்சியிருந்த பிரார்த்
தனையோடு” காவியம், இந்திய அமைதிப்படை
இலங்கையில் பிரசன்னமாகிய காலகட்டத்தின்
பின்னணியில் நிகழ்ந்த காதையைக் கூறுகிறது.

இரு இனங்களுக் கிடையே பகைமை
யுணர்வு தோன்றியது. ஊரை ஊர் பகைத்துக்
கொண்டது.

அண்ணன் தம்பி போல் வாழ்ந்தவர்கள்
ஆளையாள் விரோதிகளாகப் பார்த்தது!
படையின் சுற்றி வளைப்புக்குப் பயந்தோடி
ஒளித்தது! ஊரை விட்டு ஓடியது. அகதி
வாழ்வு ஊர்ஜிதமாகி அல்லல் பட்டது!
இத்தியாதி இன்னல்களுக்கு மத்தியிலே
இருந்து வருந்தி வேதனையோடு வாழ்ந்தது!

ஆழ வேர் ஓடி
வான் உரச வளர்ந்த
வளமான இனமொன்று
எரித்துக் குவிக்கப்பட்ட
மேடுகள் கிளறுண்டு
கிளம்பி எழும் சாம்பல் காற்று
சுடுகாட்டின் வாசத்தை
வாழ்வின் வாசல்களொங்கும்
அப்பிச் சென்றதே.

குரங்குகள் பிழத்துவுப்பி
வீழ்ந்து சிதறும்
மாம்பிஞ்சுகளின்
மரணம் என்பது
கருவக்குள் சிதைந்தழியும்
பெரும் காட்டைச் சுமக்கும்
விதைக் கொத்தொன்றின்
மரணம்தானே!

குருவிகளின்
கூடுகள் குலைவுறுதல்
வரலாற்றில் புதிதல்ல
இரு பெரும் வரலாறே - ஒரு
குருவிக் கூடிடன
காற்றின் திசைகளொங்கும்
பிழந்து சிதறியதே.

எமக்கெனவோர்
சூரியன் செய்யும் வேளையில்
ஊர்கூடி உழைத்த - பெரும்
கனவுப் பொழுதொன்றில்
எங்கள்
குப்பி விளக்குகளின்
திரிகள்கூட

திருப்பட்டதே.
முகில்கள் தாண்டிப்
பறத்தவுக்கான
மலைக் கழுகின்
உரம் கொண்ட
ஓர் இனக் குஞ்சின்
தொண்டைக்குள் திணிக்கப்படுவது
கள்ளிப்பால் எனக்கண்டும்
வேடுக்கைதானே பார்த்தது
உலகின்

உச்சிக் கண்களைல்லாம்

எல்லாக் கடல்களும்
எம்மை
மூழ்க்கிழக் குழிவுசெய்த
சாவுப் பொழுதொன்றில்
வாழுவதற்கு வேறு
வழியே இன்றி - நாம்
எதிர் நீச்சல் போட்டு
எட்டி உதைத்து
மேலைமுந்தோம் - இதை
எப்படித் தவறென்று
தர்க்கம் செய்வீர்கள்.

பாம்புகள் எல்லாம்
படையெடுத்து
அடைகாத்த - எம்
முட்டைகளை
உடைத்துறிஞ்சிச்
சீறுகையில்
பாய்ந்து கொத்தி
எம் இனம் காத்தோம்
எம் உரிமைப் போரின்
வேர் ஆழம் - இன்னும்

முன்னிவரயம்கூலி இரவிவரய்றில்... . . . .

- சிறு -
அருப்பணி அஜந்தன்
யாழ்ப்பாணம்.

தெரியவே இல்லைப் பலருக்கு.
எத்தனை நாளைக்குத்தான்
பழங்கதை பேசியே
பெருமுச்செறிவது
மூடும் பிணி இரவில்
விறைத்துச் சாகுமுன்
விறகுகள் சேர்ப்போம்
நெருப்பொன்றின்
உரசல் கணத்தில்
மீண்டும் உயிர்ப்புறவோம்
பெருந்தீயின் திருப்பாங்களாய்.

இது வெறும்
நேற்றைய கதையொன்றின்
நினைவு மிச்சமல்ல
புதையுண்ட
தேர் ஒன்றின்
நகர்த்தற் கனவு
மாடுகள் மேய்ந்துவிட்ட
அறுகம்புற் தரையொன்றின்
வேர்களில் வீழும் மழை
சாம்பல் மூழிக்கிடக்கும்
நீறு புத்த நெருப்புக்கள்
இறந்து போகவேயில்லை
இன்னும்.

துன்பங்களால் இருண்ட வாழ்வு
சகஜ நிலைக்குத் திரும்பும்வரை
இரண்டு இனங்களும் அரண்டு போய்க்
கிடந்தது!

இவ்வாறு தத்தமது அருமந்த வாழ்வு
அமைதி இழந்து, அழகிய வாழ்க்கைக்
கோலங் கலைந்த கொடுமையை, தினசரி
வாழ்ந்த வாழ்வின் கடுமையை கவிஞரின்
மூன்றாவது காவியமான “எஞ் சியிருந்த
பிரார்த்தனையோடு” எடுத்தியம்புகிறது.

மொத்தத் தில் இம் மூன்று நவீன
காவியங்களையும் பாவேந்தல் பாலமுனை
பாறுக் கைவந்த கலையான
கவிதைக்கலையினாடே “தீர் இன் வன்னாக்கித்”
தந்துள்ளார்!

தனது காவிய ஏடுகளை ஒன்றினைத்து,
ஒரேடு என்னும் பொன்னாக்கித் தந்துள்ளார்!
வாழ்க, அவரது கவிதைப் பணி.

பாடும் நிலா

எஸ். பி. பாலசுப்பிரமணியக்துனின் மறைவு!

இந்தியத் திரையுலகில் ‘பாடும் நிலா’ என்று புகழ்பெற்ற பாடகர் எஸ். பி. பாலசுப்பிரமணியம் கொரோனா தொற்றினால் பீடிக்கப்பட்டு 25-09-2020 அமரராணார் என்ற செய்தி உலகெங்கும் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான இரசிகர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியுள்ளது. இவர், பாடகர் மட்டுமன்றி நடிகர், இசையமைப்பாளர், தயாரிப்பாளர், டப்பிங் கலைஞர், எனப் பல்துறை ஆளுமையிக்க கலைஞராக விளங்கியவர்.

திருவள்ளூர் மாவட்டத்தில் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் கொண்டட்டம்பட்டு என்ற ஊரில் 04-06-1946இல் பிறந்தவர். பாலசுப்பிரமணியத்தின் தந்தை எஸ்.பி. சாம்பழுர்த்தி. தாய் பெயர் சகுந்தலா. ஸ்ரீபதி பண்டிதாரத்யுல பாலசுப்பிரமணியம் என்ற தனது பெயரைச் சுருக்கி எஸ். பி. பாலசுப்பிரமணியம் என வைத்துக் கொண்டார். சிறுவயதிலே பாலசுப்பிரமணியம் இசையில் ஆர்வம் கொண்டிருந்ததால் ஹார்மோனியம், புல்லாங்குழல் போன்றவற்றைக் கற்றுக்கொண்டார். கல்லூரிக் காலத்தில் நடந்த பாட்டுப்போட்டிகளில் கலந்து மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து முதலாம் இடத்தைப் பெற்றவர் பாலசுப்பிரமணியம். எஸ். பி. கோதண்ட பாணி என்பவர் இவருக்கு குருவும் வழிகாட்டியுமாவார். அவர் இசையமைத்த தெலுங்குப் படத்திலேயே இவர் தனது முதலாவது பாடலைப் பாடினார். எம்.ஜி. ஆர். நடித்த அடிமைப்பெண் படத்தில் பாடிய ‘ஆயிரம் நிலவே வா’ பாடலே தமிழில் இவர் பாடி வெளியான முதல் பாடல் என்ற பெருமையைப் பெற்றுக் கொண்டது. கர்நாடக இசையையே கற்காமல் கர்நாடக இசையில் அமைந்த ‘சங்கராபரணம்’ என்ற பாடலைப் பாடியதன்மூலம் இவர் புகழின் உச்சிக்கே சென்றார். 1966களில் தொடங்கிய இவரது இசைப் பயணத்தில் அரை நூற்றாண்டைக் கடந்து, 16 மொழிகளில், 42,000 பாடல்களுக்குமேல் பாடி சாதனை புரிந்தார். 1981ஆம் ஆண்டு பெங்களூரில் உள்ள ஒரு ரெகார்டிங் தியேட்டரில் காலை 9 மணி முதல் இரவு 9 மணிவரை ஒரே நாளில் 21 பாடல்களைக் கண்ண இசையமைப்பாளர் உபேந்திர சூமாருக்காகப் பாடி சாதனை புரிந்தார். தமிழில் ஒரே நாளில் 19 பாடல்களையும், இந்தியில் 6 மணி நேரத்தில் 16 பாடல்களையும் பாடிச் சாதனை செய்துள்ளார். இந்தியில் ‘ஏக் துஜே கேவியே’ படம் புகழ்பெற்றதையுடுத்து மும்பையில் ஒரே நாளில் 19 பாடல்கள் பாடியவர். இவர், சில படங்களைத் தயாரித்தும் இருக்கிறார். டப்பிங் என்று குரல்கொடுக்கும் பணியில் பாக்கியராஜ், ரஜனி, கமல், ஜெயினி கணேசன், மோகன், அர்ஜன், ரகுவரன் போன்ற முன்னணி நடிகர்களுக்கு பின்னணிக் குரல் கொடுத்தும் இருக்கிறார். கமல் நடித்த தசாவதாரம் படத்தில் உள்ள பத்துக் கதாபாத்திரங்களில் ஏழு கதாபாத்திரங்களுக்கு குரல் கொடுத்தவர் இவரே. பாலசுப்பிரமணியம் ஒரு பொறியியல் பட்டதாரியாவார். இவர் சாவித்திரி என்பவரை காதலித்துத் திருமணம் செய்துகொண்டார். இவர்களுக்கு பல்லவி என்கிற மகனும் சரண் என்கிற மகனும் உள்ளனர். உலக அளவில் அதிக பாடல்களைப் பாடியதற்கான கின்னஸ் சாதனை ஏட்டில் இவரது பெயர் பதிவாகியுள்ளது. நான்கு தலைமுறை நடிகர்களுக்குப் பின்னணிப் பாடல் பாடியவர் இவர். 70 படங்களுக்குமேல் நடித்த நல்ல நடிகர். 60 படங்களுக்கு மேல் இசையமைத்த இசையமைப்பாளர். இந்திய அரசின் பத்மாநாம் விருது, பத்ம பூஷன் விருது ஆறு தேசிய விருதுகள், :பிலிம்பெயர் விருது, விஜய் விருது, நந்தி விருது போன்ற ஏராளமான விருதுகளைப் பெற்றவர். பாலசுப்பிரமணியம் திரைப்படப் பாடல்கள் பாடும்போது காதல், மகிழ்ச்சி, சோகம், நட்பு, கோபம், தாபம் போன்ற மனித உணர்வுகளில் ஏதாவது ஒன்றையோ பலதையோ திரைப்படக் காட்சிக்கு ஏற்றவாறு இணைத்து விடுகிறார். அப்பாடல்களை நாம் கேட்கும்போது அந்த உணர்வுகளை நமது வாழ்வோடு இணைந்த சந்தர்ப்பங்களை நினைவுபடுத்தி எம்மை பாடலோடு ஒன்றிவிடச் செய்கின்றன. அதுவே அவரது பாடல்களின் வெற்றியும் தனித்துவமும் ஆகும். அவரது மறைவு இசையுலகில் ஈடுசெய்ய முடியாததொன்று. இசைப்பிரியர்களின் உள்ளங்களில் அவர் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார். - த.ஞா.

சிந்தூரம் சிவவீரபோம்

“ஏதுவரைக்கும் உலகத்திலே மலைகளும்
நதிகளும் இருக்குமோ

அதுவரைக்கும் இராமாயணக் கதை

உலகத்திலே விளங்கப்போகின்றது”

என்கின்ற வாக்கியம், வால்மீகியின் இராமா யணத்திலேயே காணப்பெறுகின்றது. இராமா யணத்தின் அழியாத்தன்மை நோக்கி இந்த வாக்கியத்திலுள்ள எதுவரைக்கும் மற்றும் அது வரைக்கும் ஆகிய சொற்றொடர்களை மாற்றி, ‘அதுவரைக்கும் இராமாயணக் கதை

உலகத்திலே இருக்கப்போகின்றதோ

அதுவரைக்கும் உலகத்திலே மலைகளும்

நதிகளும் இருக்கப்போகின்றன.”

என்ற அங்கீகாரத்தை இராமாயணத்துக்கு ஏற்றுவோரும் உள்ளர். பல்லாயிரம் ஆண்டு களாக கடத்தப்பெற்று வந்துள்ள இராம கதைக்கு இது பொருந்தும்.

வெதவ்யாஸ் புராணங்களைக் கூறுவதற்கு முன்னாகவே, வால்மீகி இராமாயணத்தைப் பாடியதால் வால்மீகியை **ஆந்தகவ் என்பர்**. பாடல்களுக்கு சந்தங்களை முதலாவதாக அமைத்து, பாடல்களை நான்கு வரிகளாக (பாதநகளாக) பிரித்துப் பாடிய முதலாவது கவிஞராக வால்மீகி அங்கீகாரம் பெறுகிறார். **கம்பனும்** இதனைப் பதிவு செய்கின்றான்: “வாங்கரும் பாதநான்கும் வகுத்த வாள்மீந் என்பான் தீங்கவி செவிகளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான்..”

சந்ததி சந்ததியாக இராமாயணக் கதை கூறப்பெறுவதும், தொடர்ந்தும் பாராயணம் செய்யப்பெறுவதும் இராமகதை வாழையடி வாழையாக அழியாது கடத்தப்பெற்று வரு வதற்கு ஒரு காரணமாக அமைகிறதெனலாம்.

வால்மீகி இராமாயணத்தின் நிறைவிலே இராமன், ஹனுமானை அழைத்து ‘என்னுடைய கதையானது எவ்வளவு காலம் உலகில் நிலைத்திருக்குமோ அவ்வளவு காலம் நீ சிரஞ்ஜவியாக இருப்பாய்’ என்று கூறுகின்றான்.

இதனடிப்படையிலே எந்தெந்த இடங்களிலே வெல்லாம் இராமகதை பேசப்படுகின்றதோ அந்தந்த இடங்களுக்கெல்லாம் ஹனுமான் வந்து, கைகூப்பி, சிரம்சாய்த்து கண்ணிர்மல்கி இராமகதை கேட்பதாக இன்றுவரை நம்பப் பெறுகின்றது. இராமகதை கூறும்போது ஒரு மரப்பலகை ஆசனமிட்டு, அதனருகில் கோலமிட்டு ஹனுமானுக்கான இருக்கையை

- B. சந்தர்ண் ஜய்

அளித்துவிட்டே இராமாயணம் கூறும் வழக்கம் இன்றுவரை உள்ளது.

ஹனுமானுக்கு இராமகதை கேட்பதில் அவ்வளவு பிரியம்...!

இராமகதை கேட்பதற்கு பிரியமான ஹனுமானே இராமகதையைக் கூறிய சந்தர்ப்பங்களும் இராமாயணத்திலே உண்டு!!

அவற்றுக்குள்ளே முதலாவது சந்தர்ப்பமானது ஹனுமான் ஓராம கதையை சீதாக்கே கூறுவதாரும். தன் உயிரைப் போக்கிட என்னிய சீதைக்கு, மரத்தின் மேலிருந்த ஹனுமான், “தசரதர் என்றொரு அரசர் இருந்தார்...” எனத் தொடங்கி இராமனின் ஜனனம் உள்ளடங்கலாக சீதை அத்தருணம் அசோகவனத்தில் இருந்தபோது அவள் அறிந்திராத இராமக்கிரிவை நட்பு, வாலி வதும், மற்றும் தான் இலங்கைக்கு வந்ததுவரை.. கூறியதை சீதை கேட்டுக்கொண்டாள்.

ஹனுமான் கூறும்போது சீதை பல வினாக்களை எழுப்பி ஹனுமானிடம் கேட்கின்றாள்.. “இராமகதையை எனக்கு விரிவாகக் கூறும்.. இராமருடைய குணங்களை எனக்குக் கூறும்.. உமக்கு ராமருடன் சேர்க்கை எப்படி ஏற்பட்டது? லக்ஷ்மணனை எவ்வாறு அறிவீர்? ராமருடையதும் லக்ஷ்மணருடையதும் லட்சணங்கள் எவை? இவற்றை மீண்டுமொழுமுறை யெறுமாகச் சொல்லும்” எனக் கேள்விகளுக்குமேல் கேள்விகளைச் சீதை கேட்டதுடன், கூறியனவற்றையும் திருப்பிக்கூறுமாறும் ஹனுமானைக் கேட்கிறாள்... ஹனுமானும் கூறுகின்றான். இதனை ஏற்ததாழ் 150 பாடல்களில் வால்மீகி பாடியுள்ளார்.

இதன்பின்னரே இராமனின் கணையாழி சீதையிடம் வருகின்றது. கணையாழியை சீதை எடுத்தாள் (க்ருஹ்தவா) என்று வால்மீகி யும், வாய்க்காலி என்று கம்பனும் பதிவு செய்கின்றனர். சீதை எடுத்தாளா? அல்லது வாங்கினாளா? இதன்போது சீதையின் கரமானது மேலிருந்ததா அல்லது கீழிருந்ததா? எது சரியானது?

கணையாழியை
சீதை எடுத்தாள்..
- வாஸ்மீக்

கணையாழியை
சீதை வாங்கனள்..
- கம்பன்

சீதையைக் கண்டு திரும்பிய ஹனுமான், ஜாம்பவான் மற்றும் அங்கதன் உட்பட்ட வானரங்களை மகேந்தர மலைக்கருகில் கண்டு விட்டு, கண்டென் சீதையை (திருஷ்டா சீதா) என்று கூறுவான். பின்னர், இராமலக்ஷ்மணரிடம் கண்டென் தேவ்யை (திருஷ்டா தேவி) என்று கூறுவான். கம்பனின் ஹனுமானோ கண்டென் (பாடம் - கண்டெனன்) கற்மனுக்கு அண்ணைக் கண்களால் என்று இராமனிடம் கூறுவான்.

ஏன் இந்த நுட்பமான சொற்கள்...?

இத்தகைய நுட்பங்களையும் காலத்துடன் கூடிய விழுமியச் சிந்தனைகளையும் உரையாசிரியர்களுக்கும், பிரசங்கம் செய்வோருக்கும், சிந்தனை செய்வோருக்கும் இராமாயணத்தின் சுந்தரகாண்டம் பாடிய கவிஞர்கள் நிரம்பவே விட்டுச் சென்றுள்ளார்கள்.

வால்மீகத்திலே, கண்டென் சீதையை என்று கூறிய ஹனுமானிடம் நடந்தவற்றை விபரமாகச் சொல்லவேண்டும் என்று ஜாம்பவான் கேட்டுக்கொள்கின்றான். இந்தச் சுந்தரப்பத்திலே மகேந்திரமலையில் இருந்து தான் இலங்கை நோக்கி கிளம்பியது தொடக்கம் திரும்பி வந்ததுவரையில் நடந்த விடயங்களை ஹனுமான் அங்கிருந்த வானரங்களுக்கு விரிவாகக் கூறுகின்றான்.

அதாவது சுந்தரகாண்டம் முழுவதையும் சுந்தரனை (ஹனுமானை) கூறுவதாக வால்மீகி ஏற்ற தாழை 150 பாடல்களிலே அமைத்துள்ளார். இது ஹனுமான் இராமகதை கூறிய ஹரண்டாவது சுந்தரப்பமாகும்.

இராவண வதம் முடிந்து அயோத்திக்கு திரும்பி வருகையிலே யந்தவாஜரன் ஆசிரமத்தில் தங்கியதால் 'நானை வருவோம்' என்ற செய்தியை ஹனுமானின் வாயிலாக பரதனுக்கு இராமன் அனுப்புகின்றான். பரதனிடம் வந்து இதைக் கூறும்போது இதுவரை நடந்தவற்றைக் கூறுமாறு ஹனுமானிடம் பரதன் கேட்கின்றான். தசரதன் செய்த

ராமனின் ராஜ்யாபிஷேக ஆயத்தம் தொடங்கி பரதவாஜரின் ஆசிரமத்துக்கு வந்ததுவரையான ஹராமகதையை ஹனுமான். யுதனுஞ்சும் கூறுந்தான். இது மூன்றாவது சுந்தரப்பமாகும்.

வால்மீகத்திலுள்ள இந்த மூன்று சுந்தரப்பங்களை கருத்தில் எடுத்து ஹனுமானின் சிறப்பை ஓர் உதாரணம்கூறி சுவைத்துச் செல்லலாம்.

சீதையிடம் இராமகதையைக் கூறிய ஹனுமான், சூர்ப்பனகையின் பெயரையோ அல்லது அவன் இராமனிடம் விருப்பம் கொண்டதையோ கூறி அவ்விடயங்களை சீதைக்கு அவன் ஞாபகப்படுத்தவில்லை. பெண்ணின் மனதையும், சீதையின் அப்போதைய தனி மையையும் ஹனுமான் புரிந்திருந்தான்.

வானரங்களுக்கு இராமகதையைக் கூறும் போது இராவணனின் அந்தப்புரத்திலே விரகதாபத்துடன் படுத்திருந்த பெண்களை தான் பார்த்தது பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை. வானரங்களின் சபல மனங்களை ஹனுமான் அறிந்திருந்தான்.

இவற்றையெல்லாம்விட பரதனிடம் இராமகதையை ஹனுமான் கூறும் நுட்பத்தை நாம் காணலாம். இராமன், சீதைமேல் கொண்ட கோபத்தையோ, சீதையின் அக்னிப் பிரவேசத்தையோ ஹனுமான் பரதனிடம் கூறவில்லை. பரதனின் மனதை ஹனுமான் உணர்ந்திருந்தான்.

அப்பொ.. எத்துணை நுட்பம்...! எத்துணை சுந்தரம்..!!

ஹனுமானுக்கு வால்மீகி, சொல்லன் சமர்த்தன் (வாக்யை: வாக்யங்கும்) என்றும் கம்பன் சொல்லன் செல்வன் என்றும் இராமனின் வாயால் கூறப்பட்டமை பலரும் அறிந்ததே. ஆனால், யாருக்கு எதைக் கூறினால் அவர்கள் மனது சிரமப்படும் என்பதை ஊகித்து அதைத் தவிர்த்துக் கூறும் ஹனுமானின் நுட்பத்தை என்னவென்பது...!

(சுவைப்போம்....)

○ ○ ○

நாட்டிய கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர்

நாட்டிய நாடகங்கள் எமது மரபுக்கு புதியவையல்ல. சமூத்தவரின் வடமொடி, தன்மொடி ஆடல் வகைகளும் தமிழகத்தின் தெருக்கூத்து, ஆந்திர தேசத்தின் ஞங்கம்புடி நாடகம் இவையாவும் புராணக்கதைகளை மிகச் சுவைபட ஆடியவையே. இவ்வகையான ஆடல்கள் பெரும்பாலும் கோயில் விழாக்களிலே நடைபெற்றன. இவை தெய்வீக ஆடலாகவே கருதப்பட்டன. இத்தகைய நாட்டிய நாடகங்களானாலும் தனியொருவர் ஆடலானாலும் தெய்வத்திற்கு அர்ப்பணிப்பவையாகவே அமைந்தன. இவ்வாறு ஆடலைத் தெய்வத்துக்கே அர்ப்பணிக்கும் மரபு எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதை நாம் விரிவாக ஆராய்தல்வேண்டும்.

சமண், பெளத்த மதங்கள் மக்களிடம் ஆதரவு பெற்று வளரத் தொடங்கியது. ஜாதி முறையை எதிர்த்த சமணமும், பெளத்தமும் அரசுக்கு பெரும் மிரட்டலாக அமைந்தது. நிலமானிய அடிப்படையில் தோன்றிய அரசுக்கு நிலத்தில் வேலை செய்வதற்கு ஜாதி அடிப்படையில் அடக்கப்பட்டோர் முக்கியமான பிரிவினர் ஆவர். இந்தப் போராட்டமே மதப் போராட்டமாக வெடித்தது. மக்கள் ஜாதி முறையற்ற சமூகமாக மாறினால் ஆண்டானும் அடிமையும் இராது, அதனால் நிலத்தில் வேலை செய்யும் குடியானவர்களை அடக்கவும் முடியாது.

பெளத்தமும் சமணமும் சங்கங்கள் அமைத்து ஸ்தாபன ரீதியாக இயங்கி மதத்தை வளர்த்தன. மதப்போராட்ட காலத்தில் இந்து மதமும் ஸ்தாபன ரீதியாக வளர்வதற்காகவே கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டன. இங்கு சகல கலைகளும் இறைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டன. விதமிலதுமாகத் தோன்றிய புராணங்களைக் கலைஞர் கோவில்களிலே ஆடிக்காட்டினர். அந்தஸ்தத்தில் உயர்ந்தோர்க்கு ஆடிய நர்த்தகிகள் கோயில்கொண்ட இறைக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டனர். கோயில்கள் கலைகள் தழைத்தோங்கும் இடங்களாயின. கலைகள் யாவும் இறைவனுக்கே என்ற சிந்தனையும் வளர்ந்தது. கலைகளிலே மயங்கிய மக்கள் சமண பெளத்த சங்கங்களின் பிரசங்கங்கட்குப் போகாது கலைகளைக் காணக்கூடினர். இலகுவில் சமணமும் பெளத்தமும் மக்களை விட்டு அகன்றன. 1000 வருடங்கட்கும் மேலாக கலைகள் யாவும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிப்பதற்கே என்ற சிந்தனை எம்மில் வேர் ஊன்றி விட்டது. சகல லித கலைகளும் இறை சிந்தனையை வளர்ப்பதற்கு அப்பாலும் கலைக்கு ஒரு பணி உண்டு என்பதை மறந்த சமுதாயமாகவிட்டோம்.

கலையோ ஒரு வலுவான ஊடகம். அந்த ஊடகத்தைத்தான் மதப் போராட்ட காலத்திலே இந்து மதத்தை நிலைநிறுத்தப் பயன்படுத்தினர். அதேபோன்று வணிகருக்கும் அரசுக்கும் நிகழ்ந்த போராட்டமும் எமது சமூக வரலாறே. கைவினைஞர் மூலம் ஏற்றுமதிப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து வணிகர் பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி வியாபாரம் செய்து பெரும் பொருள்டினர். இன்றுபோல் அன்றும் வணிகர் அரசுக்கு வரிசெலுத்த விரும்பவில்லை. இதையே யோசிர்யர் க.கலைாசார், “தமிழகத்திலே வணிக மக்கள் சிறப்படைந்த காலத்தைப் பின்னணியாய் அமைந்த செலவச் செழிப்பின் மத்தியிலே ஏற்படும் சமுதாயச் சிக்கல்களையும், முரண்பாடுகளையும், சீரழிவையும் சிந்தித்துச் சமண சமய தத்துவத்தின் ஒளியில் அவற்றிற்கு விளக்கம் கூறினார் இளங்கோ. சிலப்பதிகாரத்திலே தனி மனிதனுக்கள்றி தமிழ் சமுதாயத்திற்கே பொதுவான பிரச்சனைகள் ஏற்பட்ட கூர்மையான முரண்பாட்டைக் கண்டுகொண்டாலன்றி இளங்கோ வற்புறுத்தும் உண்மைகளை நாம் அறிய முடியாது” என்கிறார்.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய அடியார்த்து நல்லர் சிலப்பதிகாரத்தை ஒரு நாடகக் காப்பியம் என்றே கூறுகிறார். அதனால் சிலப்பதிகாரம் படித்து இரசிப்பதற்கு மட்டு மல்லாமல்

நாடகமாக ஆடுவதற்காக ஆச்சப்பட்ட நூல் என நாம் இதைக் கொள்ளவேண்டும். அன்று அரசருக்கும் வணிகருக்கும் நடந்த போராட்டத்திலே வணிகருக்கு ஆக்கம் தேடிய நாடகநூலே சலியந்தாரும். இளங்கொவடிகள் தமிழரின் பண்பாட்டு ஆடல்களான ஆச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை, கானல்வாரி, முதலிய வற்றை நாடகத்தை நடத்திச்செல்ல நயமாக இணைத்துள்ளார்.

இன்று ஆடப்படும் கலைகள் யாவற்றிற்கும் மூல நூலானது நாட்டிய சாஸ்திரம். நாட்டிய சாஸ்திரத்திலே நாட்டிய சாம் என ஒரு அதிகாரம் உண்டு. நாட்டிய சாபத்திலே முனிவர் களைக் கிண்டல் செய்து பரத புத்திரர்கள் நாடகங்கள் நடத்தியதாகக் கூறப்படுகிறது. பரத புத்திரர்கள் என்பது நாடகக் கலைஞரை குறிக்கும். இந்த நாடகக் கலைஞர்கள் கர்வம் கொண்டு வேத கிரிகைகள் செய்த முனிவர்களைக் கிண்டல் செய்து நகைச்சவை நாடகங்களைத் தயாரித்தனராம். அதனால் கோபங்கொண்ட முனிவர்கள் அவர்களை இழி குலத்தோர் ஆகும்படி சபித்தனர் எனவும் கூறப்படுகிறது. நாம் காண்பது வேத கிரிகைகள் செய்தோருக்கெதிராக நாடகத்தை அமைத்துள்ளனர் பரதபுத்திரர்கள். ஒரு சாராயர எதிர்ப்பதற்கு நாடகம் பயன்பட்டுள்ளது. எந்தத் தெய்வீக்க கருத்துகளுமற்ற நாடகங்கள் சமூகத்தில் நடந்த வண்ணமே உள்ளன. இதற்கு நாட்டிய சாஸ்திரமே ஆதாரமாகும்.

இதே போன்றே கேரளத்தின் நாட்டிய நாடகங்கள் எவ்வாறு பயன்பட்டது என்பதை இந்திய நாட்டியத்தின் தூரவட மரபு என்ற நூலில் விரிவாக எழுதியுள்ளேன்.

அக்காலத்தில் கேரளத்தில் நம்புதிரிகள் ஆதிககம் பெற்றிருந்தனர். கிராமங்கள் சங்கம் என அழைக்கப்பட்டன. உள்ளுநர் நிர்வாகிகள் மிகக் கொடுரமாக ஆட்சி செலுத்தும்போது நம்புதிரிகள் இரகசியமாக ஒன்றுகூடி எதிர்ப்பிரசாரம் செய்வதற்கு நாடகத்தைப் பயன்படுத்தினர். இதனையே சங்கக்கள் ஆட்டம் என்றனர். சங்கக்களி, பரவிவந்த பொத்த சமயத்தைத் தடுப்பதற்கு உதவியது எனக் கூறுவர். இது எவ்வாறாயினும் சங்கக்களி ஆட்டம் சமூகத்தின் தேவையினாடியாகப் பிறந்தது என்பதை நாம் உணர முடிகின்றது.

சாக்கியர்கள் நடிப்பில் வல்லவர். சமூகத்தின் குறைபாடுகளையும், சீர்கேடுகளையும் நகைச் சவையுடன் எடுத்துக்காட்டவும், இவற் றிற்குப் பொறுப்பானவர்களை இனம்கண்டு கொள்ளும் வகையில் நடிக்கவும் எடுத்துக் காட்டவும் தெரிந்தவர்கள். மேடையில் சாக்கியர்களுக்குரிய பேச்சுச் சுதந்திரம், இன்றைய பத்திரிகைச் சுதந்திரம் போன்றது. ஆகவே சுத்துக் கலையானது மக்களுக்குப் பத்திரிகைகள் போல் பணிபுரிந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பரவலாக இந்தியா பூராவும் ஆடற்கலையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. மறுமலர்ச்சிக் காலமாதலால் யாவரும் பழைமையை ஆராய்ந்து புத்துயிர் கொடுத்து வந்தனர். அள்ளாபவலோவா என்ற றஷ்ய ஆடற்கலை ஞரால் ஆடற்கலையில் ஆர்வம் ஏற்படுத்தப் பட்ட உதய ஷங்கர், மேற்கு நாடுகளில் இந்திய ஆடற்கலையைப் பிரபலப்படுத்தியவர். உதய ஷங்கர் யாத நாட்டியம், கதகள், மண்பியு, கதக் ஆகிய வெவ்வேறு ஆடல் வகைகளில் உகந்த அம்சங்களைக் கொண்டு நாடகத்தை விளக்கும் நாட்டிய சாதனமொன்றை உரு வாக்கினார். இவர் புராணக் கதைகளை நாட்டி நாடகமாக்கினார். ஆனால் சமூக மாற்றங்களை நாட்டிய நாடகமாக தயாரித்தவர். உழைப்பும் ஜியாந்தரமுஷ் (Labour and Machinery) என்ற நாட்டிய நாடகத்தை 1939இல் தயாரித்தார். தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கும் மனித சமுதாய நிலைக்கும் உள்ள முரண்பாட்டினைக் காட்டும் வண்ணம் இந்நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டது. இவர் போன்று தன்னைச் சுற்றி உள்ள பிரச்சினைகளால் தாக்கப்பட்ட கலைஞர் சாந்திர்தன். வங்காளத்தில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் இவரை வாட்டியது. மக்களின் பஞ்சத்தையும், தரித்திரத்தையும் போக்கவும், சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டவும் தம்போன்ற சிருஷ்டிக் கலை ஞர்களின் பங்கு என்ன?" எனக் கேட்டுக் குழுறிய சாந்திபர்தன் ஒரு ஆக்கக் கலைஞராகத் தன் பங்கைச் செலுத்தியதே அவர் தயாரித்த வங்கத்தன் குரல் (:பூக் ஹா ஹாய்) என்ற நாட்டிய நாடகம். இந் நாட்டிய நாடகம் மூலம் வங்கத்தின் நிலவும் பஞ்சத்தையும் சமுதாயக் கொடுமைகளையும் எடுத்துக்காட்டி மக்களிடம் பஞ்சத்தைத் தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகளைச் செய்யத் தூண்டினார். பண்டைய இந்திய

நாடு பிழப்பதே அன்றைய அரசுகளின், மன்னர்களின் தர்மம். எல்லாளர் காமினி போர் நடந்தே இருக்கும். இவர்கள் இறந்தபின் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம் காலத்துக்காலம் புதுப்பித்து எழுதப்பட்டபோது இந்தப் போர் இனத்துவேவூப் பொராகத் திரித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. எல்லாளர் சிங்களவர்களதோ, அல்லது பெளத்துர்களதோ எதிரியல்ல. அவ்வாறே காமினியும் தமிழரது எதிரியல்ல. அவர்கள் இறந்து 2000 ஆண்டுகளின் மின் இன்று இந்த உண்மையை மக்களுக்குப் புரியவேக்கவேண்டிய நிலையில் உள்ளோம்.

வரலாற்றைக் கற்றுணர்ந்த ஷாந்திபர்தன் சமுதாய உணர்வைத் தட்டி எழுப்ப புதேயியல்ல காலத்துக்களை வழங்கவேண்டிய நிரப்பந் தத்திற்கு ஆளானேன். 1976இல், இரண்டே இனம் வாழும் இலங்கையில் ஒரு நெருக்கடி நிலை உருவாகிக் கொண்டிருந்ததை நாம் எல்லோரும் உணர்ந்த காலமது. இந்நிலையை வளர் விடக்கூடாது எனச் சிந்தித்தவர்களில் நாழும் அடங்குவோம். (நானும் எனது கணவரும்) பேராசிரியர் தீந்தராஸாவுடன் கலந்துரையாடியதின் விளைவாக எல்லாளர் - காந்தி நாட்டிய நாடகம் உருவானது. நாடகத்தில் முக்கிய நிஜ பாத்திரங்கள் தவிர கற்பண பாத்திரங்களும் சம்பவங்களும் என்பொறுப்பே.

இந்த நாட்டிய நாடகம் பற்றி “ரூபன்”: சிங்கள நாடக அரங்கக் கலைக்கான சஞ்சிகையில் எழுதப்பட்ட விமர்சனத்தின் தமிழாக்கம் தினகரன் வாரமஞ்சரி மே.16.1976 வெளியானது.

“புதியதொரு சமுதாயம் படைப்பதற்கு தடைகள் உள்ளது. வாழையாட வாழையாக வரும் சந்தர்ப்பவாத மரபினரால் வளர்ந்து வரும் இனத்துவேஷத்தின் தோலை உரிக்கவும், இனம் பிரிக்கும் போக்கைக் கண்டிக்கவும் முன் வந்துள்ளார் கார்த்திகா. இதற்கென காமினி - எல்லாளர் கதையை எடுத்துள்ளார். இனத்துவேஷக் கருத்துக்கள் எம்மிடையே பரவியுள்ளதை நேரில் பார்க்க மறுப்பதும், ஆனால் எமது புறவேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் உள்ள மனிதனால் அடிப்படை ஒற்றுமையைக் காணமுடியும். நாம் அதைத் தரிசிக்க வேண்டும் என கார்த்திகா சரி யாகவே கருதுகிறார். இந்நிலையில் நாம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் தப்பிக் கொள்ளாமல்

பிரச்சனைக்கு நேருக்கு நேர் முகம் கொடுத்து, எம்முடன் உள்ள சான்றோரின் கருத்துக்கள் மூலம் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண வழிகோலுவதே ஏற்றது.

கார்த்திகா கணேசர் அவர்கள் ஈடுபட்டு வரும் கலை மூலமான சமூகப்பணியின் மேலும் ஓர் அடியை எடுத்து வைத்துள்ளார். வகுப்பு வாதிகளில் வரலாறே மாற்றப்பட்டு மக்கள் மத்தியிலே காலாகாலமாகப் பல சம்பவங்கள் பொய்யான பூசல்கள் மெழுகப்பட்டு வந்துள்ளன. பொய்யின் போர்வையால் மக்கள் நெஞ்சில் இவை நஞ்சாகப் பதிந்து போனதால் நாடும் நலிவற்றது. இதில் காமினி - எல்லாளர் உட்படுத்தப்பட்டதோன்று. இதுவரை காலமும் வரலாற்றினர்களும்கூட உண்மையினை எடுத்து விளக்க முன்வராமை வருந்த வேண்டியதே. தனது ஒப்பற்ற கலைத்திறன் மூலம், கார்த்திகா கணேசர் அவர்கள் காமினி - எல்லாளர் கதையை மக்கள் முன் படைக்கிறார். சிங்கள தமிழ் மக்கள் யாவருமே ஒரேமனதாக கார்த்திகாவின் துணிச்சலான பணியைப் பாராட்டியே தீர்வேண்டிய தார்மீகக் கடமையுடையவராகின்றனர் என எழுதியது ‘ரூபன்’ சிங்கள நாடக அரங்கக் கலைகளுக்கான சஞ்சிகை.

நாடு பிழப்பதே அன்றைய அரசுகளின், மன்னர்களின் தர்மம். இதை சாதிப்பதற்கே போர்கள், எல்லாளனும் நாடு பிழித்தான். நடுநிலையில் ஆண்டான். தொடர்ந்து காமினியும் நாடு பிழிக்க ஆவல் கொண்டான். நடந்தது போர். எல்லாளர் காமினி போர் நடந்தே இருக்கும். இவர்கள் இறந்தபின் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம் காலத்துக்காலம் புதுப்பித்து எழுதப்பட்டபோது இந்தப் போர் இனத்துவேஷப் போராகத் திரித்து எழுதப்பட்டுள்ளது. எல்லாளர் சிங்களவர்களதோ, அல்லது பெளத்தர்களதோ எதிரியல்ல. அவ்வாறே காமினியும் தமிழரது எதிரியல்ல. அவர்கள் இறந்து 2000 ஆண்டுகளின் பின்

இன்று இந்த உண்மையை மக்களுக்குப் புரியவைக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். அன்று தமிழ் மன்னர்களும் ஒருவருடன் ஒருவர் மோதினார்கள். ஆனால் தமிழ் மன்னன் எல்லாளன் சிங்கள இளவரசன் காமினியுடன் போர் புரிந்தமை இனவாதமாகத் திரிக்கப்பட்டுள்ளது. காமினியின் மனப் போக்கை ஈழத்து இருந்தாத்தன் கவிதை சுருக்க மாகவும் ஆழமாகவும் சித்தரிக்கின்றது.

அரசு குலத்தில் பிறந்தோர்
நாடு பிடிப்பது தப்போ அம்மா
அநில் இனம் மதம் என்றொரு
வேற்றுமை சொல்லி
துப்பது முறையோ அம்மா
அவன் தமிழன் என்பதனால்
அவனோடு போராட
கனவிலும் நான்
நினைத்தலில்லை அம்மா,
என் தந்தை ஓர் அரசன்
என்பதனால் போர் வேண்டுமெம்மா.

நாடகத்தின் பீடிகைக் காட்சி வகுப்பு வாதிகளின் வேஷத்தை இனம் காட்டி நாடகத்தின் நோக்கத்தையும் கூறுகின்றது.

இந்நாட்டின் இரு இனத்தை இரண்டாக பிரிப்பதற்கு தம்பாட்டில் கதை அளப்போர் தான் இங்கு வாழ்கின்றார். உள்நாட்டின் சரித்திருத்தை உணராமல் உள்ளுகிறார். இனம் பிரிக்க எல்லாளன் - காமினி கதை எடுத்து இயம்பியது இனிப்போதும்.

ஈன் மனம் படைத்த மனிதர்களின் இனம்பிரிக்கும் கதை எல்லாம் இன்றோடு மறையட்டும் உண்மையினை நாம் எடுத்துச் சொல்வோம்"

எல்லாளன் - காமன் நாட்டிய வர்ஸாத்தன் ஒரு முதல் கே.சபாருத்தனம். (தினகரன் வாரமஞ்சரி - மே 16 - 1976)

இன்று மிகவும் பிரச்சினைக்குரியதாகக் கருதப்பட்ட, பல காலமாக வகுப்புவாதிகளால் தவறாக வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டு வந்த எல்லாளன் காமினி வரலாற்றை, உண்மையின் துணையுடன் நாட்டியமாக்கியுள்ளார் திருமதி கார்த்திகா. இதன் காட்சி அமைப்பும், உடை ஒப்பனை அலங்காரமும், ஆடிய பெண்களின் அற்புத நடிப்பும் கார்த்திகா என்ற ஒப்பற் இயக்குனரின் திறமையை வெளியிட்டது. இது ஒரு புறம் இருக்க நாட்டிய நாடகம் மக்களிடையே ஏற்படுத்திய

தாக்கம் பிரமிக்கத்தக்கது. இந்த நாடகத்தைப் பலதரப்பட்டோர் பார்க்க வந்தனர்.

சபையோரை நோக்கியபோது வர வேற்று வாழ்த்த வந்தோரைவிட, ஒரு வித தயக்கத்துடனும், குழம்பிய மனதுடனும் வந்தவரே பலர். ஆனால் நாடகம் முடிந்து வெளிவரும்போது, அதிஷ்டவசமாக பெரும் மழை பெய்தது. இதனால் யாவரும் மண்டப வாயிலில் குழுமி நின்று நாடகம் பற்றி அளவளாவ நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். யாவரும் உற்சாகமாக மனம்விட்டு அதன் கருவையும் விமர்சித்தமையை நாம் கண்ணாரக் கண்டபோதுதான் இந்நாடகத்தின் பாரிய பணியினை நாம் பூரணமாக உணர முடிந்தது. எந்த எண்ணத்தோடு இந்நாடகம் மக்கள் முன் அரங்கேற்றப் பட்டதோ அந்த எண்ணம் முற்றாக மக்களிடையே சென்றடைந்துள்ளதை மண்டபம் முன் நடைபெற்ற அபிப்பிராய வெளியீடுகள் காட்டின.

அனைவரும் தொட அஞ்சிய, தொட எண்ணாத ஒரு பிரச்சினையைத் துணிந்து எடுத்து, ஒப்பற் கலைப்படைப்பாக்கி, தான் சொல்ல வந்த எண்ணத்தை அப்படியே பார்வையாளர் மனதில் ஏற்படுத்திய கார்த்தி காவின் துணிவை, திறமையை, சமூகப் பிரக ஞஞ்சை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

கே.எஸ்.வருமாருன். (தினகரன் வாரமஞ்சரி ஞாயிறு யூன் 6 - 1976)

கார்த்திகா கணேசரின் எல்லாளன் - காமினி பற்றிய அவதானிப்பு. முத்துச்சுவாமி, ஈழத்து ரத்தினம், கார்த்திகா கணேசர் ஆகியோரின் ஒத்துழைப்புடன் மேடையேறியது. காமினியாக உங்ஙாதன், எல்லாளன் தளபதியாக சிவாஞ்சலி பசுபதி, எல்லாளன் நிருபா - நடராஜா, விகாரமகாதேவி ஆனந்தராணி ராஜரத்தினம் (பாலேந்திரா) பாத்திர பொருத்தமுடன் திறமையாக ஆடினார்கள். நாட்டியத்தின் நோக்கம் சிறப்புடையது. வர வேற்க வேண்டியது.

காலாதிகாலமாக நாட்டிய நாடகம் என்ற கலை வடிவம் ஆக்கக் கலைஞரின் கைகளிலே அவர்கள் சமூகத்திற்கு எடுத்துக்கூற வேண்டிய கருத்தைத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டக்கூடிய சாதனம் என்பதைக் கண்டோம்.

POOBALASINGHAM BOOKDEPOT

*Importers, Exporters, Sellers & Publishers of Books,
Stationers and News Agents*

புதிய வரவுகள்

நூல்கள் பெயர்	ஆசிரியர்	வெளியீடு	மீலை	
• சங்களப் பண்பார்த்தின்து	சரவனன்	குமரன் புத்தக இல்லம்	450/-	
• குருத் ஆட்டம்	வேல ராமலூர்த்தி	மூஸ்கவரி புக் பேலஸ்	390/-	
• திருக்குறள்	பரிமேலழகர்	பூபாலச்னங்கம் புத்தகசாலை	650/-	
• குப்பி	வெற்றிச்சல்வர்	மூஸ்கவரி புக் பேலஸ்	390/-	
• வாழவாசல்	ச.க. செல்லப்பா	காலச்சுவடு	351/-	
• கலை திலக்கிய மயிழியல் கொள்கைகள் ஷாலேல் இஸ்பமோகள்		குமரன் புத்தக இல்லம்	700/-	
• எண்ட அல்லாஹ்	ஏ.பி.ம். ஒத்ரீஸ்	ஆத்தர வெளியீடு	702/-	
• அழியாத கோலங்கள்	பாலு மகேந்திரா	வம்சி	1560/-	
• ஸ்ரூப்போராட்டத்தின் மூலோபாய தந்திரோபாய பரச்சனைகள்	ரகுமான் ஜான்	வடல்	1072.50	
• ஸ்ரூப்போராட்டத்தின் அரசியல் பரச்சனை	ரகுமான் ஜான்	வடல்	2407.50	
• குப்பி	வெற்றி செல்வர்	-	390/-	
• நூல் தேஷ்டம் - 14	என். செல்வராஜா	குமரன் புத்தக இல்லம்	2500/-	
• ஸ்ரத்தில் தமிழ் நாவல்யல் ஓர் ஆய்வுக் கையேடு	என். செல்வராஜா	குமரன் புத்தக இல்லம்	3600/-	
• நேருக்கு நேர் என். செல்வராஜா நேர்காணல்கள்	என். செல்வராஜா	குமரன் புத்தக இல்லம்	650/-	
• அஜாமா சேயக்களாக இருந்தேர் அறியப்பட்டவர்கள் ஆனவாய்	ருமார் ஜெயவாந்தநா	தமிழ்ல்: சன்முகலங்கம்	குமரன் புத்தக இல்லம்	1500/-

பூபாலச்னங்கம் புத்தகசாலை

துக்க விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி, திறக்குமதி யாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

நிலைமை: இல. 202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11, கிளைங்க, தொ.பே: 2422321, தொ.நகல்: 2337313 மின்னஞ்சல்: pbdo@stnet.lk

கிளைகள்:

340, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு - 11.
தொ.பே: 2395665

இல. 309 A-2/3, காலி வீதி, கொழும்பு - 6.
தொ.பே: 4-515775, 2504266

இல. 4 A, ஆண்பத்திரி வீதி, பள் நிலையம், யாழ்ப்பாணம்.

என். நஜ்மல் ஹாசைன்

ருறுங்கதை

கொள்ளைக்காரர்கள்

“அட்டா என்ன அநியாயம் பண்ணி இருக்காங்க. எப்புடிதான் தெரியுமா இப்புடி செய்றாங்களோ தெரியா?” என்று சொல்லிய வாரே நிஸ்வா கையிலே தேந்ர் கோப்பையை ஏந்தியவாறு தொலைக் காட்சியின் முன்னால் வந்தமர்ந்தாள்.

ஏற்கனவே தேந்ர் குடித்துக் கொண்டு தொலைக்காட்சி செய்தியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவளது கணவன் நஸீர்,

“அதுதானே இப்புடி கொள்ள அடிக்கிறான்களே” என்று அவளை ஆமோதித்தான்.

நிஸ்வா நீர்கொழும்பு அரசு ஆஸ்பத்திரியில் பணிபுரியும் ஒரு நர்ஸ். அவளது கணவன் நஸீர் தனியார் துறையில் கணக்காளராக இருக்கிறான். அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை. அனைவருக்கும் விடுமுறை. பிள்ளைகளும் நாளைதான் பாடசாலை போகப் போகிறார்கள். கொரோனா அலையிலே சிக்குண்டு நாடே சிறைவாசம் அனுபவித்துவிட்டு அப்போதுதான் சுகஜ் நிலைமைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது. தாங்கள் எப்படியோ தங்கள் தொழில்களுக்கு போய் வந்து கொண்டிருந்தாலும் பிள்ளைகளை பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புங்கள் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்ட போது பல பெற்றோர்கள் முழு மனதுடன் தங்கள் பிள்ளைகளை பாடசாலைகளுக்கு அனுப்ப விருப்பப்படவில்லை. தாங்கள் எப்படியோ சமாளித்துக் கொள்வோம். பிள்ளைகள் தாக்குப்பிடிப்பார்களா என்பதே அவர்களது கவலையாக இருந்தது.

இந்தக் கவலையோடுதான் இன்று கொரோனாவின் நிலை என்ன என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக தொலைக்காட்சியின் முன்னால் வந்தமர்ந்தால் இந்த செய்தியும் வந்து மனங்களைப் பாரமாக்கியுள்ளது.

அரசு உயர் அதிகாரிகள் நாட்டின் கோடிக்கணக்கான சொத்தைச் சூறையாடி

யுள்ளனர் என்ற செய்திதான் அது. சில அரசு அதிகாரிகள் மக்களை எமாற்றி அரசு பணத்தைச் சூறையாடுகிறார்கள் என்று சில ஊடகங்கள் அவ்வப்போது சொல்லிக் கொண்டுதானிருக்கின்றன. ஆனால் பல செய்திகள் வெறுமனே ஊகங்களாகவே போயின. யாருமே அகப்படவில்லை. ஆனால் இம்முறை இறால் அகப்படுமென்று பார்த்தால் சுறா அல்லவா அகப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு முன்பு இலட்சக்கணக்கில் கொள்ளை அடித்ததாக கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அட்டா கோடி கணக்கில் கொள்ளையிட்ட செய்திகளை இப்போதுதான் பார்க்கிறோம். ஆங்காங்கே பதுக்கி வைத்திருந்த கொத்துக் கொத்தான பண நோட்டுகளைக்கூட தொலைக்காட்சியில் காட்டினார்கள்.

கையும் களவுமாக அகப்பட்ட அரசு அதிகாரிகள் பொலீஸாரால் கைது செய்யப் பட்டு அழைத்துச் செல்லப்படும்போது வெட்கத்தால் தங்கள் முகங்களை மூடிக்கொண்டு சென்றனர்.

“இவங்கெல்லாம் இப்புடி கொள்ள அடிச்சா நாட்டுல என்னதான் மிஞ்ச போவது. வெலவாசி ஏறி எத்தன மக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வாழ கஷ்டப்படுறாங்க. இந்த பணத்த எல்லாம் நாட்டுல நேர்மையாக செலவழிச்சா நம்ம நாட்டுல கஷ்டமே இருக்காது” நஸீர் சொன்னான்.

“அதுதானே பொது சொத்த இப்புடி கொள்ள அடிச்சிருக்காங்களே. பணத்தாச யாரதான் உடுடு” நிஸ்வாவும் ஒத்து ஊதினாள்.

அவர்களது முன்று பிள்ளைகளும் கூட பெற்றோரோடு சேர்ந்து தொலைக்காட்சியைப் பார்த்து கொண்டுதானிருந்தார்கள்.

முதலாவது மகள் ரிஸ்லாவுக்கு 13 வயது. மற்ற இருவருமே ஆண் பிள்ளைகள். 11 வயதும் 9 வயதுமானவர்கள்.

“உம்மா உம்மா இதெல்லாம் உண்மையான பணமா?” ரிஸ்லா தன் தாயிடம் கேட்டாள். அவள் இவ்வளவு தொகைப் பணத்தை இப்போதுதான் முதல் தடவையாக பார்க்கிறாள்.

“ஓ... ஓ... உண்மையான பணந்தான்” என்று தாய் சொன்னாள்.

“இதெல்லாம் யாருட பணம்?” என்று மற்றொரு கேள்வியையும் கேட்டாள்.

இந்த முறை நஸ்ரதான் அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொன்னான்.

“இது இந்த நாட்டு மக்களோட பணம். பொதுமக்கள் அரசாங்கத்துக்கு குடுக்கிற வரி பணத்தில் இருந்து அரசாங்கம் ஒவ்வொரு திணைக்களத்துக்கும் பணம் குடுக்குது. அதுகூட பொதுமக்கள்ட வேலகள் செய்யறதுக்குதான். அதுல் சிலபேர் தாங்க அப்படித்தான் செலவளிக்கிறோம் என்று சொல்லிட்டு அப்படி செலவளிக்கிறதில்ல. இந்த திணைக்களங்களுக்கு வார பொதுமக்கள் அவங்க சரியா கவனிக்கிறதே இல்ல. ஏமாற்றத்தோட பேரா மக்கள் அரசாங்கத்த ஏசிக்கொண்டு போவாங்க. உண்மையில் அரசாங்கம் மக்கள்ட தேவைக்காக பணம் செலவளிக்குது.

அது இந்த அதிகாரிகள் ஏப்பம் உட்டிறு றாங்க. அப்படி செஞ்சவங்கதான் இப்ப அகப்பட்டிருக்காங்க.” தனது சினின் மகனுக்கு பெரிய விரிவுரை செய்தான் நஸ்ரி.

பெரிதாய் ஏதோ விளங்கியதுபோல் அவனும் தலையை ஆட்டினாள். தம்பிமாரும் நஸ்ரி சொன்னதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

“பொதுமக்கள்ட பணத்த ஏமாத்துறது அவ்வளவு பெரிய குத்தமா வாப்பா?” மீண்டும் ரிஸ்லா கேட்டாள்.

“ஆமா அது பெரிய குத்தம் தானே. அந்த பணமெல்லாத்தையும் சரியா செலவளிச்சா எங்க நாடு எப்போ முன்னேறி இருக்கும். ஆனா இந்த அதிகாரிங்க தாங்க சுகபோகமாக வாழத்தான் நெனைக்கிறாங்களே தவிர நாட்டப் பத்தியோ அங்க வாழும் மக்கள பத்தியோ கொஞ்சமும் யோசிக்கிறதே இல்ல. அரசாங்கம் குடுக்கிற பணமெல்லாம் தங்கட பணம் என்று நெனச்ச கொள்ளுறாங்க” தாய் நிஸ்வா சொன்னாள்.

“ஓ உம்மா. இத கேக்கப்போக்கல புத்த கத்துல பாச்ச ஒரு கதை எனக்கு ஞாபகம் வருது ” என்றாள் ரிஸ்லா.

“அத அப்படியா அத சொல்லுங்களேன் கேப்போம்” என்றாள் நிஸ்வா

“ஒரு முற உமர் ரவியல்லாஹ அன்ஹு ஜனாதிபதியா இருந்த நேரம் ஒரு நாள் ராவு மொலவுதிரி வெளிச்சத்தில் ஏதோ வேல செஞ்சிகொண்டு இருந்திருக்காரு. அப்ப அவங்கட மனவி ஜனாதிபதியோட ஏதோ பேச வந்திருக்காங்க. ஒடனே ஜனாதிபதி - நீங்க பேச வந்தது நாடு சம்பந்தப்பட்ட விஷயமா எங்க வீடு சம்பந்தப்பட்ட விஷயமா என்று கேட்டிருக்கிறாரு. அவங்க - எங்க வீட்டு விஷயம்... என்று சொல்லி இருக்கிறாங்க. உடனே ஜனாதிபதி “ஹ” என்று ஊதி மொலவுதிரிய நூத்திருக்காங்க. உடனே அவங்கட மனவி “ஏன் மொலவுதிரிய நூ த்திங்க? எல்லாம் இருட்டாக இரிக்கே” என்று சொல்ல அதுக்கு ஜனாதிபதி சொன்னாரு. “இந்த மெலுகுதிரி அரசாங்க சொத்து. அத எங்கட சொந்த விஷயத்துக்கு பாவிக்க முடியாது. அதனாலதான் நூத்தேன் - என்றாராம்” என்று ரிஸ்லா சொல்லி முடித்தாள்.

“ஆம் அவங்கெல்லாம் அவ்வளவு நேர மயா வாழ்ந்திருக்காங்க” என்று சொன்னான் நஸ்ரீ.

“சரி சரி வாங்க போய்ட்டு நாளைக்கு ஸ்கலுகுக்கு போக உடுப்ப எடுத்து வைப்போம்” என்று சொல்லிக்கொண்டே நிஸ்வா

“அட்டா மறந்துட்டேன். நாளைக்கு ஸ்கலுகுக்கு போக உங்களுக்கு நான் புதிய மாஸ்க் கொண்டு வந்தேன். அத தாரதுக்கு மறந்துட்டேன்” என்று சொல்லியவாறே தங்களது அறைக்குள் நுழைந்து தனது அலு வலக கைப்பையை எடுத்து வந்தாள். அதி லிருந்து ஒரு பார்ஸலை எடுத்துப் பிரித்தாள். புத்தம் புதிய முகக் கவசங்கள்.

வெளியே செல்லும் அனைவரும் மாஸ்க் எனும் முகக் கவசம் அணிந்துதான் செல்ல வேண்டும். அப்படிச் செல்லாதவர்களுக்கு எதிராக பொலிஸார் நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் வீட்டில் உள்ள அனைவருக்குமே நிஸ்வா மாஸ்க் எடுத்து வந்திருந்தாள். முதலில் தனது கடைசிப் பையனுக்கு வழங்கினாள். ஒவ்வொருக்கும் ஒவ்வொன்றாக கொடுத்து கடைசியாக தனது முத்த மகள் ரிஸ்லாவிடம் ஒரு மாஸ்க்கை நீட்டினாள். ஆனால் எல்லோரையும் போல் அவள் உடனே கையை நீட்டி அதை எடுக்கவில்லை.

ஆனால் அவள் பேசினாள்,

“உம்மா இந்த மாஸ்க் உங்களுக்கு எங்குடால்ல கெட்டச்சிச்சு ? ”

“ஏன் உம்மா கேக்குறீங்க? எங்க ஆஸ்பத்திரியில் இருந்துதான். எல்லாமே புத்தம் புதுக்” நர்ஸ்ஸாக பணி புரியும் நிஸ்வா கேள்வி கேட்ட தனது மகளிடம் கூறினாள்.

“இத நீங்க காச கொடுத்து வாங்கி ஸ்ந்களா?” மகள் கேட்டாள்.

“இல்ல மகளோ இது எங்கட ஆஸ்பத்திரியில் உள்ளது. இதுக்கு நா ஏன் காச கொடுக்கனும். இது எங்களுக்கு எங்க ஆஸ்பத்திரியில் இலவசமா தாறது”

“ஓ உம்மா அததான் நான் சொல்லுறேன். ஒன்றோ இரண்டு ஒங்களுக்கு தாறது. அது ஒங்கட தேவைக்கு. அதுக்கு மேல நீங்க ஒங்கட குடும்பத்துக்கு எடுத்தா அது பொது மக்கள்ட சொத்த கொள்ள அடிக்கிறது போல இல்லையா? உம்மா கோடி கோடியாக கொள்ள அடிச்சாலும் ஒன்னுதான் ஒன்னு ரெண்டு மாஸ்க்கா எடுத்தாலும் ஒன்னுதான். இன்னைக்கு கோடி கோடியா கொள்ள அடிச்சவங்களும் முதல்ல சின்ன சின்னதாதானே எடுத்திருப்பாங்க” என்று பேசிக் கொண்டிருந்த ரிஸ்லா அந்த மாஸ்க்கைத் தொடக்கூட இல்லை.

கையிலே ஏற்கனவே மாஸ்க்கை ஏந்திக் கொண்டிருந்த நஸ்ர் அதை அப்படியே மீண்டும் மனைவியின் கையில் ஓப்படைத்தான்.

நிஸ்வாவும் தனது ஆண் பிள்ளைகளிடம் ஏற்கனவே கொடுத் திருந்த மாஸ்க்குகளை மீண்டும் எடுத்துக் கொண்டாள்.

எவ்வளவு பெரிய உண்மையை வயதில் குறைந்த அந்த மகள் சொல்லி அந்தத் தாய் தந்தையரின் கண்களைத் திறந்துள்ளாள். மகளின் அறிவுரையினால் மலைத்துப்போன அந்த உம்மாவும் வாப்பாவும் தமது அறிவுப்பூர்வமான மகளை வாரி அணைத்து மாறி மாறி முத்தமிட்டனர்.

○○○

நிலவே நீசொல்!

நிலவே....!

பொன்நாளாய் மலர்ந்திருந்த அந்நாளில் முற்றத்து வெண்மணைவில் “ஆத்தை” சொல்லக் கேட்ட அற்புதக் கதைகளின் அருமையும் அவள் அள்ளித்தீத்திய நிலாச்சோற்றின் தித்திப்பும் இன்னொருக்கால் தின்றுயிர்க்கும் அந்த - நந்நாள் மலர்ந்திடுமா?

நீயாருக்கால் சொல்லிவிடு சொல்வாயா நிலவே?

அம்மாவின் கைபிழித்து அம்மன் கோயிலுக்குத் திருவிழாப் பார்க்கப் போய் வறுகடலை, அவிகடலை....

கச்சான் வாங்கியுண்டு

அஞ்சருவாத் துப்பாக்கிவாங்கி

அஞ்சாமற் சுட்டு மகிழ்ந்துதவும்

முழுமதியே உன்னைப்போல் உருளை வழவில் காற்றுடைத்த மென்பந்துவாங்கி

ஓங்கியடித்து உடைத்ததுவும்

அதற்காய் அழுத என்னை

அழுவேண்டாம் மகனே!

அப்பா நானைக்கு நிலாக் கொண்டுவருவார் நீ உருட்டிவிளையாட என்று கூறிய

அம்மாவின் கையணைப்புத் தந்தசுகம் மீண்டும் கிடைக்குமா!

சொல் நிலவே நீசொல்நிலவே!

ஒளிநிலவிற் கவிபாடி

ஒழிமிக விளையாடி

குளியாமற் போய் குப்புறப் படுத்துறங்கியதும் துளிகூடக் கவலையின்றித்

துன்ப மென்பதறியாமல்

களித்திருந்த நந்நாட்கள் மீண்டும்

கைகூடும் நிலைவருமோ

நிலவே! நீசொல்.

கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன்

நாலகவியலாளர்

என்.செல்வராஜா

அண்மையில் தமிழகத்திலிருந்து நன்பர் வருபா குழந்தை அவர்கள் சிறுகதைத் தொகுதி யொன்றை தபாலில் அனுப்பி வைத்திருந்தார். யாழ்ப்பாணத்தின் சுருட்டுத் தொழில் பற்றிய வரலாற்றாய்வுக்கான கையேட்டு ஆவண மொன்றை நான் தயாரித்து வருவதை அவர் அறிவார். அதற்கான தேடலில் எனக்கு உதவக்கூடும் என்ற வகையில் அந்த நூலை தபாலில் அனுப்பிவைத்திருந்தார்.

யாழ்ப்பாணப் புகையிலை என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ள இந்நாலில் மலையாள இலக்கியவாதி காக்கநாடன் எழுதிய 15 சிறுகதைகளை நீர்மால்யா தமிழாக்கம் செய்து இத்தொகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறார். அத்தொகுப்பின் முதலாவது கதையே ‘யாழ்ப்பாணப் புகையிலை’ என்பது தான். 1953இல் பிறந்த ஜார்ஜ் வர்க்கீஸ் காக்கநாடன் நவீன இலக்கியத்தை மலையாள இலக்கியத்துக்கு அறிமுகப்படுத்திய முன் ணோடி எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். பள்ளி ஆசிரியராகவும் ரெயில்வே அமைச்சகத்திலும் பணியாற்றியவர். நேரள சாக்த்திய சிகடம் வருது, வஸ்வதீயம் விருது எனப் பல விருதுகளைப் பெற்றவர்.

யாழ்ப்பாணப் புகையிலை சிறுகதையின் கதைக்களம் யாழ்ப்பாணமும் கேரளக் கிராம மொன்றுமாகும். கேரளாவிலிருந்து புகையிலை ஏற்றுமதிச் சந்தைக்காக யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து வாழும் ஒரு மலையாளித் தலை முறையின் யாழ்ப்பாணத்துப் பரிமாணம் பெற்றவனே சேகரன். கதையின்படி அவன் ஒரு தீவிரவாதியாக இருக்கலாம். யாழ்ப்பாணத்து மன்னில் குண்டுத்தாக்குதலில் பாதிக்கப்படுகின்றான். கதையின் நிகழ்காலம் 1958இலா, 1983இற்குப் பின்றாரா என்ற குழப்ப நிலை ஈழத்து வாசகருக்கு நிச்சயம் தோன்றலாம். ஆசிரியருக்கும் போராட்டக்கள் நிலைமை பற்றிய ஆழமான அறிவு

இல்லாதிருக்கலாம். அதனைக் கண்டு கொள்ளாமல் கடந்து கதைக்குள் செல்வோம்.

சேகரன் தான் காயம்பட்ட அந்த இடத்தைவிட்டு தப்பியோட முயல்கின்றான். நினைவு தவறும் அவனது மனதில் சிறு பராயத்து நிகழ்வு நிமூலாடுகின்றது. அந்தக் கதைப்பகுதியின் களம் கேரளக் கிராம மொன்று. அப்போது அவனுக்கு பின்னைப் பராயம். அந்தக் காட்சியிலும் குட்டிசேகரன் தலைதெறிக்க வயல் வரப்புகளினுநாடாக ஒடிக்கொண்டிருக்கிறான். குட்டிசேகரனின் ஒட்டம் தலைமறைவு ஒட்டம் அல்ல. மனிகைக்கடை இப்ராஹீம் குட்டியின் பலசரக்குக் கடையை நோக்கிய கேரளக் கிராமத்தின் வயல்வரப்புகளினுநாடான ஒட்டம். அந்த ஒட்டத்தின் நோக்கம் தனது பாட்டிக்குப் புகையிலை வாங்குவது. அதுவும் அவருக்குப் பிடித்த யாழ்ப்பாணப் புகையிலை வாங்குவது. ‘முதல்தர யாழ்ப்பாணப் புகையிலை கொண்டுவரலைன்னா உன்னைத் திரும்பவும் தூரத்தவன் கேட்டுக்க’ பாட்டி எப்போதும் முதலிலேயே எச்சரித்துவிடுவாள். அவனுக்குத் தெரியும் மனிகைக்கடை இப்ராஹீம் குட்டி தன் பேரனை ஏமாற்றி உள்ளூர் புகையிலையைக் கட்டியிடத்துவிடுவான் என்பது.

புகையிலை வாங்கிவந்து ஒப்படைத்ததும் பாட்டி அதை வாங்கிக் கவனமாகச் சோதிப்பாள். மேலும் கீழும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்ப்பாள். ஒரு முனையிலிருந்து மறு முனை வரை நான்கைந்து முறையாவது முகர்ந்து பார்ப்பாள். பிறகு ஆமோதிக்காத பாவனையில் ஒரு தலையசைப்பு. அப்போதே குட்டி சேகரனுக்குப் புரிந்துவிடும் தான் மீண்டும் ஒடவேண்டியிருக்கும் என்பது.

குட்டிசேகரனின் அடுத்த ஒட்டம் தொடரும். ‘என்னோட புள்ளைக்குத் தெரியுமா? யாழ்ப்பாணப் புகையிலையோட தரம்?’

வெற்றிலையில் சண்ணாம்பைபத் தடவும்போது பாட்டி சொல்வாள், “இதுக்கு என்ன மனம்! என்ன வீரியம்! என்ன உஷார்! இதோட தரத்தாலே தானே பாட்டி இத்தனை காலமா சாகாம எந்தச் சுகவீனமும் இல்லாம இருக்கேன்.

இதனாலதானே இந்த யாழ்ப்பாணப் புகையில் அத்தனை தூரத்திலேர்ந்து வருது, கடல் தாண்டி மறுக்கரையிலேர்ந்து. இதோட வீர்யத்த அனுபவிச்சாத்தான் தெரியும். சொல்லிப் புரிய வைக்க முடியாது.”

இப்படியாகப் பாட்டியின் யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலை புராணம், குட்டி சரவணனின் தந்தை பற்றிய செய்திக்குத் தாவும்.

“உன் அப்பனுக்கு வெளிநாடு போக ஆசை. எங்கேன்னு தெரியுமா? இந்தப் புகையில வெளையிற நாட்டுக்கு. நெற்ய சம்பளம் கெடைக்கும்கரூன். வேண்டாம்னேன். எனக்கு இந்த மண்ணுலதான் சாக ஆசை. அங்க நல்ல புகையில் எப்பவும் கெடைக்கும்னு அவன் சொல்லான். அந்த கதையெல்லாம் வேணாம். புகையில் இங்க வந்து சேர்ந்தாப் போதும். அங்க போய்ப் புகையில் பயிர் பண்ண வேண்டிய தேவை எனக்கில்லைன்னேன். உன் அப்பன் அசடு வழிஞ்சான்.”

பாட்டியைக் கட்டியனைத்து யாழ்ப்பாணப் புகையிலை விளையும் நாட்டைக் கனவு கண்டபடி குட்டிசேகரன் உறங்கிப்போனான். விடிந்ததும் பாட்டி உயிருடன் இல்லை.

பாட்டி மறைந்த சில காலம் கழிவுதற்குள் குட்டிசேகரனின் தந்தை வேலை நிமித்தமாகப் புகையிலையின் நாட்டுக்குப் போனார். ஓராண்டு கழிந்து ஊருக்குத் திரும்பினார். விடுமுறை முடிந்து மீண்டும் கிளம்பும்போது குட்டி சேகரனையும் அவனது தாயாரையும் கூடவே அழைத்துப் போனார். அவ்வாறுதான் குட்டி சேகரன் புகையிலைத் தோட்டங்களின் ஊர்க்காரன் ஆனான்.

யாழ்ப்பாணப் புகையிலையின் வீரியமிக்க நெடியை உள்வாங்கி அவ்வப்போது பாட்டி யின் உரையாடலை நினைவுகூர்ந்தவாறு குட்டிசேகரன் யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ந்தான். அவன் வளர்ந்து ஆளாகியவேளை வானில் போர்மேகம் குழ்கிறது. இனங்களுக்கிடையே பகைமை புகைப்படலங்களாகச் சூழ்ந்தது. நேற்றுவரை நன்பர்களாக இருந்தவர்கள் சட்டென்று பகைவர்களாகிறார்கள். போரின்

வடுவை அவன் புகையிலை நாட்டில் சுமக்கிறான். ஒடுவதை நிறுத்தி அந்த மண்ணில் தன் போராட்டத்தைத் தொடர முடிவுசெய்கிறான். அவனது பாட்டி புகையிலை தேசத்தின் மீது கொண்ட காதல், சேகரனை இம்முடிவை எடுக்கவைக்கின்றது. அதுவும் ஒரு வகை மன் பற்றுத்தான்.

இந்தச் சிறுகதைக் களத்தின் சமூகப் பின்னணி பற்றியே இக்கட்டுரையில் எனது தேடல் அமைந்துள்ளது.

மலையாளத்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலையைத் தேர்ந்தெடுத்து கொள்வனவு செய்து கேரளத்திற்கு அனுப்பவதற்கென்றே இங்கு வந்து, சந்ததிகளாக இங்கே நிலைகொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தவராகவே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இக்கதை வாயிலாக காக்கநாடன் சொல்கிறார். அவர்களின் ஒரு இளம் பிரதிநிதியாகவே சேகரன் கதையில் காட்டப்படுகின்றான். யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலை கேரளாவுக்கு ஏற்றுமதியாகிய ஒரு காலகட்ட வரலாறு சுவையிகுந்தது.

19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப் பகுதி யிலிருந்து 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதிவரை இலங்கையின் வடபகுதிக்கும் இந்தியாவின் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திற்கும் இடையில் பிரபல்யமாக நடைபெற்றுவந்த ஒரு வியாபார நடவடிக்கையே மலையாளமாணப் புகையிலை வியாபாரமாகும். மலையாளத்தவர் யாழ்ப்பாணப் புகையிலை வியாபாரமாகவும், யாழ்ப்பாணத்தவர் மலையாளப் புகையிலை வியாபாரமாகவும் கூறிக் கொள்ளும் ஒரு வர்த்தக நடவடிக்கை இது.

திருவாங்கூர்-கொச்சி (Travancore-Cochin) அல்லது திரு-கொச்சி என்பது இந்தியாவில் குறைந்த காலம் நிலைத்திருந்த (1949-1956) ஒரு மாநிலமாகும். கேரளாவில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த ஒரு பகுதியாக ஒரு காலகட்டத்தில் இருந்த இந்த மாநிலத்தின் இயற்பெயர் திருவாங்கூர் மற்றும் கொச்சி ஐக்கிய மாகாணம் (United State of Travancore and Cochin) என்பதாகும். இது 1949 ஜைலை 1 அன்று, இரண்டு மன்னர் அரசுகளான, திருவாங்கூர் மற்றும் கொச்சி ஆகியவற்றை இணைத்து திருவனந்தபுரத்தை தலைநகராகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும். இதன் பெயர், 1950 ஜைவரியில் திருவாங்கூர்-கொச்சி மாநிலம் என மாற்றப்பட்டது.

சுவர்கள் இல்லை
சீசீ ரீவி கமரா இல்லை
கூடவே திருட்டகளும் இல்லை
அந்த மட்டை வேலியின்
மகிழமை அப்படி

சுற்றிவர வேலி அடைப்பது
இரண்டு மூன்றுநாள் கதை
சிலவேளை
நான்கைகந்து நாட்களும் ஆகலாம்

காட்டுக்கு போய்
நல்ல கதிகாலாய் வெட்டி
காவோலை தேடி இழுத்து
மட்டையும் வெட்டி
கூடவே வரிசுத் தழியும்

கொண்டு வந்த அவற்றை
கொல்லலேயோரமாய் போட்டு
வேலி அடைக்கும்
படலம் ஆரம்பமாகும்.
அப்பா அளவெடுக்க
நானும் தம்பியும் கிடங்கு கிண்ட
அக்கா கதிகாலை போட
அப்பா சரிபார்க்க
.....
வேலி அது தோன்றிடும்.

தெருவால் போவோரும் வருவோரும்
எட்டி நின்று கதைக்கவும்
படலை திறக்காமலே
புதினங்கள் பார்க்கவும்
பழக்கியது அந்தவேலிதான்

சிலவேளை
களவாகப் புகுந்து வீடு வரவும்
காடு செல்லவும்
வழிதந்ததும் அந்த வேலிதான்

இன்று எங்கும்
சுவர்களும் சுற்று மதில்களுமாய்
கூடி என் மட்டை வேலியை
விழுங்கி விட்டன.
திறந்து கிடந்த ஒரு வாழ்க்கை
முடியதாய் ஓர் உணர்வு.

- வல்வைக் கமல்

புகையிலை எமது மண்ணுக்குரிய பூர்வகப் பயிர் அல்ல. இலங்கையில் 1612இல் போர்த்துக்கேயரால் புகையிலை அறிமுகப் படுத்தப்பட்டது. இது வடபுலத்தில் அல்வாய், கொக்குவில், கோண்டாவில், இனுவில், வேலனை, அனலைத்து போன்ற இடங்களில் பெருவாரியாகப் பயிர் செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாண அரசு நிலைத்திருந்த காலத் திலும் சரி, போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் வட இலங்கையை ஆட்சிசெய்த காலப் பகுதியிலும்சரி, யாழ்ப்பாணமும் தென் னிந்தியாவும் வர்த்தக அடிப்படையில் நெருங் கிய தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தன என்று பேராச்சியர் செய்தமாநாதன் அவர்கள் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் (சி.க.சிற்றம்பலம் - பதிப்பாசிரியர், 1992) என்ற நாலில் குறிப்பிடுகின்றார். யாழ்ப்பாணத்துப் பணம்பொருட்கள் உள்ளிட்ட பல பொருட்கள் பிறநாடுகளுக்கு யாழ்ப்பாணத் துறைமுகங்களினுடாக ஏற்றுமதி செய் யப்பட்டு வந்துள்ளன. யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு நாளாந்தம் தேவையான பல்வேறு பொருட்கள் கேரள நாட்டிலிருந்தும் தமிழ்நாட்டிலிருந்தும் தங்குதடையின்றி வந்துசேர்ந்த வண்ணம் இருந்துள்ளன. தமிழகப் பயணங்கள், பண்டப் பரிமாற்றங்கள் அந்நாட்களில் சிக்கலின்றி நேர்வழியிலும், சட்டவிரோத வழியிலும் நடைபெற்றுவந்தன.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தின் நடுப் பகுதியில் வடபகுதியில் முக்கியமான வணிக நடவடிக்கையாக புகையிலை வியாபாரம் இருந்துள்ளது. இக்காலப் பகுதி யில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து பெருமளவு புகையிலை கேரளத்திற்கு ஏற்றுமதியாகிவிவந்துள்ளது. அதேவேளையில் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிற்கு பிறநாடுகளிலிருந்தும் புகையிலை இறக்குமதி செய்யப் பட்டமைக்கான ஆதாரமும் உள்ளது. யாழ்ப்பாணச் சுத்திரும் (செ.இராசநாயகம், 1933) நாலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

‘புகையிலை வரியும் குத்தகையாய் விற்கப்பட்டது. குத்தகைக்காரரைத் தவிர ஒருவரும் புகையிலை விற்கக்கூடாது எனவும் பிறதேசங்களிலிருந்து புகையிலை வருவிக்கப்பட்டால் அதனைக் குத்தகைக் காரனுக்கு விற்றுப்போட வேண்டும் எனவும் அவனுடைய உத்தரவுச்சீட்டு (லைசன்ஸ்)

“யாழ்ப்பாணப் புகையிலை” என்ற வியரில்

விளிவிர்ந்துள்ள இந்நாலில் உலையாள இலக்கியவாதி
காக்கநாடன் எழுதிய 15 சிறுகதைகளை நீர்மால்யா
தமிழாக்கம் செய்து இந்தாகுமில் சேர்த்திருக்கிறார்.

அந்தாகுமின் முதலாவது கதையே

யாழ்ப்பாணப் புகையிலை என்னதான்.

காக்கநாடன்

“என்னாட புள்ளைக்குந் தெர்யுமா? யாழ்ப்பாணப் புகையிலையோட தரும்? வெற்றிலையில் சுண்ணாம் பைத் தடவும்போது பாட்டி சொல்வாளர்: இதுக்கு என்ன மணம்! என்ன வீரியம்! என்ன உடையார்! இதோட தரத்தாலெதானே பாட்டி இத்தனை தாலமா சாகாம எந்தச் சுகவீனமும் இல்லாம இருக்கேன்.”

(யாழ்ப்பாணப் புகையிலை கதையிலிருந்து....)

இல்லாமல் எவரும் புகையிலை வைத்திருக் கப்படாதெனவும் வேளாளரும், பரதேசிகங்கும் தங்கள் உபயோகத்திற்கு மாத்திரம் வேண்டிய புகையிலையை வைத்திருப்பதேயொழிய சந்தையில் விற்கப்படாதெனவும் களவாகக் கொண்டு வரப்பட்டால் குத்தகைக்காரர் அதைப்பற்றி பாக்கற்கு அறிவிக்க வேண்டுமெனவும் கட்டளையிருந்தது.”

போர்த்துக்கேயெர் காலத்தில் மட்டுமன்றி 1796 வரையான ஒல்லாந்தர் காலத்திலும் பிற தேசங்களிலிருந்து வருகின்ற புகையிலைக்கு 30 வீதம் வரி அறவிடப்பட்டிருந்ததையும் அறியமுடிகின்றது. அரசுக்கு வருமானத்தை ஈடும் வியாபாரமாக புகையிலை வியாபாரம் அன்று இருந்துள்ளது. ஆங்கி லேயர் காலமான 1796-1948இலும் புகையிலை ஏற்றுமதி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மேற் கொள்ளப்பட்டுவந்துள்ளது.

சாப்பிடுவெதற்காக உபயோகிக்கப்பட்ட புகையிலையே தொடக்க காலங்களில் திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திற்கு முதலில் கொண்டுசெல்லப்பட்டது. நீரியிவு உள்ளிட்ட பலவேறு நோய்களுக்கான நிவாரணியாக புகையிலை கருதப்பட்டுவந்த அக்காலத்தில் சுவாசக்குழாய் நோய்களுக்கும் புகையிலை ஏற்றதெனக் கருதியிருந்தனர். இதனால் திருவாங்கூர் அரசாங்கமும் இதனை ஆதரித்து வந்தது.

புகையிலைக் கொள்வனவுக்காக திருவாங்கூர் அரசு தமது குடிமக்களையே குடும்பமாக இங்கே அனுப்பிவைத்து புகையிலைச் செய்கையாளருடன் நேரடி உறவுகளைப் பேணும்படி உளக்குவித்து

வந்தது. அவர்களின் முக்கிய பணியாக தரமான புகையிலைச் செய்கையாளர்களைக் கண்டறிந்து, அவர்களது விளைபொருளுக்கான ஒப்பந்தத்தை முன்னதாகவே செய்துகொண்டு அவர்கள் வேறு தரகர்களிடம் போகாமல் தடுத்தாட்ட கொள்வதையும் வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்தனர். காக்கநாடனின் கதாநாயகன் சேகரனின் தந்தையும் அவ்வாறு யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து தங்கிய பரம்பரையே என்பதை பொருத்திக்கொள்ள முடிகின்றது.

புகையிலையின் தேவை கேரளத்தில் அதிகரித்துச் செல்ல, அதற்கான வரியையும் அரசாங்கம் அடிக்கடி கூட்டிக்கொண்டே வந்துள்ளது. வரி அதிகரிப்பின் காரணமாக கள்ளச்சந்தை வியாபாரமும் தொடங்கிவிட்டது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொண்டு செல் லப்படுகின்ற புகையிலையைச் சேமித்து வைக்கின்ற நோக்குடன் இந்தியாவில் கொல்லம், ஆலப்புளா (ஆலப்பள்ளி) போன்ற இடங்களில் அரசாங்கமே தனது பொறுப்பில் பண்டகசாலைகளையும் அமைத்திருந்தது. ஆரம்பகாலத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அனைத்துப் புகையிலையும் அரசாங்கத்திற்குச் சொந்தமாகிவிடும். அதற்கு தீர்வை எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட யாழ்ப்பாணப் புகையிலையை அரசாங்கம் அங்கிருந்த பிரபல மொத்த வியாபாரிகளுக்கு நிலையான விலைக்கு விற்பனை செய்து வந்தது.

பிறப்பட்ட காலங்களில் கடத்தல்காரர்களால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திற்குள் புகையிலை அனுப்பி வைக்கப்படுவதை கண்டறிந்ததும் அதனைக்

கட்டுப்படுத்தவியலாது, 1864இல் அரசாங்கம் புகையிலை வியாபாரத்தினை எவரும் நடத்தலாம் என்று ஒரு புதிய சட்டத்தைப் பிறப்பித்தது. அதே நேரம் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்ற புகையிலை முதலில் அரசாங்க பண்டகசாலைக்கு கொண்டுவரப்பட்டு தீர்வை கொடுக்கப்பட்டதன் பின்னரே தனியாருடைய புகையிலை விற்பனை செய்யப்படலாம். இக்காலகட்டத்திலேயே தரகர் முறையும் புகையிலை வியாபாரத்தில் ஆரம்பித்தது.

தரகர்கள் முதலில் திருவாங்கூர் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு தொகைப் பணத்தினைக் கொடுத்து அவர்களிடம் அனுமதியை (License) பெற்றின்னர் தமது தரகு வேலையை இந்தியக் கரையில் தொடங்கினர். யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலை உற்பத்தியாளர்கள் தரகர்களால் ஏமாற்றப்படும் செய்திகளும் இந்தசூதனம், ஈழகேசரி போன்ற ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது வெளிவரலாயின. கேரளா விலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் குடியேறிய சந்ததியினர் யாழ்ப்பாணப் புகையிலை உற்பத்தியாளர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பொறுப்பானவர்களாக இருந்தமையால், புதி தாக முளைத்த புகையிலைத் தரகர்களின் பணி யாழ்ப்பாணத்தில் ஊடுருவுவது பெரும் சிரமமான காரியமாகவே இருந்துவந்துள்ளது.

ஆயினும் திருவாங்கூருக்கு வந்துசேரும் புகையிலை வியாபாரிகளுக்குத் தரகர்கள் தேவைப்படவே செய்தார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் 1864 முதல் தொடர்ந்தும் இருபது வருடங்கள்வரை மலையாளப் புகையிலை வியாபாரம் விருத்திகண்டமையால் திருவாங்கூர் அரசாங்கத்திற்கு தீர்வை வருமானம் அதிகரித்துச் சென்றது. இதனால் அரசின் வருமானத்தை உயர்த்திக்கொள்ளும் நோக்கில் புகையிலைத் தீர்வைகளும் அதிகரிக்கப்பட்டு வந்தன.

‘1885இல் யாழ்ப்பாணப் புகையிலைக்கும் கோயம்புத்தூரிலிருந்து அனுப்பப்படுகின்ற புகையிலைக்கும் தீர்வையினை கண்டிக்கு 90 ரூபாவாக அரசாங்கம் அதிகரித்தது. தொடர்ந்து 1910இல் சென்னை அரசாங்கம் இந்தியாவுக்குள் பிற நாடுகளிலிருந்து கொண்டுவரப்படுகின்ற புகையிலையின் தீர்வையை 90 ரூபாவிலிருந்து 900 ரூபாவாக அதிகரித்தது. இந்த ஏற்பாடு, திருவாங்கூருக்குள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து

கொண்டுசெல்லப்படுகின்ற புகையிலைக்கு மாத்திரமல்லாது ஆலப்புளா, கொல்லம் கொச்சின் ஆகிய துறைமுகங்கள் ஊடாக அனுப்பப்படுகின்ற புகையிலைக்கும் ஏற்புடையதாயிருந்தது’ என்று க.அருந்தவராஜா அவர்கள் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார் (சிந்தனை, ஜூலை 2004).

இவ்வாறு காலத்துக்குக்காலம் இந்திய அதிகாரிகள் புகையிலையின் இறக்குமதித் தீர்வையை உயர்த்தியவாறிருந்த அதேவேளை யில் கோயம்புத்தூர் திருநெல்வேலி முதலிய இந்திய ஊர்களிலிருந்து திருவாங்கூருக்குக் கொண்டுசெல்லப்படும் புகையிலைக்கு அவ்வாறு தீர்வையை உயர்த்துவதில் அக்கறை கொள்ளவில்லை. தென்னிந்திய தொழிலாளர்களை இலங்கை அரசு பாரப்பட்சமாக நடத்துவதாகக் கருதி அதற்கு பதிலாடி கொடுக்கும் நோக்கிலும், யாழ்ப்பாணப் புகையிலையை நம்பியிராமல் உள்ளரில் புகையிலை உற்பத்தியை அதிகரிக்கச் செய்வதும் இந்திய அதிகாரிகளின் நோக்கமாக விருந்தது.

இத்தகைய பாரபட்ச நடைமுறையைக் கண்டித்து யாழ்ப்பாணத்தில் பல பகுதிகளிலும் கிளர்ச்சிகள் ஏற்படத் தொடங்கின. 16.7.1959இல் யாழ்ப்பாண புகையிலை விவசாயிகள், வியாபாரிகள் அடங்கிய கூட்டமொன்று புன்னாலைக்கட்டுவனில் நடைபெற்றிருந்தது. இந்தக் கிளர்ச்சிப் போக்கின் காரணமாக தீர்வை முதலில் குறைக்கப்பட்ட போதிலும் அது மீண்டும் சிறிது காலத்தின் பின்னர் அதிகரிக்கவே செய்தது.

இந்நிலையில் மலையாளத்தை நம்பி, புகையிலைச் செய்கையில் தொடர்ந்தும் ஈடுபடுவதைப்பற்றி சிந்திக்கவேண்டிய மன நிலையில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் இருந்தனர். மலையாள மக்களுக்கு ஏற்ற புகையிலை பயிரிடும் சாமர்த்தியம் வாய்ந்த யாழ்ப்பாணக் கமக்காரர், பீடி, சிகரட் என்பன தயாரிப்பதற்கு ஏற்ற புகையிலைச் செய்கை பண்ணவியலாது எப்போதும் மலையாளத்தை நம்பி வாழ்ந்துவருவதா என்ற கேள்வியும் அவர்களது மனங்களில் துளிர்விட ஆரம்பித்தது.

1934இல் மலையாளப் புகையிலை ஜூக்கிய வியாபாரச் சங்கம் தாபிக்கப்பட்ட நிகழ்வானது யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலை

சேஷம்

ஒரு முதியவரைப் பார்த்து
 “நீயொருமுட்டாள்...” என்றார் கடைக்காரர்.
 முதியவர் தன்னை மறந்து
 வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.
 கடைக்காரர் ஆச்சரியப்பட்டு,
 “நான் உங்கள முட்டாள் என்கிறேன் நீங்க
 சிரிக்கிறீங்களே.. ”
 “நான்தான் முட்டாள் இல்லையே...
 எப்படி எனக்கு கோபம் வரும்? ”
 என்றார் மீண்டும் அதே சிரிப்புடன்.
 கடைக்காரர்..
 அந்த.. முதியவரை...
 நிமிர்ந்து பார்க்கவும் முடியாது...
 நிலத்தில் தனது
 தவறைப் புதைத்துக்
 கொண்டிருந்தார்.

திருமலை
சந்தா

அலுமியு

கடல் தொழிலுக்கு போய்
 வந்த மணியன்
 ஒரு சொட்டு உடல் அலுப்புக்கு
 போடலாமென
 தவறனைக்கு வந்திருந்தான்.
 தான் வந்த சைக்கிளை
 வீதியோரமாக
 நிறுத்தி விட்டு உள்ளே போனான்.
 ஒரு மணித்தியாலமாக காத்திருந்த
 அவனது சைக்கிளுக்கு ஆத்திரம்
 ஆத்திரமாக வந்தது.
 “தன்னியால் வந்தது
 தன்னியிலே
 போகுது போலு..”
 சைக்கிளின் ஆதங்கம்....
 வழியில் போகும் யாருக்காவது
 புரியுமா???

(கடுகு குறுங்கதை)

வர்த்தகத்தில் ஒரு முற்போக்கான நடவடிக்கையாக அமைந்தது. இச்சங்கம் தனிப்பட்ட வியாபாரிகளின் கைகளில் இருந்த புகையிலை வியாபாரத்தை தானே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது.

1956இல் மலையாளப் புகையிலை வியாபாரத்தில் வீழ்ச்சித் தன்மை தொடங்கியது. இதுபற்றி 23.12.1956 திகதிய ஸ்ரூக்ஷ்ர பத்திரிகையில் ஒரு செய்தி காணப்பட்டது.

‘யாழ்ப்பாணத்து கமக்காரர்களின் உயிர் நாடியாக இருந்து நாறு வருடங்கள் அவர்களின் சீவனோபாயத்திற்கு உதவி புரிந்த மலையாளப் புகையிலை வியாபாரம் 1957ஐ அடுத்த வருட ஆரம்பத்துடன் முடிவடைகின்றது என்ற செய்தி துயரடைய வைக்கின்றது. இதனால் 25000 மக்கள் பாதிப்படைய வாய்ப்பதிகம்’

புகையிலைக்கான பிரதியீட்டுப் பொருட்களின் வருகை, அதாவது சிகிட்ட பாவனையாளர்களின் அதிகரிப்பு, இந்தியாவில் புகையிலை உற்பத்தித்திற்கும் அதிகரிப்பு, நீண்டகாலமாக இப்பயிர்ச்செய்கையில் ஈடுபட்ட வர்களில் ஏற்பட்ட வேறு தொழில்களின்பாலான

நாட்டம், என்பனவற்றின் காரணமாக இவ்வியாபாரம் 1960ஆம் ஆண்டை அடுத்த காலங்களில் முற்றாக வீழ்ச்சியடைந்தது.

இலங்கை பிரத்தானியரிடமிருந்து விடுதலைபெற்ற காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் என்றால் இலங்கையின் ஏனைய பகுதி மக்களுக்கு இரண்டு பொருட்களே கண்முன் தெரியும். ஒன்று பனையும் அதன் விளைபொருட்களும், மற்றையது சுருட்டும் புகையிலையும். அவ்வளவு தூரத்திற்கு யாழ்ப்பாண மக்களின் பொருளாதாரத்தின் உயிர்நாடியாக இவை காணப்பட்டன. போர்த்துக்கேயரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு அல்வாய், கொக்குவில், கோண்டாவில், இனுவில், வேலணை, அனலைதீவு போன்ற இடங்களில் பெருவாரியாக ஆக்கிரமித்திருந்த புகையிலைப் பயிர்ச்செய்கை, படிப்படியாக மாற்று விளைபொருட்களுக்குத் தாவின. இன்று அவை கட்டிடக்காடுகளாக மாற்றம் பெற்றுக் காட்சியளிக்கின்றன.

(25.05.2020)

ஓஓஓ

நினைவில் நிழலாகும் இலக்கியச் செல்வர்கள்

ஓரு ஜஹானாரா! ஆனால்

ஷாஜஹான் மகள் அல்லர்!

அச்சொட்டான உண்மையாக இந்த ஜஹானாரா முகலாய மாமன்னர் ஷாஜஹானின் கவிதாயினி மகள்லர்! ஆயினும் அந்தப் பெயர் கொண்ட இவரும் கவிதாயினியே! -ஓருபுனை பெயரில், இலங்கை வடமத்திய மாகாணத்தில் உலா வந்தவர்.

கவிஞராகப் பெயரெடுத்தாலும் கதைகள் வந்தன.

கட்டுரைகள் எழுதினார். கறுநாவல், பெருநாவல் படைத்தார். தமிழ்நாட்டு எழுத்து வேந்தன் ஜெயகாந்தன் ஆய்வு நாலும் வெளியிட்டார்.

1968-04-27இல் பிறந்தவர், 2018.09.21இல் அரை நூற்றாண்டுப் பூர்த்தியில் நிரந்தர ஒய்வுறக்கம் கொண்டார். ஓரு பிரபல ராகத்தின் பெயரில் ஒளிந்து இலக்கியப் பணிகள் புரிந்த இந்த ஜஹானாராவின் வேர்களைத் தேடி ஒடினேன். போய் நின்றேன், ஒரு காயா மொழிச் சிற்றுரையில்!

இது, முன்பு தமிழகத்தின் பிரபல திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் இருந்தது. இப்பொழுது தூத்துக்குடி! இங்கிருந்து திருச்செந்தூர் திருத்தலம் பத்து கிமீ இஸ்லாம் தழைத்த காயல் பட்டினத்திலிருந்து 13 கி. மீ. ஊருக்குச் சிற்றுரை என்றுதான் பெயர்!

இங்கு வாழ்ந்த சாஹுல் ஹமீது, மீரா நாச்சியாருக்கு ஒன்பது செல்வங்கள். ஆண்களில் முத்தவர் முகையத்தின் அப்துல் காதரும் தமிபி சுலைமானும், வட மத்திய மாகாண அநூராதபுரப் பகுதி நோக்கிப் படையெடுத்து கெக்கிராவை பக்கமான “மரதன் கடவெல”யில் டேரா! சில பல தொழில் முயற்சிகளில் இறங்குகிறார்கள். “சாஜஹான் ஸ்டோர்ஸ்” திறப்பு. நல்ல முன்னேற்றம் கண்டவர்களாக வாழ்க்கைக் துணைவியரையும் பெறுகிறார்கள்!

“மூனா ஆனா” கைப்பிடித்த உம்மு ரஹிமாவுக்கு தலைப்பிள்ளை கைருன்னிஷா. இவரே நாம் நினைத்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறவரின் தாயார். அப்துல் ரஹ்மான் என்பவரைக் கைப்பிடித்து அநாதரவாக ஆன பெண்மணி!

எழுத்தாளருக்கு இரண்டே வயது ஆகிக் கொண்டிருந்த நிலையில் தந்தை ரஹ்மான் தொழிலில் ஏற்பட்ட பொருளாதார இழப்பால் யாருக்கும் தலைகாட்ட முடியாமல் தமிழகம் தப்பியோடுகிறார். இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தாயின் அரவணைப்பில் வாழ்க்கையைஆரம்பிக்கிறார்கள் அவரும் தங்கையும்!

“நம்மவர்” கெக்கிராவை முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக்கல்வி. கம்பனை ஸாஹிராவில் உயர் கல்வி. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைத்துறையில் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பு. தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் பட்டப்பிள் கல்வி டிப்ளோமாவைப் பெற்றவராக இலக்கியவாணிலும் சிறகடித்துப் பறந்தார். “ஸஹானா” ராகத்தில் பலதுறை இலக்கியம் பாடினார்! ஜஹானாரா மறைக்கப்பட்டு “கெக்கிராவை ஸஹானா” ஆனார்.

அவர் தன் இலக்கிய வாழ்க்கையில், சிறுகதை மாமன்னர் ஜெயகாந்தனை பிதாமகராகவும், “மல்லிகை” ஜீவா அண்ணரை இலக்கிய ஆசானாகவும், அன்பு ஜவஹர்ஷாவை இலக்கியத் தந்தையாகவும், திக்குவல்லை கமால், நாச்சியாதீவு பர்வீன் ஆக்யோரை உடன் பிறவாச் சோதார்களாகவும், “ஜீவந்தி” ஆசிரியர் க. பரண்தரனைப் பெறாமகனாகவும் “இலக்கியக் குடும்பம்” கண்டார்.

இன்றுங்கூட முதாதையின் அந்தக் காயா மொழியில் இவர் குடும்பப் பாரம்பரியம் பேசிட ஒருவர் உள்ளார். அவர், “மு. ராலிக்”. “கெக்கிராவை ஸஹானா” அவருக்கு மகள் முறை. முஸ்லிம் சமூக வழக்கப்படி “ஸஹானா” மறைந்த நாற்பதாம் நாள் அனுட்டித்தபோது, வித்தியாசமான முறையில், “கல்வெட்டு” நூல் ஒன்றை அளிக்க முடிவானது. தன் பால்ய பாசத்தின் அடையாளமாக “ஜீவந்தி” இலக்கிய இதழ் “பரண்தரன்” அதனைப் பதிப்பித்துக் கொடுத்தார்.

ஒவசியமான அழக்குறிப்புகளின்று:

(அ) வணிகர் ஜே. சுலைஹுப்தீன் என்பார் “ஸஹானா”வின் வாழ்க்கைத் துணை. 22 வயது மகனும் மகள்மார் மூவரும் பெற்ற செல்வங்கள்.

(ஆ) உடன்பிறப்பு தங்கை சுலைஹாவும் ஓர் இலக்கியக்காரர். பாடசாலை அதிபர்.

தமிழ்மன், நேத்தன் கன்
மாமா மக்கீன்

ஸாஹுபாடு

(இவர்கள் இரண்டாம் தலைமுறை)

சிறுக்கதை

சோபாவில் சாய்ந்துகொண்டு காலை பெப்போவின் மீது வைத்துக்கொண்டே ரீவி ரிமோட்டை மாற்றி மாற்றி தட்டிக்கொண்டிருந்தார் சிவராசா.

அவரை ஏரிச்சலுடன் அவ்வப்போது பார்த்துக்கொண்டே கத்தரிக்காயை வெட்டிக்கொண்டிருந்தாள் பூரணம். ஏன்தான் இரண்டுபேருக்குமே ஒன்றாய் லீவு வந்து தொலைகிழ்தோ என்று முனுமுனுத்தது அவள் வாய்.

கதவைத் திறந்தவுடனேயே வீடு முழுவதும் பரவிய கூகோ பொஸ் (Hugo Boss) சென்ட் வாசனை மகன் கமலன் வந்துவிட்டதை உணர்த்தியது.

“தம்பி தேத்தண்ணி குடிக்கிறீயா?” என்று குரல் கொடுத்தவாறே தேநீர் ஊற்றுத் தயாராகி விட்டாள் பூரணம்.

“எனக்கும் ஒன்று போடு” என்றார் சிவராசா.

“இதோட நாலாவது தேத்தண்ணி” என்ற பூரணம், “சுகர் கிகர் வந்து தொலையப்போகுது. உணவில் கவனம் தேவை என்று எங்கட முச்சந்து முருகன் டொக்டர் அந்தக்காலத்திலேயே அப்பாட்ட சொல்லவர். இப்போது உங்களுக்கு 55 முடியப்போகுது இன்னும் திருந்தின பாடில்லை” என்றவள் அவருக்கும் ஒரு டம்ளரைக் கொடுத்துவிட்டு மகனது அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

“தம்பி கதவைத்திற்” என்று சொல்லியவாறே பூட்டிய கதவின் முன்காத்திருந்தாள் பூரணம். பதில் வரவில்லை என்றவுடன் தம்பி.... என்று குரல் கொடுத்தவாறே தானே கதவைத்திறந்தாள்.

24 வயது நிரம்பிய மகன் காதில் மாட்டிய கெட்போனுடன் ஏதோ கொம்பியூட்டரில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தம்பி என்ற தாயின் தலைமுடி கோதலில் முகத்தைச் சளித்தவன் காதிலிருந்ததை வேண்டா வெறுப்பாகக் கழட்டிவைத்துவிட்டு

“என்ன அம்மா?” என்றான் ஏரிச்சலுடன்.

“இந்தா குடி” என்றாள் பூரணம்.

“எத்தனை தடவை சொல்லது இந்த தேயை (ஜேர்மன் மொழியில் தேநீருக்கான சொல்) எனக்கு தரவேண்டாமென்று. நான் டய்டில் இருக்கிறேன், இந்த தேக்குள் பத்துக்கரண்டி சீனி வேற்” என்றவன் மீண்டும் மேசையிலிருந்ததை எடுத்து காதில் மாட்ட முயன்றான்.

“என்னது டய்டோ? என்ன கிடக்கு என்று டய்ட் பண்றாய் இப்படி சாப்பிடாமல் கொள்ளாமல் கிடந்து ஜட்டி தெரிய ஜீன்சைப் போடுறது என்ன பெஷனோ... தம்பி இங்க பார் பின்னுக்குத் தெரியும் இந்த நடிப்பு நாகர்கம் எல்லாம்” என்று ஆரம்பித்துவிட்டாள் பூரணம்.

“ஜேயோ அம்மா வெளிய போங்கோ உங்களைப்போல இருக்கச் சொல்லின்களா? நான் பேங்கில்ல (Bank) வேலை செய்றேன். எத்தனை பேர் வந்து போற இடம். இங்க இருக்கிறவங்க போல இருந்தால் தான் மதிப்பாங்கள். உங்களைப்போல இருந்தால் சிரிப்பாங்கள்” என்றவன், “எனக்கு இரவைக்கு சாப்பாடு வேண்டாம். சரி போங்கோ கொஞ்சம் தனியா விடுங்க” என்றான் இயல்பாக.

மந்துவன்
(சுவில்)

செல்லமாகச் சொல்வார். இப்ப முளைச்சு முன்று இலை விடவில்லை என்னை மதிக்குது இல்லை என்று மனதுக்குள் மருவியவள் கதவைச் சடாரென சாத்திக்கொண்டு சிவராசா விடம் வந்தாள்.

“இந்த ரீவியை கொஞ்சம் நிப்பாட்டுக்கோ...” என்று கீச்சிட்டாள் பூரணம்.

“என்ன நடந்தது?” என்று பதறிய சிவராசா மனைவியின் அழுகையைப் பார்த்து கலங்கியே விட்டார். “என்ன நடந்தது? சொல்லன்! சொல்லன்!” என்று பதறினார்.

“அவர் பேங்கில் வேலைசெய்றவராம் என்னைப்போல இருக்க மாட்டாராம். என்னைப்போல இருந்தால் சிரிப்பாங்களாம், டய்டாம்” என்று தொடர்பில்லாமல் முக்கை இழுத்துக்கொண்டே சொன்னாள்.

ஏதோ சிவராசாவுக்கு புரிந்தது. அப்பாடா ஏதோ என்று பயந்திட்டன், மகனோட யுத்தம் நடந்திருக்கு.

“இங்க பார் பூரணம், அவன் இங்க பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளை அதைவிட ஒத்தப்பிள்ளை. நீதான் செல்லம் கொடுத்து கொடுத்து வளர்த்தாய். அப்போதே சொன்னன் கொஞ்சம் கதைக்கப் பேசப் பழக்கு. அவன் இந்த நாட்ட வர்போல தாம் தாம் என்று பேசிறான் என்று. நீ என்ன சொன்னாய்?”

இப்போது பூரணம் ஓய்ந்திருந்தாள்.

கணவனின் முகத்தை இமைக்காது பார்த்தாள்.

சிவராசா தொடர்ந்தார். “நாங்கள் கவிசில் பிள்ளைப் பெற்று வளர்க்கிறோம். இப்படி இருந்தால் என்ன குறை. எங்கட காலமா இல்லை நாடா என்று வியாக்கியானம் பேசி னாய். இப்போது ஜயோ குய்யோ என்று ஒப்பாரி வைக்கிறாய். உன் மகன் அப்படி என்றால் நீ அந்த அமெரிக்காகாரன் டிரம் போல எதையுமே இரண்டு கோண்டத்தில் யோசிக்கமாட்டாய். நீ எடுத்த வல்லரசு முடவுதான் சரி என்பாய்...”

“இப்போ எதற்கு என்னைக் குறை சொல்லிங்கள்? நீங்களும் இந்த வீட்டுக்குள் தானே இருந்தனீங்கள். சரியான பழக்க வழக் கங்களைப் பழக்கியிருக்கலாமே...! எனக்கு என்ன குறை எங்க வீட்டிலேயே நான் தான் வடிவு. இவன் பிறந்தப் பிறகுதான் ஒரு பத்துக்

கிலோ கூடிற்று. உங்களுக்கும் அவனுக்கும் வினை. எது தின்றாலும் கூடாது. மற்றவங்க சிரிக்கிற மாதிரியே இருக்கிறன்...” என்று அதே இடத்தில் வந்து நின்றாள் பூரணம்.

சிவராசா வாய்விட்டே சிரித்தார்.

“உன்ற பிரச்சனை அவன் போகச் சொன்னது இல்லை. உன்னைப் பார்த்து மற்ற வங்க சிரிப்பாங்க என்று சொன்னதுதான். நீ வளர்த்த வளர்புத்தான் இதுவும்.”

“பிறகும் ஏன் வளர்ப்பில் வந்து நிற் கிறிங்கள்...”

“இந்த நாட்டுக்காரன் போல சாப்பாட்டை பிள்ளைக்கு மாத்தினாய் உடுப்பை மார்க்கன் உடுப்பாய் வேண்டிக் கொடுத்தாய். வினை யாட்டில் கூட பனிசுறுக்கிறது இப்படி பச்சைத் தமிழன் பிள்ளையை பறங்கியன் ஆக்கினாய். அவனுக்கு இப்ப பறங்கிக்காரி மாதிரி அம்மா தேவைப்படுகிறது. உன்ற வயது வெள்ளை களை பார்க்கிறாய் தானே... இதில் குறையில்ல பூரணம். நீ உடம்பைக் குறைத்து இருந்தால் உனக்குத்தானே ஆரோக்கியம். உன்னை வெள்ளையள்போல முழுசா மாறச்சொல்லி யாரும் சொல்லவில்லை. வாழ்ற நாட்டில இருக்கிற நல்ல விசயங்களை பிண்பற்றலாம் என்றுதான் சொல்றான்”

“ஓ... அவன் சொல்றானோ அல்லது நீங்கள் சொல்லியளோ... உங்களுக்கும் மன சுக்குள் கிடந்திருக்கு குண்டு மனுசி என்று இப்ப அவனைச் சாட்டி கொட்டுகிறீங்க..” என்று திசைதிருப்பி ஆரம்பித்தாள் பூரணம்.

“ஒரு லீவு நாள் என்றால் என்ன செய்றிங்க? இந்த ரீவி முன்னுக்கு இருக்கிறது உங்கட வேலை. அவன் வேலை வேலை என்று ஒடுவான். இந்த லீவிலும் முறியவேண்டும் அந்த ரெஸ்டாரன்ட்டிலும் முறியவேண்டும். என்னைக் கவனிக்க எங்க நேரம். பிள்ளை புரஷன் என்று முறிஞ்சுதுக்கு இப்போது நல்ல பலாபலன்” என்று மீண்டும் அழக்தொடங்கிவிட்டாள் பூரணம்.

அம்மா என்று முன்னறைக்கு வந்த கமலன் தாயின் அழுகையைக் கண்டு, “என்ன சொன்னீங்கள்?” என்று அப்பாவிடம் பாய்ந்தான்.

“நான் என்ன சொன்னன், நீதான் வெளியப் போகச் சொன்னீயாம் யாரோ சிரிப்பாங்கள் என்றீயாம் அங்க தொடங்கி இங்க வந்து நிற்கிறது” என்றார் ரிச்சலாக சிவராசா.

“வெளிய போங்கோ என்றால் என்ன பிழை? குண்டாக இருந்தால் இங்க சிரிப் பாங்கள்தானே. இதில் அழுவதற்கு என்ன இருக்கு” என்றான் வெகுளியாக மகன்.

“இங்கபார் கமல் எங்க ஊரில் பிள்ளைகள் இப்படி அப்பா அம்மாவை ஏன் வயதுக்கு முத்தவங்களை பார்த்துச் சொன்னால் மரியாதை குறைவு. பிள்ளைகள் பெற்றோரை மதிக்கவில்லை என்பார்கள். நாங்கள் அந்தப் பழக்கவழக்க வாழ்க்கைக்குள் வளர்ந்தவங்கள். என்னதான் நீ இங்க பிறந்து வளர்ந்து படித்து வேலைசெய்தாலும் நாங்கள் எப்படி எங்கட அப்பா அம்மாவோட இருந்தோமோ அப்படி நீயும் இருக்கவேண்டுமென்றே விரும்புவோம். விரும்புவோம் என்றதைவிட ஆழ்மனதில் அந்த என்னம் பதிந்து போய்ற்று. உனக்கு அந்த வாழ்க்கைமுறை பழக்கவழக்கம் தெரியாது. நாங்களும் சின்னவயதில் இருந்து இரண்டு வாழ்க்கையிலும் உள்ள நல்லது கெட்டதை சம்மாகச் சொல்லி வளர்க்கத் தவறிவிட்டோம். எங்கள் பிழைதான்..”

என்றார் சிவராசா முகம் வாடி.

“அம்மா இனி இப்படி பேசவில்லை. அழாதீங்கோ. இப்ப என்ன ‘தே’ குடிக்கனும் தாங்கோ குடிக்கிறன்” என்றான் கமலன்.

“நீ சின்னப்பிள்ளை ஏதோ பேசத்தெரியாமல் பேசிவிட்டாய் இதே சாட்டில் உங்க அப்பா நான் குண்டு என்று சொல்லார். இன்னும் எத்தனையை மனக்குள் பதுக்கி வைத்து இருக்கிறாரோ... தம்பி என்னையும் அந்த சம்பா வகுப்பில் சேர்த்துவிடுடா! இனி விதம் விதமாக சாப்பாடும் தேத்தண்ணீயும் இவருக்கு கிடைக்கும். நீ எவ்வளவு அக்கறைப்படுகிறாய் அம்மா நல்லா இருக்க வேண்டுமென்று. ஒடி வந்து மனச தாங்காமல் எப்படித் துடிக்கிறாய் இவருக்கு கழுதை வயது எத்தனை திமிரென்று பார்த்தியா?”

இப்போது மகனும் அப்பாவும் வாய்விட்டே சிரித்துவிட்டார்கள்.

சிறிது விநாடி ஒன்றும் புரியாது விழித்த பூரணம் சுதாகரித்துக்கொள்வதற்குள் நான்கு கரங்களுக்குள் சிறைப்பட்டாள்.

அன்போடு உடைந்தது மாறுபாடு.

கூடு கட்டுவதுதான்
காதல் வயப்பட்ட
இரண்டு குருவிகளின்
அடுத்த லீக்கு

அதற்காக
குச்சி தேடி
அதைச் சொன்னில் சுமந்து
மரமொன்றின்
உச்சி வரை வந்து
மழை ... வெயில் ... காற்று
தட்ப வெட்பம் அறிந்து
ஏற்ற திசை கொண்டு
கூடு கட்டுகின்றன
அந்தக் குருவிகள்

அகன்ற இலைகளை
சொன்டால் வளைத்து
தமது ...
உமிழ்நீர் கொண்டு ஓட்டி
கூடு கட்டும் குருவிகளும்
இருக்கவே செய்கின்றன

காகத்தைப் போல
அதன் கூடும்
கரடு முரடாக இருக்க
அதையே
குயிலும்... தனக்கு
கூடாக்கிக் கொள்கிறது

சேறு குழழுத்து
ஒட்டப்பட்ட
மின்மினிப் புச்சிகள்
தூக்கணாங்குருவிக் கூட்டுக்குள்
இரவைப் பகலாக்குகின்றன

இந்த ...
கலைகள் எல்லாம்
குருவிகள் ... தமது
மரபில் சுமந்து வந்த நுட்பங்கள்

அவை ... அவ்வாறிருக்க
ஒரு சில ஆண்கள்
இன்னும் ... சீதனமாக
வீடு கேட்கிறார்கள்
அது ...தமது
மரபில் வந்த
வழக்கம் ஒன்றெனக் கூறி

உ.நீசார்

நீடித்து திரைப்படங்களீல் கல்விக்கருந்து விடுப்புணர்வு

ச. முநுகானந்தன்

கல்வி என்பது ஒருவனுக்கு எவ்வளவு முக்கியமானது! “கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின் நிற்க அதற்குத்தக” என்றார் வள்ளுவர் பெருமான். கல்வி ஒருவனுடைய அறிவை விருத்தி செய்வதுடன் வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ வைக்கின்றது. கல்வி வேலைவாய்ப்பையும், பட்டத்தையும் வழங்குவதையே பலரும் பார்க்கின்றார்கள். உண்மையிலே மனிதனைப் பண்படுத்தி மனிதநேயம் மிக்கவனாக உருவாக்குவது கல்வி. இன்று கற்றோர் சிலரின் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது இந்தக் கூற்று சரிதானா என்ற எண்ணமும் ஏற்படவே செய்கின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை கண்ணங்கர இலவசக் கல்வியை ஏற்படுத்திய பின்னர் கல்விவாய்ப்பு சலருக்கும் கிட்டியது. அரச பாடசாலைகள் பரவலாக அமைக்கப்பட்டு அவற்றின் தரமும் பேணப்பட்டு வருவதால் எமது நாட்டில் அரச பாடசாலைகளில் படிக்கப் பலரும் விரும்புகிறார்கள். சில தொலைதூர கிராமங்களிலும் பெருந்தோட்டப் பகுதியிலுமே சில பற்றாக்குறைகள் இருக்கின்ற போதிலும் அவற்றைப் படிப்படியாக முன்னேற்றி வருவதும் கண்காடு. எமது நாட்டில் பல்கலைக்கழகக் கல்விக்கூட இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றது. இந்த நிலையில் இங்கே தனியார் பாடசாலைகளின் உருவாக்கம் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. உலகமயமாதலுடன் இணைந்ததாக நகரப்புறங்களில் சர்வதேச பாடசாலைகள் இயங்கிவருகின்ற போதிலும் அவை அரச பாடசாலைகளுக்கு நிகராக இல்லை.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை தனியார் பாடசாலைகள் அதிகம் உள்ளன. அரச பாடசாலைகள் இருப்பினும் அவற்றின் தரம் பல பாடசாலைகளில் கேள்விக்குறியாகவே உள்ளது. இதனால் அங்கு வசதிப்படைத்தவர்கள் மாத்திரமன்றி நடுத்தரவர்க்கத்தினரும் தமது பிள்ளைகள் படித்து முன்னேற்றுவேண்டும் என்பதற்காக தனியார் பாடசாலைகளை நாடுகின்றனர். பல தனியார் பாடசாலைகள் பணம் பண்ணுவதையே முதல் நோக்காகக் கொண்டுள்ளமையால் சாதாரண மக்கள் இங்கு தமது

பிள்ளைகளைப் படிக்கவைத்து, கடனாளி ஆகின்றனர்.

தமிழகத்தின் இன்றைய கல்வி நிறுவனங்கள் தொடர்பான அவலநிலை சினி மாவிலும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. கல்வி தொடர்பான சில நல்ல திரைப்படங்கள் அண்மைக் காலத்தில் வெளி வந்துள்ளன. இந்த வகையில் சில குறிப்பிடக்கூடிய படங்களாக **யள்ளிக்கூடம், அம்மா கணக்கு, அப்யா, ராச்ச** உள்ளிட்ட சில திரைப்படங்களைக் குறிப்பிடலாம். இப்போதெல்லாம் மசாலா திரைப்படங்களில் கூட விளிம்புநிலை மக்களின் பொதுப் பிரச்சினைகள் மேலோட்டமாகவேனும் அணுகப்படுவது தவிர்க்கமுடியாதுள்ளது.

தங்கப்பச்சானின் **யள்ளிக்கூடம்** திரைப்படத்தில் கிராமிய பள்ளிக்கூடங்களின் வளப்பற்றாக்குறை, அக்குறைப்பாடுகளை நிவரிதிக்கப் போராடும் கிராமிய மக்களையும் தரிசனமாக்குகின்றார். கிராமியச் சூழலில் நிலவும் சாதிப்பிரச்சினைகளும் அணுகப்படுவது இன்னொரு சிறப்பு அம்சம். நரேன், சினேகா, தங்கப்பச்சான் ஆகியோர் சிறப்பாக நடித்துள்ள இந்தத் திரைப்படம், கிராமியப் பாடசாலைகளை அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணக்கருவை விதைத்துள்ளது. தங்கப்பச்சானின் ஆரம்பகாலப் படங்கள் சிறப்பானவை. மக்கள் மனதை சென்றுடைந்து சிந்தனைகளைத் தூண்டுபவை. கதாபாத்திரங்களும் மிகையில்லாமல் இயல்பானவையாக உலாவருகின்றன.

அடுத்து **அம்மாகணக்கு** திரைப்படம், அமலபால், ரேவதி முதலானோர் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடித்துள்ளனர். இயக்குனர் சமுத்திரக்கணி ஆசிரியராகத் தோன்றி சிறப்பாக நடித்துள்ளார். ஏழைகளும் படித்து முன்னேற்றுவேண்டும் என்ற மையக் கருவை மனதில் பதியவைக்கும் திரைப்படம். வேலைக்காரியின் மகள் வேலைக்காரியானால் போதும் என்ற மனப்போக்கில் படிப்பில் அக்கறை செலுத்தாதிருக்கும் மகளை வறுமையோடு போராடும் தாய் படிக்கவைக்க வேண்டும் என்ப பாடுபடுகிறாள். இவளது இந்த

நோக்கத்திற்கு இவள் வேலைசெய்யும் வீட்டு எழுமானியும் உற்சாகமூட்டுவதுடன் உதவவும் செய்கிறார். படிப்பை உதாசினப்படுத்திவந்த மகனும் படிக்க ஆரம்பிக்கின்றார். மகளைப் படிக்கவைப்பதற்கே தாயும் அதே வகுப்பில் சேர்ந்துபடிப்பது சற்று யதார்த்தம் இல்லாதிருப்பினும் மகளின் மனமாற்றத்திற் உதவுகின்றது. கவர்ச்சி நடிகை அமலால் வேலைக்காரி பாத்திரத்தில் வாழ்ந்து காட்டி வியப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளார். பொருத்தமான வசனங்களும் படத்திற்கு மெருகேற்றுகின்றன.

அடுத்து ஜோதிகா ஓர் அரச பாடசாலையின் அதிபராக நடித்து அசத்தியுள்ள படம் ராட்சி. பின்தங்கி கவனிப்பாற்று இருக்கும் கிராமிய அரச பாடசாலையில் அதிபராகப் பணியாற்றும் ஜோதிகா பாடசாலையை முன்னேற்றுவதற்கு எடுக்கும் இறுக்கமான நடவடிக்கைகளால் ஆசிரியர்களால் **ராட்சி** என்று பட்டம் சூட்டப்படுகின்றார். ஒருநாள் ஓர் ஆட்டோவில் ஜோதிகா ஏறிச்செல்லும் போது அவரை அப்பாடசாலையின் ஆசிரியை என்று நினைக்கும் சாரதி, “ஏங்க, உங்க பாடசாலைக்கு ஒரு புது தலைமை ஆசிரியை வந்திருக்கிறாராம். அவ சரியான ராட்சியாம்” என்று கேட்கும்போது புன்னகைக்கும் ஜோதிகா தனது வீட்டில் இறங்கிச் செல்லும்போது நான்தான் அந்த ராட்சி என்று கூறும் இடம் சிறப்பாக உள்ளது. முதலில் மாணவர்களை ஒழுங்கு படுத்தி அவர்களுக்கு கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணரவைத்து அவர்களின் மனங்களை வெல்கின்றார்.

அடுத்து கற்பித்தவில் அக்கறையில்லாது பாடசாலையில் வெட்டிப் பொழுதுபோக்கும் ஆசிரியர்களை கற்பித்தல் பணியைச் செய்ய வைக்கின்றார். இதனால் ஏற்படும் அவர்களின் எதிர்ப்பைச் சமாளித்து அவர்களைப் புரிய வைக்கின்றார். அதே ஊரிலிருக்கும் முன்னணி தனியார் பாடசாலைக்கு நிகராக தனது அரச பாடசாலையை உயரவைக்கின்றார். கல்வி, விளையாட்டு, கலைகள் என மாணவர்களை சாதிக்க வைக்கின்றார். ராட்சி யாக பார்த்தவர்கள் இப்போ அவளை

ஒரு தேவதையாகப் போற்றுகிறார்கள். தமிழகத்திலும் அரசபாடசாலைகளை தனியார் பாடசாலைகளுக்கும், கொன்வென்றுகளுக்கும் நிகராக உயர்த்தமுடியும் என்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகிறார்.

அடுத்து, **அம்யா**, திரைப்படம்! இங்கு கல்வி பற்றிய பெற்றோரின் புரிதலற்ற நிலையை மாற்றவும், பெற்றோர் பிள்ளைகள் மீது கல்வியைத் திணிக்கக்கூடாது என்பது பற்றியும் அலசப்படுகின்றது. எல்லாப் பெற்றோரும் தமது பிள்ளைகள் முதல் மாணவனாக வரவேண்டும் என்று விரும்புகின்றார்கள். முதல் மாணவனாக எல்லோராலும் வரமுடியாது முன்னணி மாணவர்களாக, சமுகத்திற்கு ஏற்றவராக வந்தால் போதும் என்பதை தெளிவுபடுத்துவதில் இத்திரைப் படம் வெற்றிபெறுகின்றது. மகனைப் புரிந்து கொண்ட அப்பாவாக சமுத்திரக்கனியும், கல்வியை மகன் மீது திணிக்கும் அப்பாவாக தம்பி இராமையாவும் நடித்துள்ளனர். சமுத்திரக்கனி இயல்பாக நடித்துள்ளார். வசனங்களைப் பேசுவது அதிகம் எனினும் அவை பயனுள்ள வசனங்களாக இருப்பதால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடிகின்றது. தம்பி இராமையாவின் பாத்திரம் சற்று தேவைக்கு அதிகமாக நடப்பதாக தோன்றுகின்றது. கொஞ்சம் படபடப்பை, கூச்சலை குறைத்திருக்கலாம்.

கல்வி தொடர்பான விடயங்களில் சமுத்திரக்கனியின் படங்கள் சிறப்பாக இருக்கின்றன. தற்போது சூரியாவின் சினிமா தயாரிப்பு நிறுவனமும் மாணவர் சமூகத்தில் அக்கறை கொண்டு படங்களை தயாரித்து வருகின்றது. விஜேய், ரஜினி போன்றவர்கள் நடிக்கும் பிரமாண்ட தயாரிப்புகளிலும் கல்வி பற்றிப்பேசப்படுகின்றது. எனினும் தீர்க்கும் முறைதான் தனிமனித் சாகசமாக உள்ளது.

எல்லோர்க்கும் கல்வி, ஏழைகளுக்கும் கல்வியில் சமவாய்ப்பு என்ற நிலை உருவாக வேண்டும். எமது நாட்டில் பெருந்தோட்டப்பறு மக்களில் கல்வியில் கூடுதல் அக்கறை அவசியம்.

எழுத்து தீண்டும் வையிலைக்கள்

பேராசிரியர் துவரை மனோகரன்

இப்பத்தின் அறநுரூகன்

நமது நாட்டில் எல்லா விடயங்களையும் விட, ஆனாலும்தாழ்ப்புக்கு மிக முக்கிய விடயமாகத் தென்படுவது, 20ஆவது அரசியல் திருத்தச் சட்டம்தான். நாட்டின் சர்வதேச உறவுகள் எப்படிப் போனால் என்ன, பொருளாதாரம் எப்படிச் சீர்குலைந்தால் என்ன, இன உறவுகள் தாறுமாறாகச் சிதைந்துபோனால் என்ன, அதற்குத் தேவையானது, தனிமனித சர்வாதிகாரம், குடும்ப ஆட்சிக்கு வலிமை தேடு வது, சிறுபான்மை இனங்களைப் பல வீணப்படுத்துவது முதலியலையே ஆகும். தாய் - தந்தை இல்லாமல் பிறந்த அனாதைக் குழந்தை என எதிர்க்கட்சிகளின் கடுமையான விமர்சனங்களுக்கு மத்தியில், 20ஆவது அரசியல் திருத்தச் சட்டப் பிரேரணை நாடானுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

பலரதும் எதிர்ப்புக் குரல்களை அடுத்து, நாடானுமன்ற ஆளுந்தாரப்பின் முக்கியஸ்தரால் நியமிக்கப்பட்ட குழுவினால் சில சீர்திருத் தங்கள் முன்வைக்கப்பட்டபோதும், அவை எவையுமே உள்ளடக்கப்படாமல் தனிமனிதர் ஒருவரின் விருப்பப்படியே 20ஆவது திருத்தச் சட்டப் பிரேரணை நாடானுமன்றத்தில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் தரப்பினர் அனைவரும் தற்போது தனியொரு மனிதரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அச்சப்பட்டு அடங்கியுள்ளனர் என்பதையே இது உண்டத்துகின்றது. இருபதாவது அரசியல் திருத்தம் நிறைவேற்றப்படக்கூடாது என்பதே உலகின் ஜனநாயகவாதிகள் அனைவரினதும் விருப்பமும், பிரார்த்தனையும் ஆகும். ஆனால், அரசு எப்படியும் அதனை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவே துடிக்கிறது.

இருபதாவது அரசியல் திருத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டால், நாடானுமன்றத்தில் ஆனால் தரப்பு முக்கியஸ்தர் ஒருவரின் பதவி தான் முதலில் பலவீணப்படும். சுயநலம், சுயலாபம் என்று வந்துவிட்டால், இரத்த உறவுகள் எல்லாம் பின்னுக்கே தள்ளப்படும். “அன்னன் என்னா தமிழ் என்னா அவசரமான உலகத்திலே?” என்று கவிஞர் கண்ணதான் சும்மா பாடிவைக்கவில்லை (அவரது அன்னன் ஏ.எல். சீனிவாசனுடன் ஏற்பட்ட அனுபவம் தான் அவரை அப்படி எழுதவைத்தது).

இப்போதே சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் அரசியலர்தீயான இரத்த உறவு ஒன்று தவிக்கிறது. இன்னும் போகப்போகப் பல விணோதங்களை நாட்டுமக்கள் கண்டு ரசிக்கலாம்.

புதிய அரசியல் திருத்தத்தின் பின்னர், நாடானுமன்றம் ஒரு போலிக்கெளரவத்துடன் தான் இருக்கப்போகிறது. மந்திரிமார்களும், நாடானுமன்ற உறுப்பினர்களும் வழமைபோலத் தமக்குரிய வரப்பிரசாதங்களை எந்தக் குறையும் இல்லாமல் அனுபவிப்பார்கள். ஆனால் தரப்பினர் சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளைகள் போல நடந்துகொள்வார்கள். தப்பித்தவறி அவர்கள் ஜனநாயகம் பற்றிப் பேச்செடுத்தால், பதவி பறிபோகும் ஆபத்து மட்டும் இருக்கும். எதிர்க்கட்சியினர் ஊடகங்களில் தங்கள் பெயர்கள் அடிப்படையில் என்பதற்காக அடித் தொண்டையால் கத்திக் கொண்டே இருப்பார்கள். ஆனால் தரப்பை ஆதரிக்கும் மக்கள், “ஜனநாயகமா, அது என்ன விலை?” என்று கேட்கத்தொடங்குவார்கள்.

இருபதாம் அரசியல் திருத்தம் தொடர்பாக ஆனால் தரப்புக்குள்ளேயே உட்புசல்கள் நிறைவேற்றுகாணப்படுகின்றன. இதைச் சாக்காகக் கொண்டு, சில எதிர்த்தரப்பு அரசியல்வாதிகள் இதுதான் சமயம் என்று கருதி, ஆனால் தரப்புன் சங்கமிக்க ஆயத்தங்கள் செய்துவருவதாகக் கேள்வி. சிறுபான்மைத் தரப்பிலிருந்து மூவர் தடைதாண்டல் ஒட்டப்போட்டியில் ஈடுபடப் போவதாகப் பேச்கள் அடிப்படையான மலையக அரசியல் பக்கம் இருந்து ஒரு கட்சியின் தலைவரும், முஸ்லிம் அரசியல் தரப்பில் இருந்து இரு கட்சித்தலைவர்களும் தடைதாண்டும் பயிற்சியில் இறங்கியுள்ளதாகக் கதைகள் உலாவுகின்றன. மந்திரி பிரதானிகளாக இருந்து உல்லாச வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்ட பின்னர், வெறும் நாடானுமன்ற உறுப்பினர்களாக இருப்பதற்கு மனசு தான் கேட்குமா? வாக்களித்த மக்களைச் சமாளிக்கலாம். ஆனால், சொந்த மனத்தைச் சமாளிக்க முடியுமா? வாக்களித்த மக்களுக்கு, தங்களது நாடானுமன்ற உறுப்பினர்களானது செயல் பற்றிக் கேட்பதற்கு வாய் இருக்காது. அப்படி மக்கள் வாய்தவறிக் கேட்டாலும், “உனக்காக எல்லாம் உனக்காக என்

உயிரும் உடலும் ஓட்டியிருப்பது உனக்காக” என்று சந்திரபாபு பாணியில்தான் பதில் வரும்.

ஒரு நல்ல தொடக்கம்

அண்மைக் காலத்தில் தமிழ்க் காது களுக்கும், கண்களுக்கும் சில நல்ல செய்திகள் கிடைக்கின்றன. முதலாவது, முன்னாள் வடமாகாண முதல் வருக்கும், அச்சபையின் முன்னாள் அமைச்சர் ஒரு வருக்கும் இடையிலான முறுகல் நிலை, நல்லோர்கள் அனைவரும் விரும்பியவாறே நல்ல திருப்பத்தை அடைந்துள்ளமை ஒரு நல்ல செய்தி. இரண்டாவது, ஒருவரது நினைவேந்தல் தொடர்பாக, அரசுக்குத் தமது ஏதிர்ப்பை வெளிப்படுத்துவதில் என்றும் இல்லாதவாறு சுகல தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளும் ஒன்றுபட்டிருப்பது ஒரு வரலாற்றுச் சாதனை. இதனை, அஸாத் சாலியும் மனமுவந்து பாராட்டி அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார். இதைப் போன்ற ஒர் ஒற்றுமையை மூஸ்லிம் அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையே தாம் ஏற்படுத்த முயன்றும், அது முடியாமல் போனதாக அவர் ஆதங்கப்பட்டிருக்கிறார். தமிழ்க் கட்சி களைப் பொறுத்தவரையில், இது ஒரு நல்ல தொடக்கம். இதையேதான் தமிழ்க்கூறு நல்லுலகம் விரும்புகிறது.

சுதந்திரத்தின் பின் தோண்றிய எந்த ஒர் அரசும் சிறுபான்மை மக்களைப் பொறுத்த வரையில் நல்லாட்சி அரசாக இயங்கவில்லை என்ற மோசமான வரலாற்றினையே இலங்கை கொண்டுள்ளது. இந்த இலட்சணத்தில், ஏதோ இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தால் அரை குறையாகக் கிடைத்த மாகாண சபைகளையும் இல்லாதொழிக்கும் கைங்கரியத் திலேயே ஆளும்தரப்பில் ஒருசாரார் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அதற்கெனவே பிறந்தவர் போன்று நடந்துகொள்ளும் மிக மோசமான ஒரு பேரின வாதி இதில் முன்னிலை வகிக்கிறார்.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தை, ஒரு நாடு நினைத்தவாறு இல்லாமல் ஒழிக்க முடியாது. ஆகவே, ஒரு புதிய அரசியல் திட்டத்தைக் கொண்டுவருவதன் மூலம், தான் விரும்பியதைச் சாதிக்கமுடியும் என்று ஆளும்தரப்பு கருதுவதுபோல் தெரிகிறது. புதிய அரசியல் திட்டத்தில், மாகாணசபைகளுக்குப் பதிலாக, பழைய மன்னர் காலத்தில் இருந்தது போன்ற ரஜரட்ட, ருகனுரட்ட, மலயரட்ட என்ற நிதியில் மூன்று அரசநிர்வாகங்களை ஏற்படுத்தி, தமிழ் மக்களின் தாயகக் கோட்பாட்டை மழுங்கடிக்கச் செய்யும் கள்ள யோசனை

ஒன்று பழுத்த பேரினவாதிகளிடம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இவற்றுக் கெல் லாம் ஈடுகொடுக் கத்தக் கதாகத் தமிழர் அரசியல் தரப்பு, தன்னைப் பலப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அண்மையில் முக்கிய தமிழ்க்கட்சி ஒன்றைச் சேர்ந்த சர்ச்சைக்குரிய முக்கியஸ்தர் ஒருவர், தாம் அரசின் முக்கியஸ்தர் ஒருவரைச் சந்தித்ததாகவும், புதிய அரசியல் திட்டத்தில் தமிழ்மக்களின் அபிலாசைகள் நிறைவேற்றப் படும் என்று அவர் தமிழ்டம் வாக்குறுதி அளித்த தாகவும் ஊடகங்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தார். இப்படித் தனி ஒருவராகச் சென்று அரசின் முக்கியஸ்தர்களைச் சந்திப்பது நல்லதல்ல. அப்படியான சந்திப்புக்களில் சிலவேளை சயநலமும் கலந்திருக்கலாம். ஆகவே, அரசுடனான சந்திப்புக்களில் தமிழர் தரப்பு கூட்டாகச் சென்று சந்திப்பதே சாலச்சிறந்தது. இல்லையேல், சந்தி சிரிக்கும்.

எப்போது பார்த்தாலும் எதிர்த்தரப்புத் தமிழ் அரசியல்வாதிகளைக் குறை சொல்லி, அரசுக்குப் புகழ் சேர்க்க விரும்பும் அரசுசார்புத் தமிழ் அரசியல்வாதிகள், தமிழ் மக்களுக்குப் பேரினவாதிகளால் ஏற்படுத்தப்படும் பிரச்சினைகளை நாடாஞ்மன்றத்திலும், வெளியிலும் துணிந்துபேசக்கூடிய ஆளுமையை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். பேரினவாதிகள் தொடர்பில் அரசுசார்புத் தமிழ் அரசியல்வாதிகள் ஊமையராய், செவிட்ர்களாய், குருடர்களாய் இருப்பதனால், என்ன இன்பத்தைக் காண்கிறார்களோ தெரியவில்லை (அரசுசார்பு மூஸ்லிம் அரசியல் வாதிகளுக்கும் இது பொருந்தும்).

நம்மைப் பீரங்க நாஸ்வர்

அண்மையில் இவ்வுலகை விட்டு மறைந்த நால்வரின் இழப்பு, என் மனத்தில் சோகத்தை ஏற்படுத்தியது. அவர்களைப் பற்றிக் கடந்த இதழிலேயே நான் எழுதியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவசரமாகச் சில விடயங்களை எழுதவேண்டியிருந்தமையால், கடந்த இதழில் அவர்களைப் பற்றி எழுதமுடியாமல் போயிற்று. இவர்களில் மூவர் என்னோடு நன்கு பழகிய வர்கள்.

பிரபல பின்னணிப் பாடகர் ஏ.எல். ராகவன் (அய்யம் பேட்டை லட்சமணன் ராகவன்) கொரோனாவால் காலமாகிவிட்டார் என்ற செய்தியை அறிந்தபோது, மனம் துணைக்குற்று. 1980களின் நடுப்பகுதியில் நான் தஞ்சாவூர்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வாளராக இருந்த போது, ஒர் இசை நிகழ்ச்சியில் ராகவனைப் பார்த்திருக்கிறேன். வெள்ளை நிற உடை

அனிந்து, வயதை மீறிய இளமைத் தோற்றத்தில் அவர் காட்சியினித்தார். ஏ.எம். ராஜாவினினும், சீர் காழி கோவிந்தராஜன்னும் குரல் கள் கலந்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படி ஒரு கலவைக் குரல் அவருடையது. ரி.எம். சௌந்தரராஜனைப் போல் ஏ.எல்.ராகவனின் தாய் மொழியும் சௌராஷ்டிரம் ஆகும். அநேகமாக நகைச்சுவைப் பாடல்களையே அவர் பாடியிருந்தாலும், பல சிறந்த பாடல்களையும் அவர் பாடியிருக்கிறார். நகைச்சுவைப் பாடல்களில் நாகேஸ்கு அவர் குரல் மிகப் பொருந்தத்தாக இருந்தது. ஏ. எம். ராஜா, பி. பி. ஸ்ரீநிவாஸ் ஆகியோருக்கு அடுத்ததாக, ஏ.எல். ராகவனின் குரல் ஜெமினிகணைசனுக்கு நன்கு பொருந்தியிருந்தது. நெஞ்சில் ஒர் ஆலயம் படத்தில் கல்யாண்குமாருக்காக அவர் பாடிய “எங்கிருந்தாலும் வாழ்க்!” என்ற பாடல் ராகவனை மிகவும் பிரபல்யப்படுத்தியது. ரி. எம். சௌந்தரராஜனுடன் இணைந்து, கல்லூம் கனியாகும் என்ற படத்தைத் தயாரித்ததோடு, இருவரும் அதில் நடித்துமிருந்தனர். கண்ணில் தெரியும் கதைகள் என்ற படத்தையும் ராகவன் தயாரித்து, அதில் நடித்துமிருந்தார். அவரது மனைவி எம்.என். ராஜும் சிறந்த ஒரு நடிகை. பெரும்பாலும் துணைக் கதாநாயகி பாத்திரங்களிலும், வில்லி பாத்திரங்களிலும், நகைச்சுவைப் பாத்திரங்களிலும், குணசித்திரப் பாத்திரங்களிலும் நடித்தவர். இதை எழுதும் இன்றைய நாளிலும் ராகவனின் சில பாடல்களை வாணொலியில் கேட்டமை, எனக்கு மனநிறைவைத் தருகிறது.

கோவை ஞானி அவர்களையும் நான் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தபோதே சந்தித் தேன். அப்பல் கலைக் கழகத் தில் அப்போது இடம்பெற்ற ஒரு கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்வதற்காக அவர் அங்கு வந்தி ருந்தார். ஒரு நல்ல பண்பாளர். இலங்கை தொடர்பான கலை இலக்கிய விடயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதில் ஆர்வமாக இருந்தார். 1980களில் ரூபவாஹினி தொலைக்காட்சியில் ஒரே அலைவரிசையிலேயே சிங்கள, தமிழ் நிகழ்ச்சிகள் ஒலிபரப்பாகிவந்தன. தமிழ் நாட்டிலும் பல்வேறு பிரதேசங்களில் ரூபவாஹினி தெளிவாகத் தெரிந்தது. அத்தொலைக்காட்சியைத் தாழும் பார்ப்பதாகவும், சிங்களத்திலும் நல்ல நிகழ்ச்சிகள் ஒளிபரப்பப்படுவதாகவும், மொழி விளங்காமையால் முழுமையாகத் தம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருப்பதாகவும் அவர் என்னிடம் தெரிவித்தார். அவரைச் சந்தித்தபோது, ஆன்றவிந்தடங்கிய ஒரு சான்றோனைப் பார்த்த உணர்வு என்னிடம்

ஏற்பட்டது. அவரது பணிகளும், நூல்களும் அவரைத் தொடர்ந்து வாழவைக்கும்.

பிரபல ஒலிபரப்பாளரும், ஓளிபரப்பாளரும், நடிகருமான நடராஜசிவம் என்னோடு நன்கு பழகியவர். ஒரு முறை மலையகத் தில் (மாவனல்ல என்று நினைக்கிறேன்) ஒரு நூல் வெளியீட்டுவிழாவில் கலந்துகொண்டிருந்தோம். பிரதம அதிதியாக வரவேண் டிய ஒர் அரசியல்வாதி மிகக் காலதாமதமாகி வந்தார். இருவரும் அவரைத் திட்டிக்கொண்டே சினிமா, தொலைக்காட்சி நாடகம், இலக்கியம் உட்படப் பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றிச் சுவாரசியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவரது மனைவி புவனலோஜினி, இலங்கை வாணொலியில் கடமையாற்றிய காலத்தில், நான் ஞானத்தில் எழுதிவந்த பத்தி எழுத்துக்கள் பலவற்றைத் தமது வாணொலி நிகழ்ச்சியிலும் சேர்த்து நேயர்களுக்கு வழங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். அது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. ஒரு முறை நடராஜசிவம் குடும்பத்தினர் எனது வீட்டுக்கும் வருகைத்தந்து, நீண்டநேரம் அளவளாவிச் சென்றனர். காலம் ஒரு நல்ல கலைஞரைக் காவிச்சென்றுவிட்டது.

இலங்கையின் பெண் எழுத்தாளர்களில் தமக்கென ஒரு தனியிடத்தை வகித்த புத்மா சோமகாந்தன் காலமாகிவிட்டார் என்ற செய்தி, மனத்தை மிகவும் பாதித்தது. எமது குடும்பத்தோடும் நன்கு பழகியவர், அவர். பல ஆண்டுகளுக்கு முன், அவரது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றின் (கடவுளின் பூக்கள் என்று நினைக்கின்றேன்) அறிமுகவிழா கண்டியில் நடந்தபோது, அதன் விமர்சனவரையை நான் செய்தேன். கொழும்பில் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளில் சந்திக்கும் போதெல்லாம் இன்முகத்துடன் அவர் பேசிக்கொல்வார். அவரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் அவரிடம் ஒரு வேண்டுகோளை நான் விடுப்பதுண்டு. “உங்களிடம் இருந்து பெண் ணிய அடிப்படையிலான நாவல் ஒன்று வரவேண் டும்” என்பதே எனது வேண்டுகோள். அவரும் மிக மகிழ்ச்சியோடு அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்வார். ஆனால், கடைசிவரை நான் எதிர்பார்த்த நாவல் அவரிடம் இருந்து வரவில்லை. அவரது கணவர் சோமகாந்தனும் என்னுடன் அன்புடன் பழகியவர். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ஞானத்தில் எனது பத்தியில் அவர்கள் இருவரையும் பற்றி, “இலக்கியத் தம்பதிகள்” என்ற தலைப்பில் நான் எழுதியிருந்தேன். அவர்கள் இருவரதும் எழுத்துக்கள் என்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்.

ஓஓ

கலாபுதைனம் கே.பொன்னுத்துரை

சம கால நிலைக்கீழ் நகர்ப்புக்கான்

அமரர் பத்மா சோமகாந்தன் அம்மையாருக்கு அஞ்சலி நிகழ்வு.

பெண்ணியச் சிந்தனையாளர், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சிரேவத் தீட்டு பெண் எழுத்தாளர் என்ற பெருமைக்குரிய அமரர் பத்மா சோமகாந்தன் அம்மையாரின் அஞ்சலி நிகழ்வு 06-09-2020 அன்று கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆதரவில் அதன் தலைவர் ஆ.குகழுர்த்தி தலைமையில் நடைபெற்றது. அமரரின் உருவப்படத்திற்கு அவரது மகள், மருமகன், மற்றும் பேரப்பிள்ளைகள் மலர்மாலை அணிவித்து அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா, பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன், திருமதி இராஜேஸ்வரி ஜூகாந்தகுரு ஆகியோர் அஞ்சலி உரையாற்றினார்கள். குடும்பத்தின் சார்பில் ஏற்புரையினை அம்மையாரின் மகள் கலாஞ்சலி நிகழ்த்த, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் அதன் பொதுச்செயலாளர் கதிரவேலு மகாதேவா நன்றி உரை நிகழ்த்தினார். நிகழ்வை திருமதி வசந்தி தயாபரன் தொகுத்து வழங்கினார்.

அறிவோர் ஒன்று கூடல்

கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் புதன்கிழமைகளில் நடத்தும் அறிவோர் ஒன்றுகூடல் நிகழ்வு 09.09.2020 அன்று வைத்திய கலாநிதி தி. ரூனசேகரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. வைத்திய கலாநிதி எஸ். சண்முகதாஸ் அவர்கள் ‘கொவிட் 19 இன்றைய நிலை’ என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார்.

•••

22ஆவது கொடகே தேசியச் சாகித்திய விருது விழா- 2020

22ஆவது கொடகே தேசிய சாகித்திய விருது விழா- 2020 செப்டம்பர் 10-ஆம் திகதி வியாழக்கிழமை பி. ப. 3.00 மணிக்கு, கொழும்பு - 07, இலங்கை மன்றக்கல்லூரி கேட்போர் கூடத்தில் நடைபெற்றது. இவ்விழாவில் பேராசிரியர் சந்திரசிறி பள்ளியகுரு, பேராசிரியர் சுனந்தமஹேந்திர, எழுத்தாளர் எஸ். முத்துமீரான் ஆகியோருக்கு முறையே சிங்களம், ஆங்கிலம், தமிழ் மொழியிலான இலக்கிய வளர்ச்சிக்குச் செய்த பங்களிப்பைக் கெளரவிக்கும் முகமாகக் கொடகே வாழ்நாள் சாதனை விருதுகள் வழங்கப்பட்டன.

மேலும் 2019 ஆண்டு சிங்களம், தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் வெளிவந்த நூல்களில் சிறந்த நூல்களுக்குக் கொடகே தேசிய சாகித்திய விருதுகள் வழங்கப்பட்டன. தமிழில் சிறந்த நாவலாக மலரன்பனின் “பால்வனங்களில்” தெரிவு செய்யப்பட்டது. சிறந்த சிறுக்கதைத்தொகுப்பாக

க.கோபாலபிள்ளையின் “அசை” தெரிவு செய்யப்பட்டது. சிறந்த கவிதைத் தொகுப்புகளாக சித்தி டிப்க்கா பாயிலின் “வற்றாத ஈரம்” மற்றும் மு., வெ. அச்சிமுகமட்டின், “எனது நிலமும் நிலவும்” ஆகியதொகுப்புகள் தெரிவுசெய்யப்பட்டன. சிறந்த முதல் நூலாக “வலித்திடினும் சலிக்கவில்லை” தெரிவு செய்யப்பட்டது.

சிங்கள-தமிழ் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பினை ஹேமசந்திரபதி ராணுவம், சிங்கள மொழியிலான வரவேற்புரையை அனுர- ஹெட்டிகேயும், தமிழ்மொழியிலான வரவேற்புரையையும், தெரிவு அறிவிப்புகளையும் மேமன்கவியும் நிகழ்த்தினார்கள்.

***

“ஞானம்” 244 ஆவது தீத்திர் பற்றிய இணையவழி கருத்தாடல் நிகழ்வு

மேற்படி நிகழ்வு 16.09.2020 அன்று இலங்கை நேரம் மாலை 5.00 மணிக்கு தி. ஞானசேகரன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. நூலகவியலாளர் என். செல்வராஜா (இலண்டன்), பேராசரியர் ஆசி கந்தராஜா (அவுஸ்திரேலியா), எழுத்தாளர் ராணி சீதரன் (இலங்கை), எழுத்தாளர் ஸ்ரீரங்கனி (கனடா), எழுத்தாளர் த. அஜந்தகுமார் (இலங்கை) ஆகியோர் இந்நிகழ்வில் இணையவழி மூலமாகப் பங்குபற்றி கருத்துரை வழங்கினர்.

பார்வையாளர்களாக 35 பேர் கலந்து கொண்ட இந்நிகழ்வில் முருகபூதி (அவுஸ்திரேலியா), ஆவுரான் (அவுஸ்திரேலியா), டாக்டர் செல்லையா சுப்பிரமணியம் (இலங்கை) ஆகியோரும் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

ஓஓஓ

வாசத்துறை பேசுக்குரை

ஞானம் 244ஆவது இதழ் கிடைக்கப் பெற்றேன். மிக்க மகிழ்ச்சி. எமது பாடசாலை கிளிநோச்சி அக்கராயன் மகா வித்தியாலயத்துற்கு 25000 ரூபாய் பெறுமதியான நூல்களை தாங்கள் வழங்கியமையிட்டு நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதோடு, எங்கள் பாடசாலையில் ஞானம் சஞ்சிகையினை கடந்த இரண்டு வருடங்களாக மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் வாசிக்கின்றனர் என்ற நல்ல செய்தியினையும் தெரிவிப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். சுதாகர் அண்ணாவின் நேர்காணல் பல அனுபவங்களைச் சொல்லிச் செல்கிறது. ஞானத்தில் வருகின்ற நேர்காணல்கள் படிக்கின்ற போதுதான் நேர்காணல்கூட ஒருவகை இலக்கியம் எனச் சொல்லத் தூண்டுகிறது. வாழ்த்துகள் சுதாகர் அண்ணா. ஆசை இராசையா பற்றிய குறிப்புகள் ஒரு சாதனையின் பெரு விம்பங்களாகும். அவை முற்றுப் புள்ளிகள் அல்ல, ஆச்சரியங்கள் தரும் தொடரிசைக் குறிகளாகும்... கதைகளுக்கான சித்திரங்கள் உயிர்ப்பு தருகின்றன. வாழ்த்துகள் தவம் ஐயா. அவர் பற்றிய குறிப்புகளையும் இளையவர்களுக்காகவேனும் தந்துவுங்கள். ஞானம், ஒவ்வொரு மாதமும் ஒவ்வொரு மகுடம். -நிலானி சந்திரருமார் அக்கராயன் மகா வித்தியாலயம், கிளிநோச்சி.

***

செப்டம்பர் மாத இதழில் வெளிவந்த கே.எஸ் சுதாகர் அவர்களது நேர்காணல் படித்தேன். அவரது அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் வெளிக்கொண்றும் விதத்தில் அமைந்தது கூடுதல் சிறப்பு. இருவருக்கும் வாழ்த்துகள். “தக்கன பிழைக்கும் என்ற வாதத்தை தொழில்நுட்பம் இல்லாமல் செய்துவிடப் போகிறது” நல்லதொரு கருத்து. அதுதான் உண்மையும் கூட. இதனையே நேர்காணவின் தலைப்பாக வைத்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது.

சி.விமலன் அல்வாய்

***

குறியீட்டு உத்தியைக் கையாண்டு, சொந்த மன்னிலிருந்து அவசர அவசரமாக விவேகத்தை அடக்கவைத்த வீரமறவர்களால் விரட்டப்பட்ட மூல்லிம்களின் அவன்றிலையைப் பிரதிபலித்து, நாகூர்களினி பிரசவித்த “ஒரு போத்தல் தண்ணீர்” கதை உட்பட பல நல்ல அம்சங்களை சுமந்து வந்திருக்கும் செப்டம்பர் ஞானத்தில் கவிஞர் சோ.பவின் கைவண்ணத்தில் மொழிமாற்றம் பெற்று, வாமன அவதாரமாக, சொற்சிக்கனம் கொண்டு முதியோரது உலகத்தை அளந்துள்ள “நாயனம்மா” கவிதை என்னை மிகவும் கவர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லமுடிவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

வே.தில்லைநாதன், திருக்கொண்மலை

***

இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் ஞானம் சஞ்சிகை இதழில் ஆஸ்திரேலிய வாழ் எழுத்தாளர் கே.எஸ்.சுதாகர் அவர்களின் நேர்காணல் வாசித்தேன். அவரே சொல்லியிருப்பதைப்போல முழுமையான, நீண்ட பேட்டி இது. இரண்டு விதமான பிரமிப்பை இந்தப் பேட்டி எனக்களித்தது. ஒன்று பலவேறு போட்டிகளில் அவர் பெற்ற அங்கீகாரங்கள். அவரது கதைகளைப் பிரகரித்த இதழ்களின் நீண்ட பட்டியல். மற்றொன்று அவரது புலம்பெயர் வாழ்வு. அவரது அம்மா இறந்த செய்திகூட காலம் கடந்து தெரிந்துகொண்ட செய்தியை வாசிக்கையில், மனம் கனக்கச் செய்தது. இன்றைய எழுத்தாளர்களுக்கு என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள், என்கிற கேள்விக்கான பதில் நடப்பு தீவிர எழுத்தாளர்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. வரலாற்று பிழையாக, திரித்து எழுதும் எழுத்துகளை நினைத்து கவலைப்பட்ட, கே.எஸ்.சுதாகர் அவர்களுடன் நான் கைக்குலுக்குகிறேன். வாழ்த்துகள் நன்ப!

- அண்டனூர் சரா

***

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் படைப்பாற்றல் திறன் கொண்டவரும் முன்னாள் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் திருக்கொண்மலைவாகத்தில் சிரேஸ்ட் ஆங்கில விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றவருமான திரு.வே.தில்லைநாதன் அவர்களின் பல்துறை இலக்கியப் பணியின் வியாபகத்தை “பவளவிழாநாயகர்” என்னும் தலைப்பில் 243ஆவது “ஞானம்” இதழில் திருமலைசுந்தா அவர்கள் விலாவாரியாக வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதை “ஞானம்” வாசகர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

இதில் விந்தை என்னவெனில், 2020 செப்ரேம்பர் 244வது “ஞானம்” இதழில் “வாசகர் பேசுகிறார்” பகுதியில் திரு.வே.தில்லைநாதன் அவர்கள் தாமே தயக்கத்துடன் வெளிப்படுத்திய அவரது உள்ளக்கிடக்கை அவரது தன்னக்கம் மற்றும் அமைதிப் போக்கு என்பவற்றைக் காட்டி அவரை ஒரு “நிறைகுடம்” ஆக்கிநிற்கிறது.

தான் வாழும் திருகோணமலைப்பகுதியிற்கூட நூல் வெளியீட்டு விழாக்கள் பாராட்டுவிழாக்கள் என்று கூட்டம் கூட்டிப் பிரபல்யம் தேடவிரும்பாதவர் என்பதற்கு திருமலை எழுத்தாளர் சூசைஸ்ட்வேட் அவர்களின் “வாசகர் பேசுகிறார்” பகுதிக் கடிதத்தில் வரும் “அவர் வாழும் பிரதேசத்தில் நான் இருந்தும் அவரோடு தொடர்புகொள்ளாமல் முழுமையாக அறியாமல் இருப்பதற்காக வெட்கமடைகிறேன்” என்னும் வரிகள் சான்றாக அமைகின்றன.

திருகோணமலை, கெ.சித்திரவேலாயுதன்

● ● ●

ஞானம் 244ஆம் இதழில் புத்மா இளங்கோவன் என்பவர் எழுதிய சிறிய கட்டுரை ஒன்றைப் படித்தேன். சிறுவர் பாடல், கவிதை எப்படி அமையவேண்டும் என்பதை நன்றாகக் கூறியுள்ளார். நன்றி! இதுபோலவே கதை, கட்டுரை, சிறுகதை, கவிதைகள் எழுத இலட்சணங்களுண்டு. கதைகள் எல்லாராலும் எழுதுமுடியும். ஆனால் அதற்குரிய இலட்சணங்களைக் கண்டு எழுதுவது சாலாவும் நன்று. சிறுகதை எழுதுவோர் யதார்த்தபூர்வமாக இலட்சியத்துடன் எழுதுவது வரவேற்கத்தக்கது. சோதர எழுத்தாளர்களை அறிமுகங்கள் செய்வது ஒற்றுமை ஒங்க நல்வழி. இதைச் சிறப்பாகச் செய்துள்ள திக்குவல்லை கமாலுக்கு மிகக்குறந்து. பேராசிரியர் துரை மனோகரன் அவர்கள் முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளை நாடிபிடித்துள்ளார். வியாபார சமூகமாக இலங்கை வந்த முஸ்லிம்கள் இன்றைய அரசியலையும் வியாபாரமாக்கிவிட்டனர். நீங்கள் நீங்களாக வாழுாதவரை அந்நியரைக் கொண்டு சோதிக்கப்படுவீர்கள். இது இறைவாக்கு இதைப் புரியாமல் இருக்கும் முஸ்லிம்கள் அரசியல்வாதிகளின் பின்னால் ஓடாமல் ஒற்றுமையெனும் கயிற்றைப் பற்றிப் பிடியுங்கள். ஒருவருக்கொருவர் தர்க்கிடத்துப் பிரிந்துவிடவேண்டாம் என்ற இறைவாக்கையும் நினைவுகள்ந்து நல்லதொரு தலைமையின் கீழ் ஒன்றுபட்டு, பிரித்தானும் தந்திரமெனும் மாயையை நம்பி ஏதிர்கால சமூகத்தை தனிமைப்படுத்த வேண்டாம் எனக் கூறிக்கொள்ளவிரும்புகின்றேன்.

○○○

-பாணந்துறை எம்.பி.எம்.நின்வான்.

நூல் :

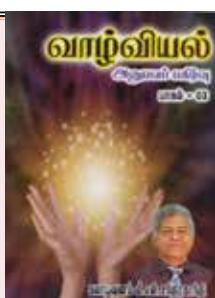
வாழ்வியல் அனுவப் பகிரிவ
(பாகம்-01)

ஆசிரியர்:

வீ.என்.சந்திரகாந்தி

விலை:

ரூபா 400.00

கலாஷுஷனம் வீ.என்.சந்திரகாந்தி. அவரின் நூல் வரிசையில் எட்டாவது நூல் இது.

ஆசிரியர் இரண்டு வருடகாலம் தொடர்ச்சியாக பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய 130 சமூகம்சார் கட்டுரைகளில் தெரிவு செய்யப்பட்ட 30 கட்டுரைகள் இந்நாலில் இடம்பிடித்துள்ளன.

ஏற்கனவே வெளிவந்த இரண்டு பாகங்களும் வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றன.

இந்நாலில் உள்ளகட்டுரைகள் ஒவ்வொன்றும் இரண்டு விடயங்களை வலியுறுத்துகின்றன. ஒன்று நாம் வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது யாது? என்பது. மற்றையது எம்மால் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை எவை எவை என்பது?. “யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்” என்றாற்போல ஆசிரியர் தனது அனுபவங்களை வெட்ட வெளிச்சமாக எம்முடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றார். ஏற்கனவே சிறுகதை இலக்கியத்திலும், நாவல் இலக்கியத்திலும் தனக்கொன்ற தனி இடத்தைப் பிடித்திருக்கும் நூலாசிரியரின் எழுத்துக்கள் மனிதப் பண்புகளையும், ஆத்ம நேயத்தையும் வாழ்வியலையும் அடிப்படையாக கொண்டவை. அது அவர் மனிதர்கள் மீது கொண்ட அன்பினாலும் வாழ்வின்மீது கொண்ட பற்றினாலும் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற நல்லொழுக்கத்தின்பாலும் உருவானது என்றே கருதக்கூடியதாக உள்ளது. இந்நாலில் உள்ள ஒவ்வொரு கட்டுரையும் எமது வாழ்வைப் புடம் போடவல்லன. அந்த வகையில் ஒவ்வொருவரும் இந்த நூலைப் பெற்று வாசிக்க வேண்டும் என்பதே எனது அவா! தொடர்புகளுக்கு: 572A, ஏகாம்பரம் வீதி, திருக்கோணமலை (T.P -026 2224706, 0719392190) - மதன்